

Mỗi Ngày Đều Thấy Họa Sĩ Vẽ Đông Cung Đồ

Contents

Mỗi Ngày Đều Thấy Họa Sĩ Vẽ Đông Cung Đồ	1
1. Chương 1: Lâm Gia Tu Ngọc	1
2. Chương 2: Dự Tuyển Mặc Cốc	4
3. Chương 3: Thịnh Vương Điện Hạ	7
4. Chương 4: Chi – Cầu Dẫn	9
5. Chương 5: Đông Cung Đồ	12
6. Chương 6: Cầu Dẫn Thổ Lộ	15
7. Chương 7: Vương Gia Tao Nhã	18
8. Chương 8: Quỷ Kế Của Minh Vương	20
9. Chương 9: Hết Sức Căng Thẳng	23
10. Chương 10: Con Bài Chưa Lật Đã Mở	26
11. Chương 11: Chiến Sự Kết Thúc	29
12. Chương 12: Thắng Làm Vua Thua Làm Giặc	32
13. Chương 13: Động Phòng Hoa Chúc	35
14. Chương 14: Thịt Thịt Đến Đây	37
15. Chương 15: Kết Thúc	40

Mỗi Ngày Đều Thấy Họa Sĩ Vẽ Đông Cung Đồ

Giới thiệu

Tên khác: Mỗi Thiên Đô Khán Đáo Họa Sư Tại Họa Xuân Cung Đồ Sách, Mỗi Ngày Đều Nhìn Thấy Họa Sĩ Vẽ Sách Đồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-deu-thay-hoa-si-ve-dong-cung-do>

1. Chương 1: Lâm Gia Tu Ngọc

Lâm Tu Ngọc là một thư sinh yếu đuối, tướng mạo tuy đẹp nhưng số mệnh lại chẳng ra gì. Nếu hắn được sinh trong gia đình phú quý, ít nhất cũng sẽ được gán cho cái nhân công tử văn nhâ. Nhưng mà, gia cảnh hắn lại nghèo khó, mồ côi mẹ từ nhỏ, đó giờ vẫn đi theo cha kiếm sống. Trước vài ngày, cha hắn vừa cưới một người phụ nữ lẽ thì ở thôn kế về làm lão bà.

Vốn tưởng rằng từ đây trở đi có thể sống dễ chịu hơn, tưởng rằng trong nhà có phụ nữ lo lắng, dù sao cũng không tệ hơn bây giờ được nữa. Ai ngờ, cha hắn cưới về không phải là cô nương dịu dàng hiền thực gì, mà là một mụ cộp cái từ trên xuống dưới.

Dung mạo của Trương thị cũng không có vấn đề gì, hành vi cử chỉ thì lại phi thường thô bỉ, đối xử với con riêng Lâm Tu Ngọc cũng không tốt đẹp chút nào.

Cha hắn, Lâm Trung Dương lại là một người chất phác không biết cách nói chuyện, Lâm gia tuy hơi nghèo

khó nhưng tổ tiên tốt xấu gì cũng được coi như là dòng dõi thư hương. Lâm Trung Dương lại không dính được chút di truyền gì, ngược lại, nhờ vào Lâm Tu Ngọc mới mười sáu tuổi mới giữ lại được chút hương khí của người xưa.

Nếu không phải trong nhà nghèo khổ quá, chỉ cần gương mặt này của hắn cũng đủ để các cô nương giành làm hôn phu rồi.

Đối với việc gả vào Lâm gia, Trương thị thật ra cũng không muốn chút nào. Cũng may mà Lâm Tu Ngọc tuổi còn nhỏ, Lâm Trung Dương lại ù lì chất phác, bởi vậy, vị cọp cái này mới có chỗ để ra oai.

Lâm Tu Ngọc tuy tuổi còn nhỏ, cũng biết không nên so bì với nữ nhân, bỏ qua hết những thủ đoạn vụng về của đối phương. Hắn thu thập hành trang chuẩn bị bỏ lên kinh thành sinh sống.

Ngoại trừ khối ngọc bội tổ truyền trên người Lâm Tu Ngọc, Lâm gia cũng không còn vật gì đáng giá. Sở dĩ hắn lựa chọn chạy đến kinh thành, đầu tiên là để tránh đi cọp mẹ Trương thị, thứ hai là vì muốn đem tranh chữ của mình đổi ít ngân lượng, giúp đỡ cho gia đình.

Dù cho điều kiện trong nhà có hạn, Lâm Tu Ngọc vẫn rất có tự tin với tay nghề thơ ca của mình. Coi như không hi vọng xa vời vào việc đi thi, ít nhiều gì cũng sẽ có những người biết nhìn hàng mà mua giúp. Nhưng mà, Lâm Tu Ngọc vẫn còn quá khờ dại, hắn chỉ là dân chúng bình dân, cho dù tài nghệ có cao đến đâu đi nữa thì tác phẩm cũng chẳng có giá trị gì để trưng bày, đương nhiên là chẳng ai thèm ghé mắt xem.

Lâm Tu Ngọc còn mong chờ đem mấy tranh chữ này đi đổi ít ngân lượng, hắn có thể mua thêm ít thịt gà đem về cho cha cải thiện bữa ăn. Không ngờ, sức hấp dẫn của mấy tấm tranh thiệt thê lương, chỉ có một ít công tử nhà giàu bị gương mặt của hắn hấp dẫn, lấy cớ nhìn tranh mà lại gần đùa giỡn.

Đối với vấn đề nam phong, Lâm Tu Ngọc cũng nghe nói một ít, nhưng khi thấy những người này lại gần chỉ cho rằng bọn họ thật sự muốn mua tranh, môi cong lên, hứng thú bừng bừng mà bắt đầu đề cử: “Đây là bức Lâm Giang đồ ta vẽ lại, thơ bên cạnh là ta tự mình viết, mặc dù không so được với bản gốc nhưng cũng coi như là ngay thẳng phiêu dật phải không. Mấy vị nếu thích, ta có thể ra giá rẻ chút, không biết vị công tử này có muốn không?”

Tên công tử ăn chơi trác táng đó tên là Trương Nguyên, là con trai của Lại bộ thượng thư Trương Kiệt, xưa nay quen thói bá đạo hoành hành, trêu nam chọc nữ không thiếu. Phụ thân hắn lại có quyền lực, người bị hại trừ bỏ nể giận cũng không còn cách nào khác.

Mà hôm nay, Trương Nguyên đem mục tiêu đặt trên người Lâm Tu Ngọc. Thiếu niên mặt trắng như ngọc, thân hình gầy yếu, ánh mắt lại lộ ra một loại khí chất không thể hình dung được. Vốn đã thu hút người, bây giờ thấy việc buôn bán sắp được khơi thông, hắn lại nhin không được cong môi cười nhẹ, làm người ta không thể dời mắt đi.

Vốn Trương Nguyên đang định xốc sạp hắn lên, xong lại gọi người đánh cho một trận để thoả mãn thú vui. Chẳng qua, bây giờ hắn cũng sửa lại chủ ý, quay sang ra hiệu cho mấy tên người hầu bên cạnh. Đám kia sưng sốt một chút, không hiểu được tại sao thiếu gia lại chú ý đến tên yếu đuối trời gà không chặt này, đúng là làm người ta khó hiểu.

Tên người hầu tiến lên phía trước nắm lấy cánh tay nhỏ của Lâm Tu Ngọc, nở nụ cười tự cho là hiền lành, mở miệng nói: “Vị tiểu ca này, công tử nhà ta muốn thỉnh ngài tối quý phủ làm khách, chẳng biết có được ngài nể mặt mà đồng ý không?”

Lâm Tu Ngọc sưng sốt, thấy sắc mặt đối phương không tốt, không giống người tới mua tranh, còn tưởng rằng họ tới đây quây phá chứ cũng chưa nghĩ là do gương mặt của mình. Trên trán hắn chảy chút mồ hôi, cười mĩa một tiếng, có chút sợ hãi nói: “Người cứ buông tay trước, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ lại làm tổn thương hoà khí.”

Trương Nguyên thấy hắn chảy đầy mồ hôi, trong đầu hình như nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt nhìn người lại càng sáng hơn. Dù cho thần kinh Lâm Tu Ngọc có dày một chút, nhưng mà ánh mắt cực nóng của Trương Nguyên thì có không nhìn cũng cảm nhận được.

Những người này đều là quý công tử không thể trêu vào được trong kinh thành, hắn chỉ là một tên áo vải thô, đương nhiên không có thực lực gì để phản kháng. Nhìn nhìn những tranh thơ còn chưa mở ra của mình,

Lâm Tu Ngọc cắn răng, sau đó làm ra bộ dáng kinh ngạc đến cực điểm chỉ vào phía sau bọn họ, ngạc nhiên hô: “A! Thịnh Vương điện hạ!”.

Những người kia theo bản năng đều quay đầu lại nhìn, Lâm Tu Ngọc liền thừa dịp không ai chú ý mà bỏ chạy, thậm chí còn không có thời gian lo lắng cho mấy tác phẩm bảo bối của mình.

Chiến công của Thịnh Vương điện hạ cực kì hiển hách, dù cho bây giờ đang nhàn nhả ở nhà nhưng lực uy hiếp đối với mấy tên ăn chơi trong thành vẫn hữu hiệu. Bởi vậy, Lâm Tu Ngọc chỉ có thể tranh thủ chút ít thời gian này để bỏ chạy, tuy nhìn hắn có chút nhu nhược, nhưng thể lực được rèn luyện từ nhỏ đến giờ cũng không tính là kém, may mắn không bị đám người này bắt lấy làm nhục.

Lâm Tu Ngọc thở hổn hển, dựa vào trên tường nghỉ ngơi, nhìn thấy không có người đuổi theo mới dám thở phào nhẹ nhõm. Uy vọng của Thịnh Vương điện hạ bên trong dân chúng là rất cao, hôm nay mạo hiểm đưa tên ngài ấy ra nghênh địch hoàn toàn là ngoài ý muốn, cũng may là bây giờ đã hết nguy hiểm, hắn là cũng sẽ không có vấn đề gì.

Chẳng qua, biện pháp lên kinh thành bán tranh chắc là không thực hiện được nữa. Nghĩ đến đây, Lâm Tu Ngọc nhăn mặt, đau khổ mà hít sâu một hơi, hôm nay không kiếm được một đồng thì thôi, còn phải bỏ mất nhiều tranh như vậy, đây chính là tâm huyết hắn cố gắng ngày ngày đêm đêm mới có đó. Mất rồi cũng không biết đòi ai bồi thường, thật là rất đáng tiếc, may mà còn nhặt được cái mạng về, Lâm Tu Ngọc lại thở ra một hơi.

Trương Nguyên giận đến điên lên, Lâm Tu Ngọc chạy trốn quá nhanh. Hắn đang định phái người đuổi theo lại nghe được phía sau truyền đến một giọng nói từ tính lại lạnh lùng: “Ghét bỏ mũ cánh chuồn của cha người chặt quá sao? Có cần bốn vương phái người giúp đỡ không, hử?”

Âm cuối hơi ngân nga nhẹ có vẻ tùy ý nhưng cũng làm Trương Nguyên sợ tới toát mồ hôi lạnh, xoay người lại liền nhìn thấy dáng người tuấn lãng anh tuấn. Hắn vội vàng quỳ rạp xuống đất, đập đầu xuống đất mà lạy, run run rẩy rẩy mà nói: “Ta không dám, về sau ta cũng không dám.”

Thịnh Vương đưa mắt nhìn hắn một cái, không chút để ý mà cúi người xuống nhặt bức hoạ đang cuộn tròn dưới đất lên mở ra. Y nhìn không được mà nhú mày, lại vẫn không đưa ra bình luận gì, chỉ cười khẽ một tiếng, nói: “Nếu người tái phạm, ngày mai cha người sẽ nhận ngay chiếu biếm xuất kinh.”

Trương Nguyên vội vàng đập đầu tạ tội, mãi đến khi Thịnh Vương đi rồi mới dám thở ra một hơi, trong lòng cũng nảy sinh hận ý với tên hoạ sĩ kia. Chẳng qua, chút tâm tư này cũng không dám để lộ ra ngoài dù chỉ một chút, chỉ sợ nếu Thịnh Vương biết được lại đem cha hắn ra làm chỗ trút giận thật sự.

Một khi rời khỏi kinh thành, mất đi bảo hộ, bọn họ liền gặp tai ương, việc này Trương Nguyên hiểu rõ hơn so với người khác. Âm thầm suy nghĩ, cho dù danh vọng của Thịnh Vương điện hạ trong triều khá cao nhưng dù sao cũng ở dưới mí mắt thiên tử, y cũng không thể tham dự vào nhiều việc như vậy. Chỉ cần âm thầm lên kế hoạch âm thầm hưởng thụ qua mùi vị của tên hoạ sĩ kia sau đó cho hắn một bài giáo huấn, cho dù không ném vào nam viện cũng phải từ từ làm nhục một hồi cho người cơn giận này.

Thịnh Vương Tiêu Thừa Diệp chỉ chỉ bức hoạ cuộn tròn trong tay, đưa cho nam nhân hắc y vẫn luôn im lặng đứng một bên, nhẹ giọng cười nói: “Điều tra một chút thân thế của tiểu hoạ sĩ này, nếu không có vấn đề thì đưa đến phủ của ta đi.”. Rồi lại nhớ ra chuyện gì đó, dừng một chút, y bổ sung: “Lấy thân phận là hoạ sĩ hoàng gia.”

Dứt lời, y liền quay người đi về hướng quán trà, nam nhân hắc y cũng không nói gì thêm, vẫn cứ quy củ mà đi phía sau y. Nhưng nếu là người có tâm quan sát liền biết người mặc hắc y này đi đứng không hề phát ra âm thanh, bước đi lại kì lạ, làm người ta nghĩ đến người tinh thông mấy việc ám sát.

Thịnh Vương điện hạ làm việc cực kì nhanh chóng, lại là huynh đệ đồng mẫu với hoàng đế đương triều, quan hệ thân thiết không hề có chút đối địch như huynh đệ hoàng gia thường có. Bởi vậy, thánh sủng chưa bao giờ ngừng, mà nam nhân hắc y bên cạnh y bây giờ chính là ám vệ được bồi dưỡng từ nhỏ, bất kể là ám sát hay là dò hỏi tình báo đều chuyên nghiệp, muốn dùng chút thủ đoạn đưa một tiểu hoạ sĩ vào trong vương phủ là chuyện dễ dàng.

Chẳng qua, thân phận hoạ sĩ hoàng gia này muốn lấy cũng có chút khó khăn. Hiện nay, Đại Du triều đã

thiết lập Mặc các, chính là nơi ban chức cho các họa sĩ hoàng gia để hoàng tộc sử dụng, đãi ngộ đương nhiên là rất tốt, cho nên, muốn thi vào cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đương nhiên Tiêu Thừa Diệp không nói giỡn, y cũng đã mở bức họa của tiểu họa sĩ kia để quan sát. Dù cho nổi tiếng về võ nghệ, nhưng mà về văn

CHƯƠNG y cũng không hề kém cạnh, có thể nhìn ra được tài hoa của họa sĩ này.

Hiện giờ bên trong Mặc các chủ yếu là mấy lão già tuổi hơn nửa trăm, thường ngày vẽ cho hoàng thân quốc thích mấy bức họa mà Tiêu Thừa Diệp nhìn thấy là chán. Họa sĩ này tuy căn bản có kém hơn nhưng trong tranh có linh khí, đối với pha màu cũng có phong cách riêng, người bình thường không thể bắt chước. Đây chính là điều mà Thịnh Vương điện hạ chờ đợi.

Hướng hồ đạo này trong kinh thành không có đại sự gì, thường ngày y quá nhàm chán mà chạy tới hoàng cung tìm hoàng huynh giải sầu đều bị đá ra. Bây giờ lại có một con cừu non như Lâm Tu Ngọc chạy tới chỗ mình, vì tương lai giải trí sau này, y đương nhiên mừng rỡ tiếp nhận tiểu họa sĩ đến bên cạnh mình.

Tốc độ làm việc của ám vệ cực kỳ nhanh, sáng sớm hôm sau, phần lớn thông tin về Lâm Tu Ngọc đã được đặt trên bàn của Thịnh Vương. Thông tin cũng không có vấn đề gì, chỉ đề cập tới việc đối phương lúc nhỏ từng bệnh nặng một hồi, nhờ vào một cao nhân mới chữa lành. Vì thế, thân thể hẳn luôn suy yếu, không có khả năng tập võ, chỉ có thể làm một thư sinh văn nhược mà thôi.

Tiêu Thừa Diệp nhíu mày, đem mảnh giấy cầm trong tay lên ngọn nến đốt sạch, trong con ngươi đen thâm trầm là ý nghiền ngẫm mà người khác nhìn vào cũng không đọc ra được gì.

Việc này, so với tưởng tượng của y thì lại càng hấp dẫn đây.

2. Chương 2: Dự Tuyển Mặc Các

Uy vọng của Thịnh vương gia ở kinh thành rất cao, tuy chiến công hiển hách nhưng chưa bao giờ tỏ ý muốn trở mặt với Hoàng thượng. Hai người là anh em cùng một mẹ, lại còn luôn giúp đỡ nhau cho tới giờ nên tình cảm so với những anh em khác có phần khăng khít hơn.

Hiện nay, ở lại kinh thành này chỉ còn Tương vương Tiêu Thừa Chiêu là con của Thục Thái phi và Minh vương Tiêu Thừa Ứng là con của Hoàng Thái phi Tôn thị. Tương vương cùng y quan hệ không tồi, lúc rảnh rỗi sẽ đi tới phủ đệ của người kia tán gẫu.

Còn vị Minh vương điện hạ kia thì không phải là người dễ đối phó, cho nên quan hệ giữa hai người cũng chẳng tốt đẹp gì. Hai anh em cùng cha khác mẹ này ngay cả xã giao với nhau cũng không có. Nhưng mà, dù sao trong hoàng tộc mà anh em ở chung hài hòa như vậy cũng đã là hiếm có, dù cho quan hệ không thân thiết lắm cũng không sao, cũng sẽ không tiếp tay cho người ngoài, nói chung là vẫn có thể lưu cho một đường sống.

Đối với đủ loại thâm cung bí sử của hoàng tộc, Lâm Tu Ngọc hoàn toàn không biết chút gì. Giờ phút này, hắn đang tích cực cố gắng chuẩn bị thi tuyển vào Mặc các. Nếu có thể trở thành họa sĩ hoàng gia trong Mặc các thì ngoài một công việc cố định, thân phận và địa vị bản thân cũng sẽ được nâng lên một nấc mới.

Tại Đại Du này, mọi người luôn có chút tôn trọng với những họa sĩ hoàng gia. Hướng chi, thi đậu vào Mặc các đương nhiên không phải là những họa sĩ thông thường, học thức hoặc những mặt khác cũng đều có căn bản sẵn, không thì chỉ tới đứng ngoài cổng mà thôi.

Lâm Tu Ngọc hiểu rất rõ thực lực bản thân. Hắn cũng hiểu được, theo như thực lực của mình, phỏng chừng rằng hắn cũng chỉ có thể đi rờ rẫm cổng Mặc các mấy cái là xong rồi. Lí do hắn đi dự tuyển chỉ là muốn hưởng chút ít thanh danh ở đây, tới lúc đó đi ra ngoài bán tranh cũng có thể ngẩng cao đầu một tí, việc buôn bán tuy không hi vọng là đông như trẩy hội nhưng chắc chắn cũng tốt hơn so với việc ngồi đếm chim đậu trước sạp như bây giờ.

Bởi vì sự kiện nguy hiểm vừa diễn ra ở kinh thành mấy ngày trước, phần lớn tác phẩm tâm đắc của Lâm Tu Ngọc cũng bị bỏ lại, bây giờ không biết đã đi về đâu. Giờ đây đã gần đến kì thi tuyển, hắn cũng chỉ có

thể cố gắng thức đêm mấy ngày vẽ ra được một bộ tranh sơn thủy. Tác phẩm tốt cuộc cũng hoàn thành, Lâm Tu Ngọc cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

Trong lúc không chú ý, quãng thâm dưới mắt cũng đã kéo dài tới cằm Lâm Tu Ngọc, toàn bộ thần kinh cũng đã mệt mỏi hết mức. Thấy còn hai ba ngày nữa mới tới kì thi tuyển của Mặc các, Lâm Tu Ngọc hít một hơi sâu rồi ném mình lên giường, lại vì quá kích động mà đung đầu vào tường.

Xoa xoa trán, Lâm Tu Ngọc nhắm mắt dựa vào đầu giường, mấy ngày nay phải không ngủ không nghỉ để hoàn thành tác phẩm, bây giờ đã hoàn thành, hẳn có thể thả lỏng tinh thần mà nghỉ ngơi một chút. Trong một chốc, bên trong mớ đệm chăn đã truyền đến tiếng hít thở đều đều, Lâm Tu Ngọc nhắm mũi ôm chăn ngủ, hoàn toàn không phát hiện có một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng ngoài phòng mình.

Mấy ngày nay, có không ít ám vệ đi theo giám thị bên cạnh Lâm Tu Ngọc, vị tiểu thư sinh này cũng không hề phát hiện, vẫn cứ thoải mái mà sống như trước giờ. Tuy có nghèo khó một chút, nhưng mà may mắn là hẳn cũng không gặp phải chuyện gì sốt ruột phải suy nghĩ nhiều.

Lâm Tu Ngọc thanh thần nghỉ ngơi vài ngày, tới hôm thi tuyển của Mặc các, hẳn liền thức dậy từ sáng sớm. Tiểu thư sinh không có nhiều hành lí, chọn một bộ quần áo vải thô nguyệt sắc, kiểm tra xem dung nhan của mình không có vấn đề gì mới ôm tác phẩm của mình đi đến Mặc các.

Người trí thức thì kiêu ngạo, dù đến Mặc các thi tuyển toàn là dân chúng bình dân, nhưng vì ngày hôm nay, bọn họ cũng chuẩn bị kĩ càng quần áo ăn diện, đơn sơ như Lâm Tu Ngọc quả là có chút hiếm thấy.

Bởi vậy, trước khi hẳn bước vào cổng lớn, một vài thư sinh đã bắt đầu chỉ trỏ nói nhỏ. Tuy không nghe được họ nói những gì, nhưng nhìn biểu tình của họ thì biết đây cũng chẳng là những lời tốt đẹp gì.

Trong kì thi tuyển lần này có một người tên là Lưu Sa Tất, coi như cũng là tài tử nổi danh trong kinh thành, nhưng mà trong nhà lại quá nghèo khổ. Dù cho tranh của hẳn không tồi nhưng bởi vì tướng mạo làm người ta sợ hãi, cho nên cũng không có bao nhiêu người tiếp xúc với hẳn.

Lâm Tu Ngọc tuy ăn mặc có chút khó coi, nhưng mà bộ quần áo vải thô nguyệt sắc kia kết hợp với gương mặt tuấn tú của hẳn cũng lại sinh ra vài phần nên thơ. Thư sinh có bộ dạng tuấn tú không phải không có, nhưng thư sinh có tư thái khí chất như vậy, tìm trong một đám thư sinh nghèo khổ này cũng chỉ có một Lâm Tu Ngọc mà thôi.

Nếu không có bộ quần áo xấu xí trên người hẳn, có lẽ mọi người cũng đã xem hẳn như là một công tử phong độ của gia đình quyền quý nào đó trong kinh thành rồi.

Đối với cái nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Tu Ngọc cảm thấy không được dễ chịu cho lắm. Hẳn theo bản năng mà hạ tầm mắt xuống, bước đi cũng nhanh hơn. May là đã sắp bắt đầu thi tuyển, ai cũng muốn lưu lại ấn tượng tốt cho giám khảo, nên mọi người dù có ganh ghét nhau đến thế nào đi nữa cũng không đại dột gì mà xích mích với nhau, chỉ có nhửu mày nhìn hẳn một cái, không nói một câu.

Đoạn nhạc đệm này cũng trôi qua nhanh chóng bởi vì thời gian khảo hạch của thi tuyển sắp bắt đầu. Trình tự của khảo hạch là sắp xếp dựa theo thứ tự đến ghi danh nên Lâm Tu Ngọc cũng chỉ có thể thành thành thật thật mà đứng ở đầu hàng.

Vốn muốn nhờ vào việc nói chuyện với những thí sinh kia để giảm bớt khẩn trương, tiểu thư sinh lại không ngờ rằng người xung quanh đối xử với hẳn cũng chẳng thân mật gì. Hẳn có chút thắc mắc mà gãi gãi đầu, không biết những dịch ý vô cớ này đến từ đâu.

Nhưng mà hẳn cũng không còn dấn lại để cho thấy sự hiện diện của mình nữa, chỉ siết chặt bức họa cuộn tròn trong tay mà hít một hơi. Nhìn những thí sinh phần chấn bưng bưng đi vào rồi lại ủ rũ đi ra, trong lòng hẳn lại thấp thỏm thêm một chút.

Cuối cùng cũng đến phiên mình, Lâm Tu Ngọc hít sâu một hơi, ôm chặt bức họa trong tay bước chân vào trong phòng. Những giám khảo của kì thi tuyển hôm nay đều là những họa sĩ hoàng gia có trọng lượng, nhìn thấy Lâm Tu Ngọc ôm tranh đi đến thì đôi mày đang nhửu lại cũng hơi giãn ra. Tiểu thư sinh mặt trắng như ngọc, biểu tình lại hiền lành, dễ dàng làm cho người ta sinh ra thiện cảm.

Đưa bức hoa trong tay cho tì nữ đứng một bên, Lâm Tu Ngọc siết chặt góc áo, hít vào một hơi, cố gắng kìm nén cảm xúc hồi hộp trong giờ khắc này. Hắn hơi nâng lên khuôn mặt ngượng ngùng, cười nhẹ, mở miệng nói: “Học trò Lâm Tu Ngọc, học thức nông cạn, hôm nay cung kính trình lên một bộ “Kinh giao sơn thủy đồ”, mong các vị lão sư chỉ dạy.”

Lời nói của hắn kính cẩn khiêm tốn, lại làm cho những quan chủ khảo bình thường luôn cao ngạo cảm thấy vừa lòng, lúc mở tranh ra thì càng không khỏi gật gật đầu.

Về tranh nhiều năm như vậy, nghiên cứu về hội họa của bọn họ đã vượt xa những người tầm thường. Hôm nay cũng có không ít người có tài năng đến dự tuyển, nhưng tranh của họ luôn thiếu chút gì đó, không có linh khí, ít nhất là giám khảo không nhìn ra được linh hồn của bức tranh nằm ở nơi nào.

Bức tranh của Lâm Tu Ngọc thì khác, bút lực được sử dụng rất tốt, dù là cách dùng mực hay phối hợp màu sắc đều tăng thêm sức hút cho tranh. Cách xử lý hình ảnh ngọn núi cũng rất độc đáo, mực đậm nhạt đúng chỗ đã đem một phong cảnh tầm thường trở thành tiên cảnh nơi trần thế.

Tác phẩm được các vị giám khảo chuyền nhau xem mấy lần, ai ai cũng sôi nổi gật đầu, Lâm Tu Ngọc nhẹ nhõm thở ra một hơi. Hắn nghe được vị lão nhân râu bạc ngồi ở ghế giữa vừa vuốt râu vừa chậm rãi nói: “Tiểu tử, tranh này của ngươi thật không tồi. Nếu sau này cố gắng thêm nữa cũng có thể trở thành một đại sư. Chẳng qua bây giờ nhìn tranh này vẫn còn chút ngây ngô.”

Lão đầu này vừa dứt lời liền nghe một thanh niên mặc áo đen ngồi bên khẽ cười một tiếng, phản bác: “Trình lão gia tử, ông nói vậy là sai rồi. Vị này mới mười sáu tuổi đã có thể vẽ đến xuất chúng như vậy đã là hiếm thấy, cần gì phải khắt nghiệt với người ta.”

Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc thanh niên kia, sau đó có chút chán ghét mà đánh giá Lâm Tu Ngọc đang lo lắng, mở miệng nói: “Nhỏ tuổi như vậy sao không đi học hành đằng hoàng? Thấy người tuổi còn nhỏ nhưng lại có chút thiên phú, hôm nay chúng ta mới chấp nhận thỉnh cầu xin tuyển của ngươi. Ngày mai giờ Thìn đến Mặc các báo danh, lúc đó những người đậu sẽ được thông báo chức vị. Sau này các người đều về dưới trướng trưởng lão Mặc các Trình Tri Văn ta.”

Lâm Tu Ngọc bị tin tốt nện xuống làm cho ngơ ngẩn, mãi cho đến khi vị Trình trưởng lão này mang vẻ mặt không kiên nhẫn phất tay đuổi người mới từ hoang mang rối loạn bước ra, cúi đầu tạ ơn. Hắn ôm bức hoa cùng cây bút lông sói mà tì nữ vừa đưa tới, gương mặt ngơ ngác đi ra khỏi phòng.

Uy vọng của Trình trưởng lão trong Mặc các rất cao, những người đọc sách không ai là không biết đến hắn. Lâm Tu Ngọc không nghĩ tới mình không những không bị đuổi ra cửa mà còn được bánh nhân thịt rớt trúng đầu.

Giả vờ như không nhìn thấy những ánh mắt ghen tị hoặc cực kỳ hâm mộ ở chung quanh, Lâm Tu Ngọc mang vẻ mặt hoảng hốt mà ôm đồ đạc của mình trở về chỗ ở, cảm thấy tất cả thuận lợi hôm nay thật khó mà tin được. Nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều, có thể tiến vào Mặc các nhận chức, hắn đương nhiên vui sướng. Nghĩ đến sau này sẽ có công tác ổn định, hắn cũng có thể mua thêm cho mình một ít điểm tâm ở Vũ Lâu.

Bây giờ hắn với Lâm gia nhìn bề ngoài cũng không còn quan hệ gì nữa, trừ bỏ lâu lâu lại len lén đưa cho phụ thân chút ít ngân lượng liền không có chút dính dáng gì. Hắn đã bị người mẹ kế hung dữ trong nhà kia dọa cho sợ, dù sao hai người bọn họ nhìn nhau cũng chẳng ai vừa mắt ai, hắn tránh đi sớm một ngày thì cũng được yên ổn thêm một ngày. Dù sao, hắn cũng đã quen ở một mình, người nhà có hay không với hắn cũng chẳng có gì khác biệt.

Trong Thịnh vương phủ, Tiêu Thừa Diệp nghiêng người dựa vào trên ghế thưởng thức một bức họa, nhìn nhìn lạc khoản phiêu dật ở bên góc, nhú mày, vươn tay vẩy vẩy liền nghe được âm vệ đứng một bên, mặt không đổi sắc mà hội báo: “Hồi bẩm Vương gia, hôm nay Lâm công tử đã thuận lợi thông qua kì thi tuyển của Mặc các, bây giờ đã trở về khách *** nghỉ ngơi. Âm thất đang ở bên cạnh công tử.”

Động tác Tiêu Thừa Diệp hơi ngừng lại, cầm bức họa trong tay, nhắm mắt lại, nhẹ hít một hơi rồi tiếp tục nói: “Tiếp tục đi theo đi, đợi mấy ngày nữa khi thời cơ chín muồi thì gửi thư cho Mặc các, đem hắn nhận vào Thịnh vương phủ của ta.”

Ám vệ kia lên tiếng trả lời, đảo mắt liên biến mắt không tầm hơi, hành tung quả thực bí ẩn đến cực điểm. Tiêu Thừa Diệp rũ mắt nhìn ba chữ Lâm Tu Ngọc trong bức họa, rốt cuộc lại nhìn không được mà hít một hơi, sắc mặt phức tạp mà mở miệng nói: “Đã nhiều năm trôi qua như vậy, vì sao người vẫn trở lại chứ...”.

3. Chương 3: Thịnh Vương Điện Hạ

Ngày nhậm chức chính thức đầu tiên, hắn cũng không bình tĩnh như mình đã tưởng tượng. Tiểu thư sinh có dung mạo và khí chất thượng thừa nhận nhiệm vụ, đem chặn giấy bằng ngọc trên bàn cho Trình trưởng lão.

Nhưng hắn chưa đi được vài bước đã bị cái người tên là Lưu Sa Tất chặn lại. Nhìn nhìn gương mặt có vẻ hung ác của người kia, Lâm Tu Ngọc hơi nhăn mày, cứ yên lặng nhìn hắn, không nói lời nào.

Lưu Sa Tất định nhân cơ hội này làm khó hắn, lại không ngờ khi nhìn vào đôi mắt đen láy của đối phương bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, có cảm giác tiểu thư sinh nhìn có vẻ yếu đuối này sẽ bùng nổ động thủ ngay lập tức.

“Phiền người tránh ra.”

Hắn nhìn Lưu Sa Tất, khoé môi cong lên một nụ cười nhạt nhưng trong con ngươi đen lại không động được chút ý cười nào. Trong lòng Lưu Sa Tất rất ghen tị tiểu thư sinh này, chưa nhắc đến dung mạo và khí chất của hắn, chỉ cần nói tới tài nghệ hội họa cũng đã vượt qua Lưu Sa Tất rất xa. So sánh một chút tuổi của hai người cũng làm hắn sinh ra thêm vào phần ghen tị. Tiểu tử này lúc lớn lên chắc chắn sẽ làm được việc lớn, thừa dịp bây giờ hắn vẫn chưa đủ lông đủ cánh thì nhanh nhanh động tay động chân một chút, chứ đợi đến lúc hắn bay lên như điều gặp gió, sợ rằng mấy người bọn họ cũng sẽ không còn thời cơ mà ngóc đầu lên.

Lưu Sa Tất vốn sinh ra là từ chốn nghèo khổ, nếu như không biết chiêu thức kĩ xảo gì thì làm sao có thể lấy được thân phận họa sĩ ở Mặc các được bao nhiêu người hâm mộ.

Dù cho trong lòng sinh ra chút bỡ ngỡ với ánh mắt của tiểu thư sinh, Lưu Sa Tất vẫn quyết định đứng yên, gương mặt vẫn vẹo theo dõi hắn. Tiểu thư sinh cũng không phải là con thỏ nhỏ yếu đuối để người khác ăn hiếp, đối mặt với mấy vị công tử quyền quý, hắn còn có khả năng chịu lép vế. Nhưng mà, đối mặt với một người cùng tầng lớp, hắn không có chút do dự nào. Tiểu thư sinh lạnh lùng nhìn người kia một cái, sau đó không chút do dự...

Đi vòng qua hắn ta...

Lưu Sa Tất sững sốt xong lại muốn tiếp tục nhào tới gây sự nhưng lại nghe được một giọng nói mạnh mẽ mười phần truyền đến từ chỗ gần đó. Hắn quay người lại liền thấy được Trình trưởng lão đang đứng chống nạnh, mắt trợn trừng tức giận nhìn hắn.

Hắn còn chưa kịp mở miệng giải thích đã thấy vị lão tiên sinh bốc đồng này hùng hổ vọt lại đây chỉ vào mũi mình mà mắng: “Tiểu tử này, người rảnh quá rồi phải không! Lão tử đợi nửa ngày trong phòng cũng không thấy tiểu tử kia đem cho ta cái chặn giấy bạch ngọc. Nếu ta không đi ra nhìn xem, có phải người còn định ra tay đánh người trong Mặc các của ta phải không? Mẹ nó, ai cho người gan lớn vậy hả! Người còn làm chậm việc vẽ tranh của lão tử một lần nữa, lão đây sẽ tính theo thời gian mà đánh gãy chân người!”

Trình trưởng lão nổi tiếng là nóng tính xưa nay, Lưu Sa Tất hiển nhiên cũng không thể trực tiếp tiến lên tranh luận, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nghe mắng, lâu lâu còn nâng mắt lên hung hăng liếc nhìn tiểu thư sinh mang gương mặt vô tội đứng một bên. Lâm Tu Ngọc nhún nhún vai nhìn người kia bị mắng xối xả, nhìn không được cúi đầu xuống cong môi cười cười, sau đó lại ngẩng đầu tiếp tục duy trì nụ cười vô tội.

Lưu Sa Tất bị mắng vô cùng thê thảm, đến khi lửa giận của Trình trưởng lão đã được phát tiết gần hết mới để hắn ta trở về về lại một tác phẩm nổi tiếng bằng hai mươi cách khác nhau, sau lại mang theo tiểu thư sinh với gương mặt ngây thơ trở về phòng mình.

Trình trưởng lão nhìn người trẻ tuổi tuần tú trước mắt, lửa giận ngập tràn nhưng cũng không có cách nào xả ra. Ông nhìn hắn một hồi làm cho tiểu thư sinh mặt cũng đỏ lên hết, đưa mắt sợ hãi nhìn lão, mở miệng nói: “Trưởng lão, ngài còn cần học trò làm gì ạ?”

Trình trưởng lão ho nhẹ vài tiếng, phát phát tay áo đuổi người ra ngoài, đợi đến khi cửa phòng khép lại mới kín đáo hít một hơi, thì thào nói: “Tiểu tử này có quan hệ gì với Thịnh vương điện hạ chứ? Sao lại nhờ vả ta phải chiếu cố hắn, lại còn giữ kín không cho hắn biết. Chắc chắn, tâm tư người trong hoàng gia càng ngày càng khó đoán...”

Động tác đóng cửa của Lâm Tu Ngọc hơi dừng lại, hàng mày cũng nhíu chặt, Thịnh vương điện hạ? Hắn chỉ là một tiểu thư sinh nghèo khổ, có điểm gì đáng để một vị vương gia chú ý tới? Tiểu thư sinh lắc lắc đầu, trong lòng có chút khó hiểu những cũng không đem việc này ghi nhớ, đi đến kho lấy bút mực và giấy của mình rồi trở về phòng, bắt đầu công tác.

Thường ngày, trong Mạc các cũng chẳng có chuyện gì lớn, các hoạ sĩ có thể tự do lựa chọn đề tài để vẽ, chỉ cần không đụng chạm đến những điều kiêng kỵ của Hoàng tộc là được.

Chỉ có trong lúc tế điện, hoạ sĩ Mạc các sẽ vẽ lại mỗi vị tộc nhân trong Hoàng thất để cầu xin năm sau được thuận lợi, coi như là một diêm lành. Hoạ sĩ trong Mạc các đang luyện tập thủ pháp đến phát điên, chỉ ngóng trông có thể được một vị hoàng thân quốc thích coi trọng mà gọi vẽ cho một bức tranh vào lúc xuân tế. Đến lúc đó, không chỉ thanh danh lan xa mà đẳng cấp cũng được nâng lên. Tính ra, đây chính là một vụ mua bán có lời.

Đối với trình độ của mình, Lâm Tu Ngọc hiểu rất rõ, cũng không theo đội ngũ này đi hỏi thăm sở thích của các vị vương gia, công chúa, chỉ thành thành thật thật luyện tập kĩ xảo của mình. Trừ bỏ tranh sơn thủy, thường ngày hắn cũng chỉ vẽ tranh thú vật, rất ít khi vẽ người.

Một ngày nọ, Lâm Tu Ngọc đem dụng cụ vẽ đi đến một nơi tên là Phượng Tê sơn để vẽ cảnh vật. Hắn cần rằng đi đến cửa hàng điểm tâm cách đó không xa mua một ít bánh nhân thịt có thể giữ lâu được. Nắm túi tiền gần cạn, Lâm Tu Ngọc đau khổ hít một hơi, quyết định ăn một cái bánh lấy lại bình tĩnh.

Đem túi tiền xep lép nhét lại vào áo, Lâm Tu Ngọc mặc một bộ quần áo đầy mụn vá, ôm dụng cụ vẽ tranh như bảo bối, đi ra khỏi thành. Khoảng cách từ nơi này đến núi Phượng Tê rất xa cho nên hôm nay hắn đã cố ý dậy sớm, trước đó còn tới chỗ Trình trưởng lão xin nghỉ phép. Con đường đến núi Phượng Tê tuy rằng hơi khó đi nhưng phong cảnh nơi này lại rất tuyệt vời.

Nghe phụ thân kể lại, hồi nhỏ hắn thường hay chạy đến đây chơi. Nhưng mà sau cơn bệnh nặng mười bốn năm trước, hắn không chỉ mất đi kí ức mà sức khỏe cũng kém đi hẳn, so với người khác thì yếu hơn rất nhiều. Nên, vì an toàn...hắn cũng không dám chạy ra ngoài chơi nữa.

Sau đó, phụ thân lại cưới mẹ kế. Trương thị không thích hắn, cả ngày sai bảo hắn như người ở, những bài văn hắn viết cũng bị nàng xé đi hết. Người mẹ kế này vốn tính tham tiền, thấy bộ dạng Lâm Tu Ngọc nhìn được liền tính toán bán hắn cho người giàu làm luyện đồng.

Cũng may, Lâm Tu Ngọc tình cờ phát hiện chuyện này. Phụ thân tính tình yếu đuối, không dám phản kháng, chỉ có thể đem giấy tờ sở hữu nhà tổ ở kinh thành lên lút giao cho hắn. Hắn quỹ dưới chân phụ thân đập đầu ba cái liền bỏ đi kinh thành ngay trong đêm đó.

Lâm Tu Ngọc không ngờ Lâm gia bọn họ thế những vẫn còn một ngôi nhà ở kinh thành, tuy diện tích hơi nhỏ, đoạn đường cũng không náo nhiệt nhưng nếu đem đi bán để thay đổi gia cảnh cũng vẫn dư dả.

Dù cho trong lòng còn chút nghi hoặc, Lâm Tu Ngọc cũng không mở miệng hỏi thêm gì. Hắn luôn tìm cách gửi cho phụ thân một vài thứ tuy không đáng giá nhưng có thể đỡ dần tình huống trong nhà, nói chung cũng có chút tác dụng.

Trên núi Phượng Tê có một ngôi đình bằng trúc, Lâm Tu Ngọc hồn hã hồn hển ôm dụng cụ vẽ tranh đi lên núi, định bụng nghỉ ngơi một chút trong đình, nhân tiện gặm cái bánh nhân thịt cho đỡ đói. Không ngờ, nơi này đã có người ngồi. Tiểu thư sinh chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn bóng dáng người mặc đồ trắng ngồi đánh đàn trong đình, ngay cả khi dụng cụ vẽ tranh trong ngực đã rơi xuống đất cũng không hề hay biết.

Người trong đình trúc hình như đã nhận ra có ai đang đứng, ngừng tay lại, lười biếng hỏi: “Ai vậy?”

Tiểu thư sinh theo bản năng mà đứng thẩn thẩn thể nhỏ nhỏ, giọng nói mạnh mẽ mười phần mà báo cáo: “Ta...Ta là Lâm Tu Ngọc...Ta đến đây...đến đây vẽ phong cảnh...đã quấy rầy nhã hứng của công tử...Mong ngài...mong ngài đừng trách!”

Nghe mấy lời lấp ba lấp bắp kia, bạch y công tử trong đình nhin không được mà cười khê một tiếng. Y ôm đàn xoay người lại, thấy tiểu thư sinh vẫn còn đang ngơ ngác nhìn mình liền nổi lên tâm tư muốn chọc ghẹo hẳn. Y chậm rãi đi về phía hẳn, đứng trước mặt, thổi nhẹ vào lỗ tai trắng nõn của người kia, nhẹ giọng nói: “Sao vậy? Bị dung mạo của bốn vương mê hoặc rồi à?”

Tiểu thư sinh theo bản năng lùi một bước, hai chân mềm nhũn sắp ngã dưới đất. Thịnh vương gia không đưa tay cứu mỹ nhân mà đứng khoanh tay, hứng hứng thú thú nhìn tiểu thư sinh đang cực kì chật vật. Lúc nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của đối phương, y hơi hơi nhíu mày.

Y đã biết trước chuyện tiểu tử này hôm nay sẽ đến Phương Tê sơn vẽ phong cảnh. Vì muốn cho tên nhóc này một ấn tượng khó quên, cũng vì kế hoạch lừa người sau này, y còn cố ý bỏ qua thời tiết nóng lạnh mà mặc một bộ bạch y bay bay huyền ảo, còn ôm đàn ngồi trong đình trúc trên núi Phương Tê thâm trầm chơi nhạc, tranh thủ đem ấn tượng xuất trần này rót vào trong nội tâm còn mơ hồ của tiểu thư sinh.

Bởi vậy, Thịnh vương gia cao ngạo không thể không làm lơ mấy ánh mắt kinh ngạc của quần chúng lên núi nhặt củi, hứng gió lạnh mà đánh đàn. Chờ mãi mới thấy tên nhóc này lên núi, nhìn thấy gương mặt nhỏ tròn ngập ngốc nghếch của đối phương, y liền nhin không được mà muốn đùa giỡn một chút.

Sự thật chứng minh rằng nhóc con này lúc mất trí nhớ có vẻ đáng yêu hơn trước kia nhiều. Thịnh vương gia ngày xưa bị tên nhóc này ăn hiếp không ít, bây giờ đứng đây im lặng cười đen tối, vươn tay kéo tiểu thư sinh đang ngồi dưới đất vào trong ngực. Thấy đối phương đỏ mặt như dự tính, y đưa tay xoa xoa mái tóc đang xù lên của hẳn, cười nói: “Nếu tiểu thư sinh người hâm mộ bốn vương, hay là hôm nay hồi phủ với ta luôn đi?”

Tiểu thư sinh trừng mắt nhìn khuôn mặt phong trần tuấn lãng của Thịnh vương điện hạ, ngơ ngác lắc lắc đầu. Thịnh vương gia làm sao có thể buông tha cho kế hoạch lừa người còn chưa thành công. Bây giờ trong kinh thành bắt đầu gợn sóng, Lâm Tu Ngọc lại không phải là một thư sinh tầm thường, nếu hẳn cứ tiếp tục đi loanh quanh trong kinh thành như thế này, một ngày nào đó có thể sẽ biến thành con cờ của mấy kẻ có dã tâm. Lấy thủ số thông minh hiện giờ của nhóc con này, hẳn làm sao có thể đi chiếm tiện nghi của ai được, chỉ còn cách y nhân từ mà đem hẳn cột vào bên người ngay từ ban đầu, một là gia tăng niềm vui cho sinh hoạt bình thần của mình, hai là cũng có thể bảo vệ người bên cạnh này.

Lâm Tu Ngọc tuy ngây người nhưng mà vẫn còn đầu óc. Hẳn với Tiêu Thừa Diệp không hề quen biết, thường ngày cũng chưa từng gặp mặt, khi còn chưa biết được ý đồ thật sự của đối phương, làm sao có thể ngoan ngoãn mà nhảy vào hố của y chứ.

Tiêu Thừa Diệp cũng không dụ dỗ người thành công, ngoài việc chọc cho tiểu thư sinh đỏ mặt, mỹ nam kế chuẩn bị từ trước cũng không có tác dụng gì. Trong lòng y có chút tức giận, lại không thể ban ngày ban mặt thực hiện mấy hành động bất lương như ép bức dân nam nên đành bắt đắc dĩ mà hít một hơi, lấy ra một ngọc bài từ trong ngực nhét vào tay hẳn, hừ một tiếng, nói: “Vật này cho người, về sau nếu có chuyện gì cứ đến Thịnh vương phủ tìm ta là được.”

Dứt lời, không chờ tiểu thư sinh trả lời, y đã ôm đàn nhẹ nhàng bay đi, trong chốc lát đã không thấy tăm hơi.

Lâm Tu Ngọc đứng nhìn về hướng y ra đi một hồi, biểu tình ngốc nghếch trên mặt biến mất gần hết, nắm ngọc bài trong tay, cong môi cười, nói: “Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp?... Ấy...kinh thành càng ngày càng thú vị nha...”

4. Chương 4: Chi – Cầu Đản

Kế hoạch dụ dỗ của Thịnh vương gia rốt cuộc cũng không thành công. Dù cho mất đi kí ức, Lâm Tu Ngọc vẫn là tiểu bá vương ngày xưa, luôn ỷ vào khả năng diễn xuất cùng với gương mặt của bản thân mà hoành hành ngang ngược khắp kinh thành. Thịnh vương gia đi làm việc lớn lại không mang theo đầu óc, lỗ hổng trong kế hoạch thì chỉ cần liếc mắt cũng moi ra được, tiểu thư sinh không đồng ý cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà Thịnh vương điện hạ lương thiện làm sao có thể tiểu bạch thảo hồn nhiên vô tội sống đơn độc nơi kinh thành nguy hiểm trùng trùng lâu như vậy đâu. Y trực tiếp lợi dụng ưu thế địa vị của bản thân, lấy cơ sắp đến xuân tế liền đem Lâm Tu Ngọc lừa đến Thịnh vương phủ, trở thành hoạ sĩ hoàng gia độc quyền cho mình, mới nghĩ đến thôi đã thấy thú vị rồi.

Thịnh vương đặt ra mấy điều kiện hậu hĩnh mà người ta khó có thể tưởng tượng được. Dù cho trong bụng Lâm Tu Ngọc là cả một mớ ý xấu nhưng hắn cũng chỉ là một tên thư sinh nghèo khó. Có được một cái đuôi vàng đẹp trai như Thịnh vương gia để hắn ôm, làm sao lại có thể dễ dàng cự tuyệt? Thăm dò thành ý của đối phương xong, tiểu thư sinh liền miễn cưỡng mà đáp ứng điều kiện của người kia.

Thịnh vương gia không thêm so đo với hắn. Nếu không phải khi còn bé hai người là hồ bằng cầu hữu, cùng với những lời phỉ phác của cố nhân trước khi mất, Tiêu Thừa Diệp mới không thêm quan tâm đến tên nhóc tai hoạ ấy đâu. Không chừng một ngày nào đó y còn chưa trả thù cho thoả tức giận hồi nhỏ xong đã bị nhóc con này lừa gạt thêm nữa.

Lâm Tu Ngọc sau khi mất đi kí ức quả thật chơi vui hơn hắn dự đoán. Cộng thêm đạo gần đây biên cương an bình, những việc trong triều cũng không cần y phải lo lắng, mấy ngày nay, y vẫn luôn ở lì trong phủ, lâu lâu lại chạy đi quấy rối tiểu thư sinh đang vẽ tranh.

Dè chừng thân phận của đối phương, Lâm Tu Ngọc đương nhiên không thể làm ra mấy chuyện đại nghịch bất đạo kiểu như đá vương gia ra khỏi viện. Dù sao thì vị vương gia này cũng không làm chuyện gì quá đáng, chỉ là ánh mắt cực nóng kia luôn làm hắn cảm thấy không thoải mái.

Nhìn gương mặt tuần mi vô song của người kia, tiểu thư sinh cứ cảm thấy vật nhỏ không nghe lời trong ngực lại mất khống chế. Hắn vội vàng rũ mắt xuống, che dấu gương mặt trắng nõn đã phủ lên một lớp hồng nhạt từ lúc nào.

Tiêu Thừa Diệp cũng không thoải mái hơn chút nào. Nam nhân luôn là động vật mạnh ở thị giác. Gương mặt hay dáng người của Lâm Tu Ngọc đều là hàng hiếm có trên đời, khi vẽ tranh lại tăng thêm khí chất phong lưu tao nhã, thu hút ánh nhìn của người khác.

Xưa nay y luôn không thích mấy thứ thơ từ ca phú. Dù cho thành tích ở Thái học miếu cũng không tồi nhưng y thật sự không thích nổi mấy thứ nghệ thuật luôn phải tỏ ra nho nhã này. Dù sao phần lớn sự tình trong vương phủ đều do trắc phi xử lí, những việc còn lại cũng không cần y phải quan tâm quá nhiều. Hiện giờ, y có thể nhẹ nhàng không gánh nặng mà tiếp tục quấy rầy tiểu thư sinh của mình. Dù sao trong vương phủ này, đương nhiên quyền lực của y là lớn nhất.

Chiến công của Thịnh vương gia rất nổi tiếng, lại đi kèm với gương mặt tuần lãng nên y nghiêm nhiên đứng đầu bảng trong danh sách chọn chồng của mấy cô gái mơ mộng trong kinh thành. Hồi trước, vì ngăn chặn hết con sóng cầu thân này đến con sóng cầu thân khác, y không thể không cưới Nhan thị vào phủ.

Dung mạo cùng với xuất thân của Nhan thị không thể so sánh với những tiểu thư quyền quý trong kinh thành. Nguyên nhân Tiêu Thừa Diệp nâng nòng lên làm trắc phi là rất đơn giản, chính là vì cô nương này cũng không có tình cảm gì với y, giữa hai người cũng chỉ có mối quan hệ lợi dụng mà thôi.

Đối với Tiêu Thừa Diệp mà nói, việc này cũng giống như y đi thuê một quản gia cao cấp với mức lương của trắc phi. Vị trắc phi này cũng đã có người trong lòng mình, chỉ cần người ngoài phủ không biết được, Tiêu Thừa Diệp cũng chẳng muốn quan tâm làm gì.

Cả cuộc đời này của Thịnh vương điện hạ đã bị buộc chặt với một tên tiểu bại hoại rồi. Dù cho y có giấy dựa như thế nào cũng không thoát khỏi ma trảo của nhóc con tiểu bá vương kia.

Bây giờ tiểu bá vương mất đi tất cả che chở, trở lại kinh thành. Dù cho hắn mang thân phận gì, Tiêu Thừa Diệp cũng sẽ dùng hết khả năng của mình mà cẩn thận bảo hộ hắn. Việc để hắn làm hoạ sĩ của y cũng không là kế hoạch tạm thời. Dù sao nhìn hắn vẽ tranh cũng là một việc dễ chịu cho mắt.

Tiêu Thừa Diệp cố ý đem tất cả giấy và bút trong kho ban cho Lâm Tu Ngọc, khoanh tay trước ngực lười biếng nhìn hắn, môi cong cong nhẹ nhàng cười nói: “Xuân tế sắp đến, độ quan trọng của tế điển thì chắc người cũng biết. Đến khi đó, bốn vương muốn được thấy một bức hoạ có thể thể hiện đầy đủ phong thái của bốn vương. Hi vọng người có thể thuận lợi hoàn thành nó.”

Dứt lời, y trình trọng võ võ vai Lâm Tu Ngọc, sau đó thoải mái quay đi, còn ngâm nga ca khúc nào đó.

Lâm Tu Ngọc nhìn theo bóng dáng y một lúc lâu, rốt cục nhìn không được mà hít sâu một hơi. Dù cho trong đầu đã phun tào đay rầy, hắn vẫn ngoan ngoãn mà sắp xếp lại giấy bút vừa được ban cho. Sau đó, hắn lại hít thêm một hơi, nhớ đến dung mạo của Thịnh vương điện hạ, cầm bút suy nghĩ trong chốc lát liền phóng bút vẽ tranh.

Hắn nghĩ đến dung mạo của y, nghĩ đến lời y nói, nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau ở trúc đình trên Phượng Tê sơn. Hắn theo thói quen mà vẽ thêm mây mờ như cảnh tiên, đúng y như cảnh tượng ngày đó Tiêu Thừa Diệp ngồi trong đình trúc đánh đàn.

Lâm Tu Ngọc nhìn bức hoạ đã lộ ra những đường phác hoạ một hồi lâu, nét đồ ửng trên gương mặt lại đậm thêm một chút. Sự kinh diễm của lần đầu gặp gỡ quá mãnh liệt, dù cho hai người đã ở chung một thời gian lâu như vậy, đủ để hắn hiểu được Thịnh vương điện hạ cũng chỉ là tên thích mang cái mác vương gia đi đùa giỡn người khác. Dù là như thế, chỉ cần nhớ đến lần gặp thoáng qua trên núi Phượng Tê, Lâm Tu Ngọc vẫn không không chế được trái tim của mình.

Trái tim không quản lí được, Lâm Tu Ngọc cũng chẳng có cách nào khác, đành phải cam chịu để nó tự do hoạt động. Dù sao thì trong mắt hắn, Thịnh vương điện hạ ngoài việc hơi ngốc ngốc còn lại thì từ gương mặt phong thái cho đến kiến thức mưu lược đều được coi là hiếm thấy trên đời. Nếu không, y cũng không thể trở thành ánh trăng sáng trong giấc mộng của nhiều thiếu nữ tương tư ở kinh thành như vậy.

Tiểu thư sinh có sắc tâm nhưng không có sắc đảm, Tiêu Thừa Diệp dù có nhiều yếu tố khiến người ta ái mộ nhưng hắn cũng không phải là hạng người thích vội vàng ban chân ra cầu người xâm lược. Hắn rũ xuống đôi mắt sáng trong, chuẩn bị yên yên lặng lặng bài bố thiên la địa võng để Thịnh vương gia ngoan ngoãn chui vào, từ nay về sau cũng không thể thoát đi lòng bàn tay của hắn. Nghĩ đến thôi đã thấy hứng thú rồi.

Nhưng mà Lâm Tu Ngọc vẫn là người biết thân biết phận. Hắn chỉ là một hoạ sĩ hoàng gia bé nhỏ, trừ bỏ khuôn mặt coi được thì chẳng còn gì đáng giá để người ta ái mộ. Nếu muốn đẩy ngã vương gia lên giường, chỉ có thể lấy tấm lòng ra tấn công thôi.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian gần đây, Tiêu Thừa Diệp phát hiện có chút chuyện kì lạ. Tiểu hoạ sĩ ngày xưa luôn cao quý lãnh diễm bây giờ đối xử với y nồng nhiệt hơn rất nhiều, mà hắn cũng suốt ngày vây quanh y tăng lên độ tồn tại.

Thịnh vương điện hạ không khỏi nhớ tới lịch sử đen tối thảm thiết ngày bé liền dâng lên tính cảnh giác, đối với việc tiểu hoạ sĩ suốt ngày xun xoe tăng hảo cảm thật sự không thể an tâm mà tiếp nhận. Một mớ lịch sử đen tối ngày xưa vẫn còn rất đáng sợ với y, cho nên đến tận bây giờ, hoàng huynh đại nhân anh dũng vĩ đại của hắn, bây giờ đang là hoàng đế Đại Du này, vẫn lén lút tranh thủ lúc vắng người để dùng vẽ mặt bốn cột gọi hắn bằng cái biệt danh khiến người phát điên.

Ví dụ như bây giờ.

“Ây, Cầu dẫn, hôm nay lại có thời gian vào cung tìm ta nha?”

Bước chân của Thịnh vương Tiêu Cầu dẫn hơi hơi dừng lại, gương mặt bị thương nhìn chằm chằm hoàng huynh nhà y. Nói cũng tội, việc cần xử lí mỗi ngày của hoàng đế đại nhân chồng chất rất nhiều, hứng thú duy nhất của hắn chỉ có mỗi việc đùa giỡn hoàng đệ ngày thẳng nhà mình.

Cái tên lúc trước Tiểu Chi đặt ra cực kì hấp dẫn. Dù cho bây giờ Thịnh vương điện hạ chiến công hiển hách, canh giữ an bình cho biên cảnh bao nhiêu năm nhưng chỉ cần vừa thấy được hoàng đệ đại nhân của hắn, từ ngữ đầu tiên nhảy ra từ trong đầu hắn vẫn là nick name vô cùng chân quê này.

May mà Tiêu Cầu dẫn điện hạ đã quá quen với chuyện này sau bao nhiêu năm bị trêu chọc, rút lại vẽ bị thương quá đáng trên khuôn mặt, chỉnh lại y phục, y giống như sức nhớ ra điều gì đó, nhịu mày nhẹ giọng hỏi: “Hoàng huynh, việc năm đó người đã điều tra xong chưa?”

Hoàng đế Tiêu Thừa Tuyên cũng thu lại nụ cười, nghe thấy câu hỏi, đôi mắt thâm sâu cũng lạnh đi một ít rồi lại cong môi cười, mở miệng nói: “Lúc đó trong kinh thành cũng chỉ có người của quý phi, rất cuộc có chuyện gì xảy ra, ta nghĩ người còn biết rõ hơn ta.”

Nhớ tới chuyện cũ ngày xưa, biểu tình trên mặt Tiêu Thừa Tuyên cũng trở nên khó coi, hần nhẹ hít một hơi, mở miệng nói: “Lúc đó ta phụng chỉ rời kinh đi xử lý thiên tai, người cũng vì chiến sự ở biên cảnh nên phải đóng quân nơi biên cương. A Chiêu lúc đó còn nhỏ, thân thể mẫu hậu lại không được khoẻ. Tôn quý phi làm chủ toàn bộ kinh thành. Uy vọng của Lâm gia lúc ấy rất cao hơn nữa lão Hầu gia lại tỏ rõ lập trường nghiêng về phía chúng ta. Vì ngôi hoàng đế sau này của Tiêu Thừa Ứng, Tôn quý phi đương nhiên là vội vàng đưa đao về phía Lâm gia. Tiếc rằng lúc ấy thế lực của chúng ta không có, không thể giúp đỡ được gì.”

Hoàng đế nâng mắt nhìn gương mặt giờ đã đen thui của Tiêu Thừa Diệp, hít một hơi rồi vươn tay vỗ vỗ bả vai y, lại không biết nên an ủi y thế nào chỉ có thể lặp đi lặp lại câu hứa hẹn: “Cầu dẫn, người đừng lo lắng. Dù cho thời gian đã qua lâu rồi nhưng mọi việc vẫn còn được ghi lại hết. Hoài Âm hầu bao nhiêu thế hệ đều trung trinh tiết liệt, không thể để những kẻ lòng dạ hiểm ác đó làm ô nhục anh danh trăm năm nay được. Nhưng mà trong kinh thành dạo này cũng yên bình lắm, Minh vương đã không chịu ngồi yên. Mấy ngày tới người nên cẩn thận một chút, đừng để bị nắm lấy nhược điểm.”

Nược điểm này đương nhiên là chỉ tiểu hoạn sĩ Lâm Tu Ngọc. Khi còn chưa chứng thực được thân phận thật sự của Lâm Tu Ngọc, Tiêu Thừa Diệp cũng không muốn ai biết được. Bởi vậy, y chỉ có thể gật gật đầu, lòng mang tâm sự mà đi về Thịnh vương phủ. Lâm Tu Ngọc hôm nay vốn đang ngóng trông Thịnh vương điện hạ trở về sớm sớm, hần mới có thể đem bức vẽ vương gia đánh đàn trên đỉnh Phượng tê cho y nhìn, lại không ngờ được Tiêu Thừa Diệp vừa từ hoàng cung trở về liền đi ngay vào phòng.

Trong lòng Lâm Tu Ngọc hơi lo lắng, cũng không nghĩ gì đến việc đi khoe khoang tác phẩm mới của mình nữa. Hần tới phòng bếp nhờ người làm một ít mật ong cao cùng với hương tô bính. Hần có một cảm giác mơ hồ rằng đây chính là những món Tiêu Thừa Diệp thích ăn.

Cái cảm giác này thật sự không có chút căn cứ nào, Lâm Tu Ngọc cũng không nghĩ nhiều về nó, chỉ bưng mâm nhỏ thấp thỏm gõ cửa phòng, gõ nửa ngày vẫn không ai trả lời. Nghĩ đến việc Thịnh vương điện hạ tới bây giờ chắc cũng chưa ăn trưa, hần cũng không thêm quan tâm lễ nghi nữa, cắn răng tự tiện mở cửa phòng.

Có chút do dự bước đến vài bước, Lâm Tu Ngọc nhìn quanh cách bố trí của căn phòng, lại cứ có cảm giác quen thuộc không biết ở đâu ra. Hần có chút nghi hoặc mà nhú mày lại, nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Tiểu thư sinh hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia? Ngài có ở đây không? Ta nhờ phòng bếp làm ít mật ong cao cùng với hương tô bính mà ngài thích...Vương...A...”

Còn chưa nói hết câu, Lâm Tu Ngọc đã bị một người dùng sức kéo lại. Hần thật sự bất ngờ, mâm ăn trong tay rơi xuống, điểm tâm được chuẩn bị tỉ mỉ cũng văng đầy đất.

Mà tiểu thư sinh đang bối rối thì bị Thịnh vương gia kéo lại ôm chặt trong ngực, cánh môi hơi hơi lên bị một độ ấm xa lạ gần gũi, cọ xát, chỉ một hồi đã khiến người bần rần từ chân trở lên.

Tiểu thư sinh căn bản không muốn chống cự, chỉ ngoan ngoãn dựa vào ngực y, ngoan ngoãn để Thịnh vương gia mà hần luôn nghĩ đến bá đạo công thành chiếm đất. Hần cam tâm tình nguyện hạ vũ khí đầu hàng.

Nhưng mà, có chút chuyện...Tiểu thư sinh đỏ mặt ngượng ngùng cười, nhìn Thịnh vương gia vì đứng trong tối mà không thấy rõ gương mặt, thành thành thật thật mở miệng: “Điện hạ, ngài “đâm” trúng ta...”

5. Chương 5: Đông Cung Đờ

Độ ấm xa lạ cứ bồi hồi trên môi, cảm giác mơ hồ hồ dường như có một đôi tay đang vuốt ve đốt lửa trên thân thể mình, toàn thân Lâm Tu Ngọc run rẩy, ngẩng cao cằm cổ trắng nõn mà rên nhẹ.

Cảm giác quá kích thích làm hần không thể suy nghĩ được gì, còn chuyện nào sung sướng hơn việc được giao lưu tình cảm với người mình thương đâu. Hần đóng chặt lí trí, cam tâm tình nguyện mà chìm vào cơn lốc dục vọng do y dẫn đường.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Tu Ngọc cảm thấy bộ phận khó nói giữa hai chân thấm ướt, hần theo bản năng mở to mắt, nhìn ngó xung quanh. Vẫn là gian phòng cũ, hần giở chăn lên nhìn, quần áo vẫn đầy

đủ trên người, trừ mỗi chỗ có phản ứng sinh lí do mơ thấy vương gia, toàn thân không còn gì khó chịu.

Sự thật chứng minh rằng, dù là xử nam trẻ hay già, một khi đã được nếm chút thịt vụn thì việc tiết tháo ngày càng rơi rụng là không thể tránh khỏi. Một nụ hôn không rõ hàm ý của Thịnh vương điện hạ đã làm thư sinh không kiềm chế được, liên tục mấy ngày nay đều mơ thấy những nội dung không thể miêu tả. Hắn xoa xoa hai má đang nóng lên, nhanh chóng đứng dậy tiêu huỷ sạch sẽ chứng cứ phạm tội trên giường. Sau lại, hắn thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, lén lén lút lút đi đến bàn vẽ của mình.

Tính từ nụ hôn kia, thời gian cũng đã trôi qua khoảng nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, ngại trừ thủ vệ canh giữ an toàn cùng với một số thị nữ, Lâm Tu Ngọc đều không nhìn thấy ai khác.

Bức hoạ Thịnh vương gia yêu cầu cho dịp Xuân tế cũng đã chuẩn bị tốt, mỗi ngày trôi qua thật rất nhàn nhã. Không ai đến quấy rầy, tiểu thư sinh bắt đầu nảy sinh ra một ý tưởng đáng khinh.

Lén lút trải phẳng giấy ra, nhắm mắt tự hỏi trong chốc lát, hắn bắt đầu cầm bút vẽ tranh. Mới vài nét hoạ, hình vẽ trên giấy đã hiện ra rõ ràng, màu đỏ trên mặt Lâm Tu Ngọc lại đậm thêm một chút.

Bức hoạ vẽ lại hai nam nhân nằm trên giường, một người giơ chân lên, người kia thì nằm trên người của hắn tiến hành vận động giao lưu đồng tính không thể miêu tả. Mà hai vị nhân vật chính trên tranh, người phía trên chính là Lâm Tu Ngọc, mà người nằm dưới mở rộng hai chân cũng là Thịnh vương điện hạ cao cao quý quý.

Lúc này, Tiêu Thừa Diệp hoàn toàn không biết y đang bị chính tiểu thư sinh nhà mình mơ ước sắc đẹp. Giờ phút này, y rõ ràng không có sự thoải mái như của Lâm Tu Ngọc.

Tình hình trên triều khó mà dò được, chỉ cần vô ý đã gặp phải vấn đề sinh tử. Hoàng đế đại nhân vừa đăng cơ vẫn chưa nắm giữ tất cả thế lực bên trong. Thái phi cùng với Minh vương lại như hổ rình mồi, chỉ chờ chờ nắm lấy sơ hở của bọn họ, kéo Tiêu Thừa Tuyên xuống khỏi ngôi vị đế vương.

Thế lực của hậu cung tiên đế vẫn còn chưa an phận, trong triều đình cũng vậy. Tiêu Thừa Tuyên còn trẻ, dù cho lòng dạ tâm cơ có thâm sâu thế nào cũng không thể so sánh với đám cáo già lẫn lộn nhiều năm nơi quan trường được. Nếu không có hoàng hậu phò tá, chắc đã sớm có nhiều loạn.

Hoàng hậu Cố thị tính tình ôn hoà, là người tiên đế lựa chọn cho Tiêu Thừa Tuyên. Cô nương này ứng xử với những việc phức tạp trong triều đình rất thông thạo, lúc nào cũng chỉ đúng nhược điểm của địch nhân cho Tiêu Thừa Tuyên, làm giảm bớt không ít phiền toái, có thể coi như là trợ thủ mạnh nhất bên cạnh Tiêu Thừa Tuyên. Mà bây giờ, sau khi nghe Tiêu Thừa Diệp kể lại toàn bộ chuyện về Lâm Tu Ngọc, vị Hoàng hậu nương nương nổi tiếng cơ trí cũng phải nhíu lại mày.

Sự kiện năm đó, nàng hiểu rõ hơn so với huynh đệ nhà này. Dù cho chân tướng có rõ ràng nhưng hiện tại những người có liên can đều đang sinh long hoạt hổ trong triều đình. Khi chưa biết khả năng bọn họ sâu cạn thế nào, tốt nhất không thể tùy tiện hành động.

Phong ba trong triều ngày càng mãnh liệt. Lâm Tu Ngọc lại thật vất vả mới sống được vài ngày yên ổn, tiếp tục hoàn thành bản đông cung đồ của mình để thoả mãn một chút chấp niệm đáng khinh của hắn. Chỉ tiếc là, vừa tưởng tượng đầy đủ tư thế của hai bên, tiểu thư sinh còn chưa đặt bút vẽ tranh đã nghe tiếng thị nữ ngoài cửa nói: “Công tử, có một vị phu nhân tự xưng là mẫu thân của ngài muốn gặp.”

Động tác của Lâm Tu Ngọc hơi dừng lại, mày nhíu chặt. Mấy ngày này trôi qua thật nhàn nhã làm hắn quên mất những chuyện phiền toái ở nhà. Nơi này dù sao cũng là vương phủ, hắn cũng không thể tùy tiện làm gì, đứng đây dựa suy nghĩ một chốc rồi hít một hơi, mở miệng nói: “Vương phủ là nơi không được tự ý ra vào, Xuân La, người ra ngoài trả lời cho vị phu nhân đó, vương phủ có quy củ của vương phủ, một tên hoạ sĩ quyền như ta không thể tự ý quyết định được gì.”

Hắn mở cửa, lấy một túi tiền từ trong lòng, do dự một hồi vẫn đưa ra, nói: “Người nói với vị phu nhân kia, ngân lượng này là cho nàng, từ nay về sau không còn quan hệ gì, cũng đừng đến vương phủ làm ồn nữa. Nếu không, đến lúc vương gia tức giận, ta cũng không cứu được nàng.”

Xuân La nhận túi tiền xong cũng không nói gì nhiều, chỉ dựa một câu rồi đi ra. Lâm Tu Ngọc cũng không muốn nghĩ đến những chuyện bực mình đó, gãi gãi đầu, xoay người tiếp tục hoàn thành tác phẩm đang dang dở.

Thở ra một hơi u sầu, ánh mắt Lâm Tu Ngọc ôn nhu lưu luyến như muốn nhìn xuyên qua tờ giấy vẽ mỏng manh để thấy được con người cao cao tại thượng kia. Chỉ cần vài nét bút, nhân vật đã hiện lên sống động trên giấy. Hắn buông bút, nhìn nam nhân đang cười nhẹ trong tranh, nụ cười bên khoé môi cũng không tự chủ mà đậm hơn một tí.

Hình như là nhớ ra điều gì, hắn lại cầm bút ghi thêm một hàng thơ bên góc bức hoạ. Nhìn một hồi, hắn vừa lòng gật gật đầu, đợi đến khi nét mực đã khô hết mới đem bức tranh cuộn lại đặt bên giường mình, lúc nào nhớ y có thể lấy ra nhìn giải chút nỗi khổ tương tư.

Lâm Tu Ngọc chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình sẽ yêu một người đến như vậy. Cảm giác này đến rất bất ngờ lại có chút gì đó hiển nhiên, lần đầu tiên nhìn vào mắt Tiêu Thừa Diệp, hắn liền hiểu được rằng mình sẽ chẳng bao giờ chạy thoát được tình kiếp này.

Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, nếu không thể tránh được việc gặp gỡ Thịnh vương điện hạ thì cũng chẳng thể thoát khỏi những dây dưa sau này. Nhưng mà tương lai còn mịt mờ chưa biết tốt hay xấu, cũng đâu có ai biết được kết cục của mình.

Lâm Tu Ngọc không tin vào vận mệnh, nhưng mà, sau khi nhìn thấy Tiêu Thừa Diệp, hắn lại mơ mơ hồ hồ cảm thấy chính mình và người kia có mối ràng buộc bí ẩn nào đó. Nếu không, tại sao một vị thân vương điện hạ lại có thể gần gũi với hắn như vậy. Hắn cũng chỉ là tên hoạ sĩ quèn, gia thế trong sạch nhưng lại không có tiền, ngoại trừ gương mặt coi như thông qua còn lại chẳng có gì đáng để vị vương gia này mơ ước.

Số người đẹp mà người trong hoàng tộc từng gặp đương nhiên là nhiều không đếm xuể, chỉ nói riêng Tiêu Thừa Diệp cũng thấy được hắn sinh ra đã có một tướng mạo hấp dẫn, còn bản thân mình chỉ là tên đàn ông cao lớn thô kệch. Chắc là gần đây Thịnh vương điện hạ quên uống thuốc, bị mê muội trong chốc lát nên đã hôn hắn, bởi vậy nên đã lâu rồi cũng không đến đây nữa, có thể đoán được là vương gia then quá thành giận rồi.

Trước khi thăm dò được ý đồ thật sự của vương gia, Lâm Tu Ngọc không còn dám xuất hiện trước mặt y nữa. Nếu Thịnh vương điện hạ nghĩ luẩn quẩn mà đem hắn ra chém đầu, tuyệt đối là lỗ chứ không có tí lời nào. Lâm Tu Ngọc này đương nhiên không có khả năng ngu xuẩn như vậy.

Hưởng thụ vài ngày nhàn nhã, phong cảnh Thịnh vương phủ không tồi, lại không có tranh đấu nơi hậu viện, ngoại trừ chút rầu rĩ trong lòng, Lâm Tu Ngọc sống thật dễ chịu.

Ngược lại, đầu phải Tiêu Thừa Diệp quên đi gặp hắn. mấy hôm nay, việc lớn việc nhỏ gì cũng nện lên đầu y, trong triều đã có mấy người không kiềm chế được đã tâm của mình nữa. Đây là thời điểm mấu chốt, y không thể phân tâm.

Bây giờ Lâm Tu Ngọc vẫn chưa khôi phục kí ức, những việc phiền lòng trên triều, Tiêu Thừa Diệp cũng không muốn nói với hắn, sợ hắn nhớ tới những việc không hay ho gì của ngày xưa. Một mình y gánh vác đến mức mấy ngày nay toàn tới giờ giờ nghiêm túc đem khuya mới có thể ra về, nghe ám vệ bẩm báo tình hình đối phương xong mới an tâm mà nghỉ ngơi. Hôm sau, y lại tiếp tục vào triều xử lí những việc rối ren khác.

Về chuyện năm đó, Tiêu Thừa Diệp vẫn tiếp tục điều tra như trước. Chỉ cần đi theo mối liên hệ của Hoàng Thái phi và Túc quốc công mà tra tiếp, dù cho thời gian có xa mấy đi chăng nữa vẫn bắt được một ít dấu vết.

Dù cho đã biết trước vụ án Lâm gia không thể tránh được bàn tay của Hoàng Thái phi cùng Túc quốc công nhưng manh mối điều tra đến càng nhiều, trong lòng Tiêu Thừa Diệp càng tức giận. Y không thể tưởng tượng được tình huống lúc đó là như thế nào, cũng không muốn tưởng tượng đến việc Tiểu Chi còn nhỏ đã phải làm gì để chạy trốn được từ nơi ấy.

Bây giờ người trong tộc Lâm thị gần như đã biến mất hết, dòng chính cũng đã tàn lụi, em gái ruột của Tiểu Chi cũng không rõ tung tích. Trước đó vài ngày, y vừa nhận được một mật thư nói rằng tiểu thư Lâm gia hình như vẫn còn sống. Nhưng mà mật thư này xuất hiện quá bí ẩn, ngay cả ám vệ cũng không điều tra được thân phận của người gửi. Tiêu Thừa Diệp chỉ có thể tăng thêm người đi đến địa phương được mật thư nhắc đến để thăm dò, khi nào có tin lập tức cấp báo.

Nếu Lâm Tu Ngọc khôi phục kí ức, lại gặp được em gái một lần nữa hẳn là sẽ rất vui vẻ. Nghĩ đến mưa máu gió tanh ngày xưa, Tiêu Thừa Diệp nhú chặt mày, ánh mắt lộ rõ sát khí. Hắn nhắm mắt lại hít sâu một hơi, đem thư trong tay bỏ vào chậu than tiêu huỷ sạch sẽ, trong đôi mắt thâm trầm nhìn không ra suy nghĩ.

Bây giờ đã là giờ Tý, Lâm Tu Ngọc chắc đã ngủ, nhưng nội tâm chịu nhiều áp lực của Tiêu Thừa Diệp không không chế được, y dùng khinh công điểm nhẹ mũi chân đi đến căn phòng hắn đang nghỉ ngơi.

Y cố ý chọn cho Lâm Tu Ngọc một việc tử ở gần chỗ mình, Tiêu Thừa Diệp động tác nhẹ nhàng đi vào từ cửa sổ, yên yên tĩnh tĩnh ngồi ngẩn người bên giường nhìn gương mặt đang ngủ của Lâm Tu Ngọc.

Tiểu thư sinh dường như đang gặp ác mộng, mày nhíu chặt, gương mặt tái nhợt. Hắn cắn chặt môi, mồ hôi trên trán toát ra liên tục. Lâm Tu Ngọc theo bản năng nắm chặt nệm giường, lắc đầu, rên rỉ: “Đừng mà...Đừng giết cha mẹ ta...Thừa Diệp...Thừa Diệp...”

6. Chương 6: Cầu Đản Thổ Lộ

Ký ức của Lâm Tu Ngọc có một lỗ trống gần khoảng mười năm. Theo như lời của phụ thân, khi còn nhỏ hắn gặp phải một cơn bạo bệnh, sau khi khỏi hẳn cũng không có vấn đề gì, chỉ có mỗi kí ức bị ảnh hưởng, không nhớ được những việc trước khi mắc bệnh.

Mấy năm nay, Lâm Tu Ngọc cũng không quá quan tâm đến những kí ức đã bị mất. Dù sao khi còn bé chắc cũng chẳng gặp được chuyện gì lớn. Nhưng mà, mấy ngày nay không hiểu vì sao, hắn luôn mơ thấy một ít người hoặc sự việc xa lạ. Dù rằng chưa từng gặp qua, hắn lại có cảm giác quen thuộc không biết đến từ đâu.

Lâm Tu Ngọc cũng không nhớ rõ ràng những cảnh trong mơ. Hắn lắc lắc đầu, vứt bỏ mơ cảm xúc hỗn loạn trong đầu, cũng không coi những việc này là quan trọng.

Mấy hôm nay, từ tối đến sáng, Tiêu Thừa Diệp đều sẽ đến phòng của hắn. Nhờ vào thân thủ của Thịnh vương điện hạ, muốn cho tiểu thư sinh không biết gì là chuyện rất dễ dàng. Dù cho công việc càng ngày càng chồng chất, mỗi đêm tối căn phòng này đã trở thành thói quen của y.

Từ cửa sổ lén lút tiến vào phòng, ngồi xổm trước giường hắn, y yên yên tĩnh tĩnh ngắm nhìn gương mặt người đang say ngủ, khi hắn gặp ác mộng thì cung cấp thêm một cái ôm ấm áp.

Bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi. Khi còn chưa xử lí sạch sẽ những người có mưu đồ, Thịnh vương điện hạ dù sao đi nữa cũng không dám đưa hắn ra trước tầm mắt của người khác, chỉ sợ chuyện cũ chưa giải quyết xong thì Lâm Tu Ngọc đã trở thành quân cờ trong tay những người đó.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này, gần như đêm nào Lâm Tu Ngọc cũng gặp ác mộng. Nghe hắn luống cuống ní non tên cha mẹ và cả em gái, trong lòng Tiêu Thừa Diệp cũng rất khổ sở.

Y không biết làm sao để an ủi hắn, cũng không muốn đánh thức hắn. Chỉ có thể hành động thật nhẹ nhàng, đưa tay đem hắn cẩn thận ôm vào trong ngực, chậm rãi vuốt ve sống lưng hắn.

Lâm Tu Ngọc theo bản năng mà cọ cọ ***g ngực ấm áp, dường như là cảm nhận được mùi hương quen thuộc, nét mặt hắn có vẻ thoải mái hơn nhiều. Dưới sự trấn an của Tiêu Thừa Diệp, hắn lại tạm thời thoát được cơn ác mộng, hiềm hơi lẩm mẩm tìm thấy được giấc ngủ ngon, một đêm không mộng mị.

Dưới tình huống bản thân hoàn toàn không biết gì, tiểu thư sinh cũng đã sinh ra tính ỷ lại với Tiêu Thừa Diệp, chỉ cần y không ở bên mình, buổi tối chắc chắn sẽ gặp ác mộng. Chỉ cần thanh thân nằm trong ngực y, Lâm Tu Ngọc liền có thể an lành hưởng thụ một giấc ngủ ấm áp yên tâm, sẽ không bị những thống khổ bị ai trong quá khứ quấy rầy.

Hình như cũng nhận ra được điều này, dù có xử lí công việc đến mấy giờ, dù có trễ đến đâu, Tiêu Thừa Diệp cũng sẽ lên đi vào phòng hắn, ôm lấy hắn mà yên tâm ngủ, trước khi hắn tỉnh thì trở về phòng mình, chỉnh lí quan phục rồi lại vào triều xử lí tiếp một mớ rồi lại một mớ những vấn đề trong triều.

Cũng không biết tại sao, Thái phi nương nương và cả Minh vương đạo này lại có vẻ an phận hơn một chút, nhưng trong lòng Tiêu Thừa Diệp vẫn có chút bất an mơ hồ. Gần đây, hoàng huynh đã bắt đầu từng bước

cắt bớt vây cánh của Minh vương, những tên quan đó ai cũng một rổ việc xấu, tội lỗi có liên quan đến mạng người thì càng nhiều hơn nữa.

Trong kinh thành hiện giờ, tin tức luôn được truyền đi thật náo nhiệt. Mấy tên quan xấu xa đó toàn nhận được những lời mắng chửi từ dân chúng, còn danh vọng của Hoàng thượng thì ngày càng bành trướng thêm. Theo lí thuyết, mất đi nhiều trợ thủ như vậy, phe của Minh vương đã sớm không kiềm chế nổi mà ra tay. Nhưng sự thật lại không giống như những gì y dự đoán.

Tiêu Thừa Diệp nhìn nụ cười của Minh vương Tiêu Thừa Ứng, bất an trong lòng lại càng nhiều thêm. Tâm cơ Minh vương rất sâu, thủ đoạn lại độc ác khó đoán, nếu hắn bị dồn tới đường cùng, không biết sẽ làm ra điều điên cuồng gì.

Trước khi biết được ý đồ thật sự của đối phương, bọn họ chỉ có thể tạm hoãn kế hoạch cắt bớt vây cánh, lại tăng thêm người theo dõi hướng đi của Minh vương. Trong lòng Tiêu Thừa Diệp có dự cảm, người huynh đệ này của y còn một lá bài bí mật, mà đó chính là vũ khí giúp đối phương chiến thắng.

Dự cảm của Tiêu Thừa Diệp quả thật không sai, trong tay Minh vương đúng là vẫn còn một quân bài. Mà nó không những áp đảo bọn họ khiến những người kia chiến thắng mà còn là chiếc chìa khoá giúp cố nhân đang say ngủ kia có thể thức tỉnh, để người trong mơ kia một lần nữa mở ra răng nanh.

Ám vệ trong tay Thịnh vương đều được huấn luyện từ nhỏ, đó chính là một bí mật của người trong hoàng tộc. Chỉ có Thái tử cùng những thân vương trong dòng chính mới có tư cách có được ám vệ. Hoàng hậu quá cố chỉ có hai người con trai là Thịnh vương và đương kim Hoàng thượng, đương nhiên cũng chỉ có hai người biết được bí mật này.

Minh vương là con thứ nên không hề hay biết tí gì về ám vệ cả. Thế lực ngầm được bồi dưỡng từ nhỏ này đương nhiên không hề ngang hàng với những thị vệ tầm thường rồi, dù là việc ám sát hay điều tra hoặc là theo dõi hay dùng độc đều cực kì xuất sắc, theo lí thuyết mà nói, nếu họ đi điều tra mục đích của Minh vương cũng không khó khăn gì.

Nhưng Minh vương diện hạ làm việc lại rất cẩn thận, vì tránh để người khác phát hiện, bên cạnh hắn luôn có cao thủ giang hồ giúp sức. Để tránh rút dây động rừng, ám vệ chỉ có thể dứt bỏ suy nghĩ muốn điều tra gần thêm, chỉ giao cho Tiêu Thừa Diệp những địa điểm mà Minh vương hay đi đến, những người mà hắn thường tiếp xúc trong thời gian này.

Trên danh sách có ghi lại tên một ít quán rượu hay kĩ viện lẻ tẻ, những người Minh vương hay tiếp xúc cũng chỉ là những kẻ ăn chơi trác táng trong kinh thành, thông tin này chẳng có bao nhiêu giá trị. Tiêu Thừa Diệp nhìn danh sách trong tay, buông mi suy nghĩ nửa ngày, đôi mày nhíu chặt: “Để ám sát tiếp tục điều tra, một khi có tin tức gì thì lập tức báo cho ta.”

Hắc y nhân ở trong góc trả lời y bằng tiếng bước chân xa dần. Tiêu Thừa Diệp mở danh sách xem đi xem lại mấy lần lại vẫn không tìm thấy điểm đáng chú ý.

Dù cho Minh vương là tên háo sắc nhưng Tiêu Thừa Diệp vẫn cảm thấy những người hắn tiếp xúc không chỉ đơn giản như người ta thấy. Từ trước đến nay, Minh vương luôn nổi tiếng là cẩn thận, nếu hắn còn quân bài chưa lật đương nhiên sẽ không để lộ liễu ở bên ngoài, đương nhiên phải có kế hoạch làm việc của riêng mình.

Để không rút dây động rừng, Tiêu Thừa Diệp vẫn quyết định để thủ hạ của mình đem những người trong danh sách ghi lại để điều tra rõ ràng, hi vọng có được chút ít manh mối.

Trong kinh thành không yên ổn, những việc cần xử lí còn rất nhiều, trừ mỗi tối tới nhìn Lâm Tu Ngọc, y và hắn gần như không còn thời gian ở chung nào khác.

Lâm Tu Ngọc lấy bức tranh cho dịp Xuân tế đưa cho thị nữ đem vào thư phòng, cúi người thỏ dãi định rời đi. Nhưng, hắn vừa quay người đã nghe được âm thanh cung kính của thị nữ kia, nằng nệ giọng nói: “Công tử đừng đi, Vương gia có bảo rằng nếu công tử đến thư phòng thì hãy chờ người một lát, Vương gia có việc cần thương nghị cùng ngài, chỉ cần đợi nô tì vào thông báo một chút là được.”

Lâm Tu Ngọc hơi bất ngờ mà chớp chớp mắt, gật gật đầu, chấp tay cúi đầu cười nói: “Nếu đã vậy thì xin làm phiền cô nương.”

Thị nữ cúi người đáp lễ rồi cầm bức hoạ đi vào thư phòng, Lâm Tu Ngọc có chút ngạc nhiên mà liếc nhìn bên trong một cái. Từ nụ hôn lần trước, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau.

Nhớ tới nụ hôn triền miên lúc trước, gương mặt Lâm Tu Ngọc liền đỏ ửng. Hắn vừa hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh liền thấy thị nữ đã đi ra từ thư phòng, thị nữ cúi đầu rồi nói: “Công tử, vương gia bảo ngài cứ trực tiếp đi vào thư phòng.”

Thư phòng của thân vương có thể đi vào tự nhiên như vậy? Lâm Tu Ngọc hơi nhíu mày, không thể hiểu được ý định của Tiêu Thừa Diệp. Tuy trong lòng có nghi vấn nhưng lễ nghi bên ngoài vẫn đầy đủ, hắn bước vào thư phòng của Vương gia, không dám nhìn khắp nơi, chỉ cung kính cúi đầu nói: “Hạ quan Lâm Tu Ngọc tham kiến Thịnh vương gia, cung chúc Vương gia thiên thu.”

Tiêu Thừa Diệp nhanh chóng đem thẻ tre đang cầm trong tay để sang bên, có chút xấu hổ hắng giọng, cố gắng nghiêm mặt làm ra bộ dáng uy nghiêm cao cao tại thượng: “Hoạ sĩ miễn lễ, người vừa là hoạ sĩ hoàng gia bốn vương tự mình chọn, lại là nhân tài kiệt xuất của Mặc các, không cần phải hành lễ lớn như vậy. Nếu Thịnh vương phủ có phương diện nào chưa chu đáo với người, còn mong hoạ sĩ bỏ qua cho. Thường ngày bốn vương cần phải xử lý rất nhiều việc triều chính nên vẫn không tìm được cơ hội giải thích với người, mong người không trách.”

Vừa dứt lời liền nâng hân dậy, dù cho trái tim đang đập mạnh mẽ, Tiêu Thừa Diệp vẫn phải đè nén suy nghĩ trong nội tâm, hít một hơi rồi nói tiếp: “Sự kiện lúc trước là do bốn vương ý loạn tình mê, nếu khiến cho tiên sinh bất mãn, Tiêu Thừa Diệp liền tạ tội với tiên sinh ngay tại đây. Chuyện này là lỗi của Tiêu Thừa Diệp, mong tiên sinh đừng để trong lòng.”

Sự kiện kia đương nhiên là chỉ nụ hôn lần trước của hai người. Động tác của Lâm Tu Ngọc khựng lại, dù đã sớm biết đối phương sẽ đáp lại hành động đó như thế nào, đến khi thật sự nghe thấy, hắn vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nhìn thấy gương mặt ảm đạm của đối phương, trong lòng Tiêu Thừa Diệp cũng chẳng tốt hơn được chỗ nào. Y không chút suy nghĩ đã thốt lên: “Nghiễn Chi, người đừng đau lòng.”

Lâm Tu Ngọc thật bất ngờ, thậm chí không còn giữ được lễ nghi mà đưa mắt trừng y, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Làm sao Vương gia lại biết được tên tự của ta?”

Lâm Tu Ngọc, tự Nghiễn Chi, tên tự này là do phụ thân của hắn đặt cho, trừ cha con hắn ra không có người khác biết. Tại sao Thịnh vương điện hạ lại biết được?!

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Thừa Diệp liền hối hận. Nhưng mà nếu chân tướng đã bị hé lộ, y cũng không thể cứ tiếp tục ngụy trang được.

Tuy nói rằng Lâm Tu Ngọc mất trí nhớ nhưng chỉ số thông minh của hắn vẫn còn đầy đủ, muốn lừa gạt hắn không phải là việc đơn giản.

Tiêu Thừa Diệp đành phải hít sâu một hơi, đưa tay ôm gọn hai má Lâm Tu Ngọc, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, gương mặt chân thành nói: “Nghiễn Chi, thời cơ chưa chín muồi, việc này lại liên quan đến an toàn của người nên ta không thể không giữ bí mật. Nhưng người phải tin tưởng ta. Tiêu Thừa Diệp cả đời này trừ người ra thì trong lòng không còn ai khác, kiếp sau cũng thế. Ta biết việc này xảy ra có hơi đột ngột nhưng đây chính là chân tâm của ta, từ trước đến nay ta chỉ thích một mình người.”

Thật sự Lâm Tu Ngọc không ngờ rằng y sẽ đột nhiên tỏ tình, trong chốc lát cũng giật mình sửng sốt. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Tiêu Thừa Diệp, hắn thật lòng cảm thấy vị vương gia này không hề nói dối. Có điều y làm sao lại biết tên tự của hắn, còn cái gọi là bí mật là muốn chỉ cái gì. Một đồng lớn bí ẩn cứ lẩn quẩn trong đầu hắn, để lòng hắn hỗn loạn thành một mớ, cứ đứng ngây ngốc ngay khi Vương gia tỏ tình.

Thịnh vương điện hạ cũng không cho hắn thời gian để tiếp tục ngẩn người. Con người cao hơn Lâm Tu Ngọc nửa cái đầu ấy hơi cúi xuống, hôn lên đôi môi đang mở ra của hắn, sau đó lại triền miên dây dưa ma sát. Lâm Tu Ngọc thoát lực tựa vào trong ngực y thở dốc một hồi, chỉ là độ ẩm xa lạ trên môi hắn không còn phản ứng gì được, chỉ có thể bị Tiêu Thừa Diệp kéo vào một tình huống hoàn toàn xa lạ.

Ngay cả khi đang bị Thịnh vương điện hạ gặm môi, Lâm Tu Ngọc vẫn còn đang mơ mơ màng màng suy nghĩ, tại sao mọi chuyện lại không xảy ra như mình tưởng tượng? Nội dung trong đồng cung đồ của hắn

không hề giống như thế này!

Hình ảnh anh dũng vô địch dùng “trym to” chinh phục Vương gia điện hạ của hắc đầu rồi?!

7. Chương 7: Vương Gia Tao Nhã

Lâm Tu Ngọc rút cuộc cũng biết được một sự thật đáng sợ : đông cung đồ mà hắc tử mĩ vẽ ra đã mắc lỗi sai ngay từ lúc bắt đầu. Nhưng mà tiểu thư sinh mới không thêm đi sửa lại cho đúng, dù cho Vương gia có chiếm quyền chủ động trên giường đi chăng nữa thì một tên dân đen áo vải như hắc đương nhiên là không thể phản kháng được. Vậy thì, cũng nên cho hắc lên lút làm chút chuyện cho đỡ nghiện chứ.

Sờ sờ hai chân nhứt mỗi của mình, Lâm Tu Ngọc tà mị cười cầm bút xoẹt xoẹt vài nét vẽ ra một bức tranh Thịnh vương gia xấu hổ khiếp sợ giờ hai chân ra, bị anh minh thần võ Lâm Tu Ngọc làm mấy trò hạn chế người xem.

Vừa lòng gật gật đầu, Lâm Tu Ngọc cảm thấy cuộc sống đã quá viên mãn rồi. Đêm qua hai người ở trên giường tiến hành hoạt động bồi đắp tình cảm, tuy không làm đến bước hoạt động đóng cọc nhưng cũng đã quan tâm chăm sóc của nhau. Dù cho vẫn còn một tầng cửa sổ mỏng ngăn giữa, hai người cũng đã ăn ý mà ở chung với thân phận là người yêu rồi.

Số lần gặp mặt của hai người cũng không nhiều nhưng mà cái mùi ngọt ngào sản sinh từ họ đã làm cho mấy tên độc thân trong Vương phủ phải khinh bỉ, sau đó lại cùng chia sẻ món ăn nhân hậu “Đoạn tử tuyệt tôn” của mình, tình đoàn kết sâu sắc làm người ta phải cảm động chảy nước mắt.

Những sự tình Tiêu Thừa Diệp phải xử lý cũng không giảm bớt khi y có người yêu. Trái lại, dạo gần đây Hoàng đế bệ hạ còn an bài cho y không ít nhiệm vụ, cơ bản đều là trả lời cho một số tấu chương trong triều. Theo lý thuyết, đây vốn là việc Hoàng đế phải tự mình xử lý, dù có ra sao đi chăng nữa cũng không đến lượt một thân vương như y phải hỗ trợ. Nếu làm không tốt, có khi y còn bị Ngự sử nắm lấy nhược điểm mà nói y có hiềm nghi muốn phạm thượng, lúc đó sự tình còn phiền toái hơn.

Chưa nói đến chuyện làm như vậy là không hợp lệ, bản thân Tiêu Thừa Diệp cũng không muốn đi xử lý mấy tấu chương phiền hà này. Y còn muốn đem sự tình trong tay xử lý xong hết để còn cùng tiểu hoa sĩ nhà mình nắm tay ân ái. Nhưng mà, y không có biện pháp né tránh, Hoàng hậu tẩu tử gần đây đang mang thai, Hoàng đế ba ba cực kì sung sướng, phần lớn việc trong triều đều được ném vào tay y.

Nói về đánh nhau giết người, Thịnh vương được coi như là chuyên nghiệp. Nhưng mà khi nhìn vào đồng tấu chương làm người ta hoa mắt này, y thật sự là sắp bị hành cho phát điên. Hoàng đế bệ hạ cũng có chuyện cần xử lý, nhìn hắc mỗi ngày vì Hoàng hậu vội vàng chạy qua chạy lại, lại nhìn quãng thâm dưới mắt đối phương, Tiêu Thừa Diệp lại không thể nói ra mấy câu than vãn. Y chỉ có thể hít một hơi nhận mệnh mà đem mớ việc này đi hoàn thành.

Sau một thời gian vất vả ngồi đồng ở ngự thư phòng xử lý hơn phân nửa số tấu chương, y nhìn nhìn trời, suy nghĩ có nên sớm hồi phủ cùng Tiểu Chi dùng bữa. Thịnh vương ra lệnh cho ám vệ đem những tấu chương còn lại về phủ, rồi đi đến cửa tiệm điểm tâm Vĩnh Phúc mua một ít điểm tâm ngọt mà Lâm Tu Ngọc thích ăn về. Sau nữa nữa, y vô cùng hồi hộp mà giục ngựa với tốc độ nhanh nhất đi về Vương phủ.

Tốc độ làm việc của ám vệ cực kì nhanh, khoảng cách từ Thịnh vương phủ đến hoàng cung cũng không xa, chỉ cần một nén nhang đã đến nơi. Trước khi y hồi phủ, ám vệ đã xử lý hoàn tất những việc Vương gia phân phó.

Tiêu Thừa Diệp nhận lấy túi giấy dầu, gật gật đầu với ám vệ, sau đó ôm túi giấy nhanh chóng chạy tới phòng Lâm Tu Ngọc cầu khen ngợi, cầu ôm chầm.

Ám tử đứng tại chỗ, khoé miệng giật giật, nhìn xem Thịnh vương điện hạ xuân tâm nhận nhạo, phát ra bong bóng phấn hồng đang chạy đi. Hắc ra về thâm trầm hít một hơi, sau đó lảo nhảm một điệu dân ca đi về phía nhà ăn. Hôm nay Trương phẩm làm thiệt nhiều bánh bao bách hoa thủy tinh, phải lấy nhiều một ít để khi đứng gác còn có cái để ăn vụng.

Lâm Tu Ngọc có chút nghi ngờ nhìn Tiêu Thừa Diệp, nhưng rồi vẫn thuận theo y mà nhận lấy gói giấy dầu. Hắn vừa mở ra liền thấy bên trong túi đều là những điểm tâm ngọt mình thích ăn nhất, đôi mắt liền vụt sáng lên, thậm chí còn không thèm chú ý đến gương mặt đang cầu khen ngợi của Thịnh vương điện hạ, đưa tay cầm một miếng bỏ vào miệng.

Thịnh vương điện hạ không nhận được khen ngợi như mong muốn, uỷ khuất bĩu bĩu môi, đưa tay ra lấy một miếng bánh đưa đến miệng Lâm Tu Ngọc. Tiểu Chi theo bản năng mở miệng ra chờ được đút cho, nhưng đồ ăn còn chưa vào miệng đã thấy Thịnh vương gia xấu tính đem bỏ vào miệng của chính mình, còn không quên cười nhạo kéo cừu hận: “Ấy dà, mặt cao của Vĩnh Phúc vẫn ăn ngon như mọi ngày nha.”

Lâm Tu Ngọc trừng mắt liếc y một cái, ôm chặt túi giấy dầu trong ngực không cho y tiếp tục tới gần, tốc độ đưa mặt cao vào miệng cũng nhanh hơn một ít. Tiêu Thừa Diệp cũng không còn lòng dạ nào trêu chọc hắn, thấy tốc độ ăn của hắn quá nhanh lại có chút lo lắng, hơi hơi nhăn mày, mở miệng nói: “Tu Ngọc, người ăn chậm một chút, ta không giành với người đâu, ngoan, coi chừng nghẹn.”

Y vừa dứt lời, Lâm Tu Ngọc đã bị miếng mặt cao vừa đưa vào miệng làm cho nghẹn, mặt đỏ bừng không ngừng ho khan. Tiêu Thừa Diệp sợ hãi nhảy lên, vội vàng rót cho hắn li nước, cẩn cẩn thận thận mà đút cho hắn uống, tay trái thì vuốt vuốt trên sống lưng hắn, miệng cũng không quên an ủi người: “Đó đó đó, mau mau uống nước đi, ta không giành với người đâu. Nếu người thích ăn, sau này ta lại mua cho người, người vội vàng như vậy làm gì.”

Gương mặt Tiêu Thừa Diệp ôn nhu quá mức, Lâm Tu Ngọc chỉ liếc mắt nhìn y một cái liền sững sờ, y lấy tay áo lau sạch vệt nước bên khoé môi hắn. Tiêu Thừa Diệp nhìn bộ dáng ngơ ngác của hắn thì buồn cười, khẽ sát mặt lại hôn ngay khoé miệng hắn, cười nói: “Làm sao vậy? Bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của bốn vương rồi à?”

Gương mặt Lâm Tu Ngọc đỏ bừng, hắn rũ mắt xuống tránh đi ánh mắt cực nóng của người kia, lấy một cái mặt cao từ trong túi ra nhét vào miệng y, nói lảng sang chuyện khác một cách khô cứng: “Cho người ăn!”

Tiêu Thừa Diệp hé miệng cắn mặt cao, còn không quên đưa lưỡi liếm liếm ngón tay hắn. Y nhìn khuôn mặt đỏ đỏ nho nhỏ của Lâm Tu Ngọc, Thịnh vương điện hạ lại làm ra vẻ ngây thơ, tiếp tục nói: “Ừ, ngọt lắm, ăn thật ngon!”

Lâm Tu Ngọc nghe ra ám chỉ trong câu nói của Thịnh vương điện hạ, hai má càng chấy đỏ thêm, hắn cảm giác cả cơ thể như đang bị đặt trên ngọn đuốc, cực kì nóng. Nhưng mà, hắn lại càng không biết phải đáp trả như thế nào, chỉ có thể vân vân về một miếng mặt cao, cũng không dám đút cho y nữa mà nhét vào trong tay Tiêu Thừa Diệp.

Tiêu Thừa Diệp cũng không thèm so đo, y cho mặt cao vào miệng, liếm sạch mấy ngón tay dính đường. Nhìn vào gương mặt đỏ bừng của Lâm Tu Ngọc, y lại làm vẻ mặt ngây thơ trong sáng, hỏi: “Mặt cao của Vĩnh Phúc điểm ăn ngon thật, Nghiễn Chi có muốn ném thử hay không?”

Lâm Tu Ngọc đỏ mặt hé môi, còn chưa kịp nói gì đã bị Tiêu Thừa Diệp đẩy ngã lên bàn, sau đó y cũng mỉm cười khẽ sát lại. Y chen vào giữa hai chân hắn, hai đôi môi trao đổi hơi ấm với nhau, vị ngọt từ mặt cao vừa ăn cũng như dâng lên thêm.

Lâm Tu Ngọc cảm thấy cả người mềm nhũn, nếu Tiêu Thừa Diệp không ôm lấy, sợ là hắn đã ngã xuống. Nụ hôn này thật sự nguy hiểm, Lâm Tu Ngọc lại là tên xử nam không có chút kinh nghiệm gì. Thiếu niên ngây thơ không biết được mưu đồ tà ác của Vương gia, chỉ có thể để mặc cho y kéo mình vào thế giới không chút tao nhã nào.

Tiêu Thừa Diệp là một nam nhân bình thường, dù đã nghẹn thật nhiều năm nhưng về phương diện kia, y vẫn không mắc phải tật xấu gì, khi đối mặt với người mình thích vẫn sinh ra dục vọng.

Nhưng mà dù cho y khao khát thân thể hắn đến thế nào, Tiêu Thừa Diệp vẫn không tính làm việc này với hắn. Đối với bên bị động, việc này luôn mang đến một ít đau đớn, tuổi Lâm Tu Ngọc vẫn còn nhỏ, Tiêu Thừa Diệp không muốn làm bất kì chuyện gì làm hắn bị thương tổn.

Hồi trước, nếu y không quá cứng đầu, có khi Lâm Tu Ngọc cũng không trở thành như thế này. Bất kể là vì áy náy trong lòng hay do tình yêu sâu đậm đọng lại trong nhiều năm ngày càng sâu sắc, Tiêu Thừa Diệp

chỉ biết mình phải bảo vệ hần thật tốt. Quá lắm thì hai người cũng chỉ chăm sóc “anh em nhỏ” của nhau, còn việc tiến thêm một bậc thì y vẫn chưa muốn.

Ngược lại, Lâm Tu Ngọc thì chẳng có vấn đề gì với việc này, cứ nhìn vào mớ đông cung đồ của hần là đủ biết. Hần thở dốc dựa vào người Tiêu Thừa Diệp, hình như là nghĩ tới điều gì, hần tò mò mở miệng hỏi: “Điện hạ... Vì sao người không viên phòng cùng hạ quan ạ? Chỗ kia của ngài đã cứng lên rồi kìa...”.

Dứt lời, hần còn dùng vẻ mặt vô tội mà chỉ chỉ bộ phận dưới rốn ba tấc của Thịnh vương gia đang đứng dậy chứng tỏ uy nghiêm. Y có chút bất đắc dĩ gõ ddầu hần, cười mắng: “Nói bao nhiêu lần rồi, cứ gọi thẳng ta là Thừa Diệp hoặc A Diệp là được rồi, sao mãi mà vẫn không nhớ vậy?!”

Lâm Tu Ngọc gãi gãi đầu, dùng gương mặt đỏ bừng mà nghiêm túc mở miệng nói: “Làm sao có thể làm vậy được ? Điện hạ chính là thân vương nắm giữ binh quyền trong triều, hạ quan chỉ là dân chúng bình dân, làm sao có thể mạo phạm?”

Hần theo thói quen đưa mắt nhìn gương mặt đã bắt đầu đen của Thịnh vương gia, vội vàng cười gượng bồi thêm một câu: “Trước mặt người ngoài, vẫn nên giữ vững lễ nghi, khi nào ở riêng thì có thể như vậy cũng được.”

Tiêu Thừa Diệp lùi về sau một chút, sợ y lâm vào lúc ý loạn tình mê lại phát điên mà là mấy chuyện càm thú. Vì sự an toàn của bảo bối Tiểu Chi, y vẫn phải cố gắng làm một Liễu Hạ Huệ tao nhã.

Len lén che lại phần quần đang nhô lên, Tiêu Thừa Diệp cố gắng bỏ qua cảm xúc cực nóng vẫn chưa biến mất. Y nắm tay Lâm Tu Ngọc, hai người câu được câu mất mà tán gẫu một lúc, cũng coi như là được thư giãn chốc lát.

Về phía mặt cao của Vinh Phúc điểm cũng bị hai người người một miếng, ta một miếng tiêu diệt sạch sẽ. Thậm chí, ngay lúc trước khi đi ngủ, hai người còn đang đứng hôn nhau không rời.

Dù cho Thịnh vương điện hạ không thể ăn thịt, những phúc lợi khác vẫn cứ dồi dào như thường, Y để Lâm Tu Ngọc tự tay vuốt ve người huynh đệ nhỏ anh minh thần võ của mình. Sau một hồi vận động ngón tay, y thoả mãn mà ban cho Lâm Tu Ngọc một nụ hôn triển miên, vỗ vỗ đầu bảo hần đi nghỉ ngơi, sau đó lại bắt đầu cầm lên tấu chương nghiêm túc phê duyệt.

Lâm Tu Ngọc đốt nến cho y, sau đó vừa ngáp vừa chạy về phía giường, vừa nằm xuống liền ngủ mê mết. Tiêu Thừa Diệp đang phê duyệt tấu chương lâu lâu lại nhìn về phía hần, thấy người kia vẫn đang ngủ yên ổn, mọi hoạt động của y cũng đều nhẹ nhàng hơn.

Đợi đến khi cả một tá tấu chương đều được phê duyệt xong cũng đã đến giờ tỵ, nghĩ sáng sớm mai mình còn phải dậy sớm để xử lý thêm một số việc phiền phức nữa, Tiêu Thừa Diệp chán nản hít sâu một hơi.

Y đứng dậy chuẩn bị tặng cho tiểu hoạ sĩ một nụ hôn chúc ngủ ngon ấm áp, vô tình lại nhìn thấy một tập tranh đặt trên ngăn tủ. Tiêu Thừa Diệp nhú mày, không kìm nổi tò mò mà cầm nó lại. Vừa mới lật vài trang nhìn nội dung, Thịnh vương điện hạ liền cảm thấy cả người đều không ổn chút nào.

Nội dung trong tranh chỉ đơn giản là hình ảnh Lâm Tu Ngọc với bộ râu quai nón đang nằm trên thân thể nhỏ bé yếu ớt của y, tiến hành vận động giao lưu tình cảm khó có thể gọi tên.

Thịnh vương điện hạ mang tâm trạng không còn gì tiếc nuối mà lật xem toàn bộ tập tranh, ánh mắt y nhìn về phía Lâm Tu Ngọc lại mang theo một ít thâm ý. Xem ra, tiểu hoạ sĩ nhà bọn họ đã rất mong muốn...

Tâm tư thương hoa tiếc ngọc trước kia của mình, đúng là nên đem cho chó ăn hết.

8. Chương 8: Quỷ Kế Của Minh Vương

Lâm Tu Ngọc hoàn toàn không biết bí mật nhỏ của mình đã bị Tiêu Thừa Diệp phát hiện, gần đây, hần phát hiện ra một điều kì lạ. Dù cho hần và Tiêu Thừa Diệp đã là người yêu của nhau, nhưng mà thời gian hai người quen biết không hề lâu chút nào, không đủ để một người có thể hoàn toàn hiểu rõ người kia.

Nhưng mà, Tiêu Thừa Diệp lại trái ngược hoàn toàn. Y hiểu hần rất rõ, không chỉ là những sở thích thông thường mà còn là một ít bí mật hần luôn giấu kĩ, điều này làm người ta thấy nghi ngờ.

Lâm Tu Ngọc không ngốc, những hành vi của Tiêu Thừa Diệp nhắc nhở hắn chuyện này không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Có điều, hắn vắt óc suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được điều gì, xoa xoa thái dương nhức mỏi, Lâm Tu Ngọc đem tất cả những việc đáng sốt ruột quẳng sang một bên. Bảo thị nữ đem cho mình ít điểm tâm, sau đó hắn một bên ăn một bên đọc sách, thật sự là vô cùng thoải mái.

Chân tướng của mọi việc một ngày nào đó cũng sẽ lộ ra, Lâm Tu Ngọc cũng không muốn vì những việc nhỏ này làm ảnh hưởng đến tình cảm của mình và Tiêu Thừa Diệp. Hắn cứ đem những điều này chôn ở đáy lòng, không thêm quan tâm, yên yên tĩnh tĩnh sống qua những ngày tháng an bình của mình.

Ngược lại, Tiêu Thừa Diệp lại không hề thoải mái như hắn. Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt trong giai đoạn sinh nở của Hoàng hậu, không biết tên trưởng tử sẽ oa oa rơi xuống đất vào lúc nào. Hoàng đế bệ hạ lần đầu tiên làm cha lúc nào cũng căng thẳng thần kinh, đi theo Hoàng hậu không rời nửa bước. Tuy không hề giảm bớt thời gian lâm triều nhưng với những tấu

CHƯƠNG thường ngày cần xử lý, Hoàng thượng đều ném hết cho Tiêu Thừa Diệp.

Dù sao hai huynh đệ bọn họ cũng rất rành rẽ nét bút của người kia. Khi còn bé, hai người cũng nhờ đó mà gian lận nhiều lần, ngay cả những người thân quen cũng không phát hiện ra chứ đừng nói đến những vị đại thần này. Bọn họ không hề biết tấu

CHƯƠNG đều được chính Thịnh vương điện hạ trả lời, nếu biết, tội danh phạm thượng chắc chắn sẽ rơi xuống đầu Tiêu Thừa Diệp.

Trả lời xong hơn phân nửa số tấu

CHƯƠNG, Tiêu Thừa Diệp chán nản nhìn mớ tấu

CHƯƠNG còn đang xếp thành núi, tự nhiên có mong muốn được từ chức. Ông chủ lớn trên đầu y là một tên thê nô toàn tập, vì thế, Thịnh vương điện hạ đáng thương chỉ có thể lơ là lão bà của mình, một bên chảy nước mắt một bên cầm đầu tăng ca.

Hoàng Thái phi cùng Minh vương trong khoảng thời gian này lại cứ cố tình gây sự, công việc cứ nhảy ra hết cái này đến cái khác. Thậm chí, ý muốn rút kiếm đánh người cũng đã hình thành trong đầu Tiêu Thừa Diệp.

Nhưng mà, dù sao nơi này cũng nằm dưới mí mắt thiên tử, dù cho có ghen khuất phần nộ cách mấy, Tiêu Thừa Diệp chỉ có thể thành thành thật thật mà theo sau mông Hoàng đế xử lý một mớ việc lộn xộn mà tên thê nô đó lưu lại, còn không hề được tăng lương. Trong lòng y đã quá chán chường luôn rồi.

Vốn tưởng rằng khi trở lại Vương phủ có thể ôm ôm hôn hôn Tiểu Chi nhà mình một chút, lại còn được thêm một mớ quà tặng kèm nữa. Nhưng mà, khi trở về, những gì y nhìn thấy chính là một tên nhóc quỷ ôm đông cung đồ nằm ngủ chống vó trên giường mà thôi.

Tâm tình Tiêu Thừa Diệp tụt dốc không phanh chỉ có thể lôi kéo thân thể mỗi một lột sạch quần áo của mình rồi chui vào trong chăn, ôm cơ thể thơm thơm mềm mềm của Lâm Tu Ngọc, nhanh chóng tiến vào một giấc. Sáng ngày hôm sau, y lại lén lút thức dậy, thừa dịp không ai chú ý liền nhanh chóng khinh công trở lại phòng mình tiêu diệt chứng cứ lưu lại do giấc mộng ngày hôm qua, sau đó liền thay triều phục, gương mặt đầy đau khổ mà lên xe ngựa tiếp tục một ngày tăng ca.

Thân là một người họa sĩ, lại làm một tên họa sĩ bình thường chẳng có việc gì làm, trừ bỏ lâu lâu lại lén lút khi vắng vẻ để vẽ trộm mấy bức đông cung đồ cho đỡ thèm, Lâm Tu Ngọc đúng là chẳng có việc gì khác để làm.

Chẳng qua là, vẽ nhiều đông cung đồ quá, ý tưởng cũng cạn kiệt hết. Lâm Tu Ngọc đối với lĩnh vực này không có bao nhiêu kinh nghiệm, cũng chỉ hiểu biết một vài tư thế phổ thông. Còn cái gì như là Quan Âm ngồi trên sen, ông lão đẩy xe gì gì đó thì hắn hoàn toàn không biết đến.

Đối với một họa sĩ mà nói, không có xâm nhập thực tế tự thể nghiệm qua tình huống, khi vẽ tranh sẽ khó tránh việc gặp phải một vài vấn đề. Nhưng mà hơn ai hết, Lâm Tu Ngọc hiểu được rằng, muốn dùng thân thể bé nhỏ của bản thân để đi áp đảo Thịnh vương điện hạ coi như là không có khả năng. Dựa vào một chút

kinh nghiệm hỏi thăm được, người phía dưới luôn luôn phải chịu đựng đau đớn, đối với một người thường xuyên chạy đến Nam quán nghe lén như Lâm Tu Ngọc, chuyện này là hoàn toàn chính xác.

Với một sự việc xa lạ, con người luôn có chút sợ hãi. Hơn nữa, nhìn Tiêu Thừa Diệp, y dường như cũng không có bao nhiêu hứng thú với loại vận động này. Dù cho có chút tiếc nuối với việc không thể ăn sạch Thịnh vương điện hạ vào bụng, nhưng mà có thể bảo vệ được trình tiết của bản thân cũng làm hân yên tâm hơn một ít.

Mãi cho đến sau một khoảng thời gian dài khi Hoàng hậu nương nương sinh con xong, sợ là Thịnh vương điện hạ vẫn phải tiếp tục vất vả mà làm việc. Hơn nữa, còn có thêm một Minh vương như hổ rình mồi ở bên cạnh, không biết khi nào sẽ chọt cho bọn họ một đao. Cho đến khi nào vỡ hài kịch vở vẫn này hạ màn, chỉ sợ Tiêu Thừa Diệp cũng không có tâm trạng viên phòng, y sợ rằng một chút tùy hứng nhất thời của mình có thể hại đến hân, cho nên mọi hành động luôn phải thật cẩn thận.

Thời gian trôi qua cực kì nhanh, Minh vương dường như bắt đầu thả lỏng, lại còn để Tiêu Thừa Diệp điều tra ra một số thứ. Nhìn danh sách ám vệ trình lên trong tay mình, Tiêu Thừa Diệp nhíu mày lại, bên trong đôi mắt đen là sát khí mạnh mẽ. Y cố gắng không chế cảm xúc của mình, nhưng khi nhìn đến danh sách này, y vẫn cảm thấy lửa giận từ trong ngực cứ muốn tràn ra.

Cố gắng hít sâu vài lần mới tạm thời ổn định được tinh thần, Tiêu Thừa Diệp siết chặt danh sách, nhanh chóng tiến cung diện thánh. Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như Minh vương thật sự lợi dụng việc này để đối phó với huynh đệ hai người thì kết cục tất nhiên sẽ rất rõ ràng: bọn họ sẽ thua ngay lập tức.

Bởi vậy, họ phải quang minh chính đại xử lý sạch sẽ mối họa này trước khi Minh vương chính thức hành động. Hoàng đế bệ hạ đang bồi Hoàng hậu, nghe được Thịnh vương đến chơi, không khỏi nhíu mày lại.

Đệ đệ nhà mình dạo này bị một đồng việc triều chính quần thân, làm lụng vất vả không nghỉ ngơi, hôm nay lại đến chơi, chắc rằng phải có chuyện lớn xảy ra. Cố gắng không nghĩ nhiều, Hoàng đế bệ hạ hôn nhẹ trán Hoàng hậu còn đang ngủ say, sau đó khoác thêm áo bào đi về phía ngự thư phòng.

Lâm Tu Ngọc lười biếng dựa vào ghế dài, một bên tắm nắng một bên vừa ăn vặt vừa lười biếng đọc sách, thật sự rất thoải mái.

Một hộp mật cao của Vĩnh Phúc *** ăn một chút là xong, hân liếc mắt nhìn bao giấy dầu trống rỗng, có chút giận dữ mà bĩu môi, rồi lại nhớ ra cái gì đó liền mở miệng hô: “Đông Kỳ, nếu có thời gian tới phòng bếp lấy một ít chè hoa quế. Nghe nói mấy ngày trước Trương thẩm vừa hái được một ít hoa quế mới đó, hôm nay ta cần phải nếm trước.”

Đông Kỳ yên lặng một lúc mới lên tiếng trả lời, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, những thị nữ tầm thường đều đứng chờ ngoài cửa, hơn nữa còn có ám vệ che chở bên cạnh nên cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì. Gần đây Đông Kỳ có chút kì lạ, thường hay thất thần, đôi mắt cũng có chút u sầu. Lâm Tu Ngọc cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể cố gắng trấn an nàng, hân nghĩ rằng nàng bị ai đó tổn thương nên cũng không quá để tâm.

Đông Kỳ lớn lên ở Vương phủ, bây giờ lại được Vương gia đưa đến chăm sóc Lâm Tu Ngọc cũng đủ để thấy được địa vị của nàng ở vương phủ cũng không tồi. Lấy chè hoa quế cùng một đĩa bánh để vào trong hộp đồ ăn, Đông Kỳ cúi đầu đứng trước cửa phòng Lâm Tu Ngọc, cung kính hành lễ: “Công tử, đây là điểm tâm ngài muốn, có cần Đông Kỳ đưa vào không ạ?”

Lâm Tu Ngọc cũng không suy nghĩ nhiều liền gật đầu, qua một lúc hân mới nhớ ra Đông Kỳ đứng ngoài cửa không thể nhìn thấy, liền bối rối gỡ dây, xấu hổ hắng giọng, nói: “Vậy thì đưa vào đi.”

Dứt lời, hân liền đứng dậy cầm lấy trường bào để một bên mặc vào. Kiểm tra lại chính mình không có chỗ nào chưa đàng hoàng mới thở ra một hơi.

Đông Kỳ cũng không ngẩng đầu lên nhìn hân, chỉ cúi đầu lấy điểm tâm trong hộp ra rồi yên yên tĩnh tĩnh đứng một bên. Lâm Tu Ngọc cũng không dám chọc ghẹo đối phương, chỉ lại bàn ngồi rồi hát khe khẽ, về mặt đây thoả mãn thưởng thức món điểm tâm của mình. Hân cũng không hề chú ý đến gương mặt kì lạ cùng ánh mắt chăm chú kì dị của Đông Kỳ.

Trong ngự thư phòng, Tiêu Thừa Diệp cầm danh sách trong tay đưa cho Hoàng đế bệ hạ, đôi mày nhíu chặt, y nói: “Quả thật Minh vương đang nắm chắc kim bài trong tay. Nhược điểm này đối với người khác thì cũng không có hại gì, nhưng nếu chúng ta gặp phải thì không chết cũng trọng thương.”

Một chiêu này của hắn thật sự ngoan độc, cũng may là chúng ta phát hiện trước kế hoạch này. Chỉ cần mưu tính một chút, đến lúc đó không những kế hoạch của hắn thất bại mà chúng ta còn có thể nhân cơ hội này xử lý bọn chúng sạch sẽ.”

Hoàng đế lắc lắc đầu, cảm thấy trong lòng bất an không rõ nguyên do. Chỉ có thể nói: “Không được, Minh vương âm mưu quỷ kế, có lẽ đã sớm đề phòng người. Chúng ta phải chuẩn bị thêm nữa mới có thể xử lý việc này. Ta có dự cảm, mục tiêu của Minh vương không chỉ đơn giản như thế...”

Dường như nhớ ra điều gì đó, Hoàng đế đột nhiên đứng dậy, bất an đi qua đi lại, nhấn chặt mày nói: “Nếu Minh vương muốn ra tay, tất nhiên sẽ không lưu lại đường sống cho chúng ta. Ta nghĩ ngoại trừ con bài này, có lẽ hắn vẫn còn giấu giếm gì đó. Cả hai huynh đệ chúng ta đều có nhược điểm. Hoàng hậu nương nương thì ở tận trong cung cấm, hậu cung của ta lại không có những phi tần khác, Minh vương không thể chen vào được. Hắn chỉ có thể lợi dụng người ở bên người người hại chết người mà thôi... Chẳng lẽ?!”

Hiểu được thâm ý của Hoàng đế, Tiêu Thừa Diệp thấy cả người phát lạnh. Y thậm chí không còn giữ được lễ nghi, Hoàng đế còn chưa dứt lời, y đã vội vã nhanh chóng đi khỏi ngự thư phòng, lấy tốc độ nhanh nhất hướng ra ngoài cung, trong lòng hi vọng tất cả chỉ là phán đoán.

Hoàng đế hít một hơi nhìn bóng dáng y rời đi, xoay người đi về phía tấm cung Hoàng hậu, trong lòng vẫn cứ bất an. Thủ đoạn của Minh vương đúng là khác xa dự đoán, chỉ có thể hi vọng tất cả sẽ bình an thuận lợi.

Mà chờ đến khi Thịnh vương diện hạ về đến phủ đã thấy cửa phòng Lâm Tu Ngọc mở toang, bánh mặt cùng chèn hoa quả hẳn thích ăn nhất rơi đầy đất, áo khoác ngoài của hắn cũng nằm ở đây.

Tiêu Thừa Diệp không thể kiềm chế được tâm tình, y nắm chặt nắm tay nhìn bức thư không biết từ đâu tới được đặt trên bàn, phía trên chỉ có ngắn gọn mười bốn chữ: “Giờ hội ngày mai, cổ tháp ngoài thành. Ái nhân chờ quân đến.”

Tiêu Thừa Diệp xé tan bức thư ra từng mảnh, không thể kiềm nén sát ý trong lòng, hai mắt đỏ ngầu, gào thét: “Tiêu Thừa Ứng! Bỏ vương nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết!”

9. Chương 9: Hết Sức Căng Thẳng

Hơn ai hết, Tiêu Thừa Diệp biết rằng trước mặt mình bây giờ chính là một cái bẫy mà khi bước vào rồi thì đến mạng sống cũng không thể nắm chắc được. Nhưng mà, mỗi nhử của cái bẫy này lại là Lâm Tu Ngọc, là tình kiếp mà Tiêu Thừa Diệp cả đời này cũng không trốn thoát được.

Bởi vậy, dù biết được con đường phía trước rất nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy là có thể rơi vào chỗ chết nhưng Tiêu Thừa Diệp vẫn chỉ có một lựa chọn này mà thôi. Dù phải liều mạng, Tiêu Thừa Diệp vẫn sẽ cứu hắn ra, sau đó bắt những người khiến hắn chịu thương tổn phải trả giá.

Thịnh vương gia không ngờ, đối mặt với những bẫy rập tính kế nguy hiểm đến mạng sống, y không thể không chuẩn bị gì. Ám vệ luôn lặng lẽ đi theo một bên chờ đến khi thời cơ chín mùi liền hành động, tiêu diệt hoàn toàn phe phái của Minh vương.

Nhưng mà Tiêu Thừa Diệp cũng không ngờ tới rằng Minh vương Tiêu Thừa Ứng có thể lớn gan đến như vậy. Bọn họ đã xem nhẹ việc này, dù trong tay y đang nắm quân bài ám vệ nhưng lại vẫn cứ để Minh vương chiếm thượng phong, suýt nữa phải bỏ mạng.

Giờ hội ngày hôm sau, Tiêu Thừa Diệp một mình một ngựa chậm rãi đi đến. Dù cho trong lòng lo lắng nhưng sắc mặt y vẫn cứ như bình thường, nhìn không ra chút cảm xúc gì. Y siết chặt trường kiếm, đi vòng quanh tháp cổ một hồi lâu nhưng lại vẫn không phát hiện ra manh mối liên quan đến Lâm Tu Ngọc.

Hôm qua y đã đưa Đông Kỳ vào địa lao của thịnh vương phủ để thẩm vấn, y chưa từng nghĩ tiểu tì nữ từ nhỏ đã hầu hạ mình này có thể sẽ vì tư lợi của bản thân mà đẩy Lâm Tu Ngọc vào chỗ chết. Trên người nữ

nhân này còn mạnh mẽ nên dù sát khí trong lòng có nặng đến đâu, Tiêu Thừa Diệp vẫn giữ lại mạng sống của cô ta.

Thủ đoạn tra tấn thẩm vấn của ám vệ đương nhiên không cần nói nhiều, một nữ nhân yếu ớt như Đông Kỳ làm sao có thể chịu đựng được tất cả những thủ pháp tra khảo đáng sợ kia. Cho nên, vào ngày đêm đó, cô ta đã tỉ mỉ đem toàn bộ kế hoạch khai ra rõ ràng.

Sự tình cũng không hề phức tạp. Đơn giản chính là nội ứng ngoại hợp, người của Minh vương cho Đông Kỳ vào làm nội gián, đánh thuốc mê Lâm Tu Ngọc rồi đưa đi. Ám vệ lại không nghi ngờ gì, cứ tưởng Đông Kỳ muốn đưa Lâm thiếu gia ra ngoài có việc, không ngờ đây chính là cái bẫy.

Đông Kỳ từ nhỏ đã sống ở Thịnh vương phủ, cho nên một khi nàng dấu giếm phản bội mọi người mà đi theo Minh vương, đương nhiên là một quân cờ thật tốt. Ít nhất, cô ta cũng đã thành công lừa gạt mọi người trong Vương phủ để đưa Lâm Tu Ngọc đi, đánh vào nhược điểm lớn nhất của Thịnh vương.

Sau khi hỏi ra được tin tức cần thiết, Tiêu Thừa Diệp trực tiếp hạ lệnh tập trung hạ nhân nhìn Đông Kỳ bị đánh chết, lấy điều này răn đe tất cả, cảnh cáo những ai còn không an phận, một khi y đã ra tay thì người đó xem như không còn đường sống.

Chiêu giết gà dọa khỉ này có hiệu quả không tồi, đám hạ nhân trong Thịnh vương phủ trở nên yên tĩnh hơn hẳn. Tiêu Thừa Diệp bây giờ không có tâm tư đi xử lý sự vụ trong vương phủ, y vẫn chỉ một lòng suy nghĩ về Lâm Tu Ngọc, bây giờ không biết sống chết ra sao.

Lo sợ những người này nương chuyện Hầu phủ năm xưa lại làm nên việc gì, cũng sợ đám người kia sẽ xúc phạm tới hắn. Ngày trước, lão Hầu gia và bè phái của Minh vương có thể được miêu tả là thủy hỏa bất dung, nếu không phải ngày xưa y giận dữ rời kinh thành, chuyện sau này đã không xảy đến.

Nếu lúc trước y vẫn ở kinh thành làm bạn với hắn, những người kia cũng sẽ sợ hãi binh quyền trong tay y mà không giết chóc khắp nơi. Lúc đó tiên hoàng đang xuất chinh, phần lớn các hoàng tử đều không ở trong kinh thành. Ở đây chỉ còn mỗi một bè phái của Minh vương, đúng là cơ hội tốt cho bọn họ xuống tay.

Một nhà lão Hầu gia đều chết, người duy nhất còn sống là Lâm Tu Ngọc lại cũng mất đi ký ức trở thành một người dân bình thường. Còn về phía Lâm thiếu thư chưa rõ tung tích, Tiêu Thừa Diệp vẫn tiếp tục điều tra, nhưng mãi mà chẳng tiến triển được bao nhiêu.

Minh vương đột nhiên tấn công làm bọn họ trở tay không kịp, cũng may là anh em hai người phối hợp ăn ý. Dưới tình thế cấp bách này, kế hoạch bọn họ bố trí cũng chưa xuất hiện sai lầm, chỉ có điều bọn họ cuối cùng đã coi thường dã tâm cùng với lòng tham của Minh vương.

Có vài người nhìn bề ngoài như công tử, nhẹ nhàng như gió xuân nhưng trong lòng lại độc ác hung tàn. Đó chính là Minh vương Tiêu Thừa Ứng.

Lâm Tu Ngọc không biết tại sao mình chỉ ăn mấy miếng điểm tâm lại bất ngờ mất đi ý thức. Đôi khi hắn mở to mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một địa lao u tối ẩm ướt.

Không gian quá tối làm hắn cũng không rõ xung quanh được bày bố ra sao, chỉ có thể hoạt động tay chân theo bản năng. Xích sắt quấn quanh tay chân nhỏ bé của hắn cũng phát ra âm thanh vang vang, làm cho lòng Lâm Tu Ngọc cũng căng thẳng theo.

Trong khoảng thời gian này, hắn gần như không tiếp xúc với bất kỳ ai. Địa lao đen kịt làm hắn như mất đi thị giác, thính giác và khứu giác còn sót lại cũng không giúp thêm được gì. Ngược lại, địa lao quá mức ẩm ướt lại làm hắn thêm bệnh.

Mơ mơ màng màng lắc đầu, Lâm Tu Ngọc cảm thấy mình sắp bị bóng tối vô tận này khiến cho điên lên. Vì có thể giúp mình tỉnh táo, cũng để giúp mình có thể thoát ra khỏi cái nơi chết tiệt này, Lâm Tu Ngọc không thể không ngừng cảnh giác, không dám ngủ sâu, chỉ có thể cắn răng mà vượt qua ngày dài.

Tiêu Thừa Ứng nhìn Lâm Tu Ngọc đang nằm thõng dốc dưới chân, không khỏi cười to, trong mắt tràn đầy sáng khoái: “Lâm Nghiễn Chi à Lâm Nghiễn Chi, người cuối cùng cũng ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân bổn vương! Ha ha, ngày trước, khi người liên thủ với Tiêu Thừa Diệp làm nhục ta, có từng nghĩ mình cũng sẽ có một ngày như vậy không? Hả?!”

Dứt lời, hắn liền đưa chân đá mạnh vào người Lâm Tu Ngọc. Tu Ngọc trong lúc bất ngờ cũng chỉ có thể nén đau mà cuộn người lại run rẩy, nhìn đúng là nhu nhược đáng thương.

Đau đớn trên người cũng mê mang trong đầu cũng không ảnh hưởng hắn suy nghĩ. Hắn bắt buộc bản thân phải tỉnh táo trở lại, lời nói của Minh vương dường như có manh mối, như là ngay từ ban đầu, quan hệ của hắn và Tiêu Thừa Diệp đã rất thân thiết. Hơn nữa, xét từ lời nói của Minh vương, bản thân mình ngày xưa đã kết thù sâu nặng với hắn.

Nhưng mà với tất cả chuyện này, Lâm Tu Ngọc không hề có ấn tượng gì. Hắn cũng không dám nói nhiều vì sợ lỡ lời, chỉ có thể căn cứ chịu đựng, chờ đợi người này trong lúc đặc ý mà nói hết toàn bộ kế hoạch của mình. Lúc đó mới giúp hắn thuận lợi chuẩn bị hành động.

Vì Lâm Tu Ngọc vẫn còn sử dụng được nên đương nhiên khi kế hoạch còn chưa thành công, Tiêu Thừa Ứng sẽ không lấy mạng của hắn. Nhưng không biết hắn đã cho Lâm Tu Ngọc ăn thứ gì, dù cho tiểu thư sinh đã cố gắng chống đỡ cho lí trí sắp tan rã của mình nhưng vẫn không được, cuối cùng cũng hoàn toàn mất đi ý thức.

Tiêu Thừa Ứng lạnh lùng nhìn Lâm Tu Ngọc quần áo hỗn loạn đang mê man trên mặt đất, chân mày cau lại. Dường như nhớ ra chuyện gì đó thú vị, hắn cong môi cười cười, cả khuôn mặt đều có vẻ hung ác nham hiểm.

“Đưa vị công tử này tắm rửa cho sạch sẽ, sau đó đưa đến phòng ta đi. Nếu khách quý đã đến thì phải cố gắng giữ hắn lại, không thể để cho hoàng huynh của ta làm kế hoạch hỗn loạn được. Những quân cờ trong kinh thành cũng đến thời điểm hành động rồi...”

Tiêu Thừa Ứng nắm cầm Lâm Tu Ngọc, vuốt ve làn da mượt mà bóng loáng. Hắn nghĩ đến điều gì liền cười nói: “Ha ha ha ha ha ha, Lâm Nghiễn Chi, trăm là đại nhân độ lượng nên tha cho người một mạng. Nếu Tiêu Thừa Diệp biết được Tiểu Chi bảo bối nhà hắn đã ngủ với ta, không biết sẽ phản ứng ra sao đây?! Người cần phải nhớ cho rõ, kể từ hôm nay không còn Hoàng đế Tiêu Thừa Tuyên, cũng không còn Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp. Chỉ có tân hoàng – Tiêu Thừa Ứng!”

Tiêu Thừa Diệp không dám mang quá nhiều quân lính, chỉ dẫn theo một nửa số ám vệ âm thầm đi theo, một mình một ngựa đi đến tháp cổ ngoai ô.

Nhưng mà cả một tháp cổ to như vậy không hề có dấu vết của người ở, điểm này có chút kì quái. Tiêu Thừa Diệp nhíu chặt mày, y gần như không thể kiềm nén những nôn nóng bất an trong lòng. Y cứ tra xét từng gian từng gian nhưng lại vẫn không tìm được một chút manh mối có ích nào. Lòng mang hi vọng đá vào cửa phòng, có điều đón chào y không là bụi bặm bay đầy thì cũng chỉ là mạng nhện.

Thịnh vương cũng không ngu ngốc. Chỉ cần Minh vương bắt được nhược điểm Lâm Tu Ngọc này, tự nhiên Thịnh vương sẽ tự rối loạn. Nhưng đợi đến khi Tiêu Thừa Diệp tỉnh táo lại, mới nhận ra rằng đây rõ ràng là chiêu giương đông kích tây, mà mục đích chân thực của hắn cũng không nằm ở đây.

Lúc này, sống lưng Thịnh vương lạnh toát, cảm thấy máu cả người mình như đang chảy ngược. Y không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có thể lệnh cho toàn bộ ám vệ trở lại trong kinh thành, rất có thể Tiêu Thừa Ứng muốn dẫn quân tạo phản!

Tiêu Thừa Diệp đấu với Minh vương nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng quen với tính tình của hắn. Người này rất bảo thủ, luôn luôn tin tưởng vào kế hoạch của mình, bất kể là mưu kế hay thủ đoạn thì hắn đều rất rành rẽ. Tiêu Thừa Diệp không am hiểu tính kế người khác, nhưng y rất hiểu biết người anh em này, bây giờ tỉnh táo suy xét lại cũng thấy được một ít manh mối từng bị y xem nhẹ.

Nếu Minh vương Tiêu Thừa Ứng muốn dẫn binh tạo phản, như vậy để dụ y ra khỏi kinh thành, an nguy của Lâm Tu Ngọc sẽ không thành vấn đề. Nhưng đến khi nào Tiêu Thừa Diệp cứu được Lâm Tu Ngọc, Minh vương liền sẽ không để cho người sống.

Sợ là hắn đã sớm ngày ngóng trông muốn diệt trừ hoàn toàn anh em hai người. Còn về Lâm Tu Ngọc, Tiêu Thừa Ứng có loại đam mê cực kì đáng sợ, khi còn bé Lâm Tu Ngọc lại nổi tiếng là đứa nhỏ cứng đầu, nếu một khi rơi vào tay hắn, sợ là sẽ gặp phải chuyện không may.

Tiêu Thừa Diệp không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể mạnh mẽ khiến chính mình tỉnh táo lại. Y nắm chặt trường kiếm trong tay, tự dưng nhớ đến gần nơi tháp cổ ngoại ô có một toà nhà riêng của Tiêu Thừa Ứng, rất có thể Lâm Tu Ngọc bị giam giữ ở chỗ này!

Ấm vệ đã bị y điều về kinh thành giúp đỡ hoàng huynh xử lý phản tặc. Tiêu Thừa Diệp chỉ có thể một thân một mình thâm nhập vào nhà riêng của Minh vương. Nhưng mà, đối phương làm sao có thể để y thực hiện dễ dàng như vậy được. Trong nhà ngoài nhà đều được bố trí mười mấy tên cao thủ giang hồ âm thầm đánh lén.

May mà kinh nghiệm đối phó với địch của Tiêu Thừa Diệp rất phong phú mới không trúng chiêu. Chẳng qua, hơn mười người vây kín công kích khiến y rất cuộc cũng không chịu nổi. Nghĩ đến Lâm Tu Ngọc bây giờ sinh tử vẫn không rõ, Tiêu Thừa Diệp chỉ có thể cắn răng liều mạng giơ trường kiếm trong tay chém giết bốn phía.

Người không muốn sống là đáng sợ nhất, chiêu thức hay nội công của những tên cao thủ giang hồ đều là thượng thừa, nhưng đối mặt với một đối thủ không muốn sống nữa thì cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Dù cho trên người xuất hiện đầy vết thương lớn nhỏ, Tiêu Thừa Diệp vẫn cứ cắn răng chém đầu những người này không chút lưu tình.

Cổ nén đau đớn, Tiêu Thừa Diệp dùng khinh công phi vào trong nội trạch, chỉ hi vọng có thể sớm thấy người y đang thương nhớ.

Trong kinh thành hiện giờ cũng đang kinh tâm động phách, ai cũng không biết Minh vương đã điều động quân binh nội bộ bằng cách nào, ai cũng không biết đám quân lính nghiêm chỉnh mặc giáp này đến tột cùng đã thoát ra từ nơi nào.

Ngự lâm quân đang hình thành thế đối kháng cùng với đội quân này, Minh vương Tiêu Thừa Ứng mặc áo giáp cưỡi bảo mã đứng ở phía trước đội ngũ, nhìn cửa cung đang đóng chặt mà cười lạnh, lớn tiếng nói: “Hoàng đế Tiêu Thừa Tuyên giết hại trung thần, đầu độc tiên hoàng, phẩm tính ác độc soán ngôi Hoàng đế, làm người người oán trách thần phạt cũng không tha thứ! Nay, Tiêu Thừa Ứng ta liền thuận theo ý trời, tiêu diệt oan nghiệt của Đại Du, đưa tội ác giết cha ra trước công lí, cho mọi người cùng thấy!”

10. Chương 10: Con Bài Chưa Lật Đã Mở

Lâm Tu Ngọc cứ tự do trôi nổi không bờ bến trong khung cảnh trong mơ của mình. Hắn thấy nhiều người xa lạ cùng những việc xa lạ, đoạn kí ức còn trống cứ xoay chung quanh hắn.

Không biết Minh vương đã cho hắn ăn gì khiến hắn cảm thấy đau đầu dữ dội, cả người mềm nhũn không có chút sức lực, cũng không thể nhúc nhích. Lâm Tu Ngọc cắn răng chịu đựng chống tay ngồi dậy, nhưng cả chân lẫn tay đều không nghe lời.

Tâm tư Minh vương điện hạ thâm trầm, lòng dạ lại quá sâu nhưng cuối cùng cũng chỉ là một thằng nam nên không làm gì hắn cả. Dù vậy, viên thuốc bị ép uống này thật quá đáng sợ, Lâm Tu Ngọc cố gắng hồi lâu cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể nằm yên yên lặng trên giường dưỡng sức chờ người kia đến giúp.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, đến khi Lâm Tu Ngọc cảm thấy đầu óc mình đã quá mơ hồ đến sắp mất đi ý thức, lại mơ màng nhận ra bên cạnh có mùi hương xa lạ rồi lại quen thuộc. Hắn giãy dụa mở hai mắt, mê mẩn nhìn người đang tới.

Nhìn gương mặt với dáng người quen thuộc trước mắt, Lâm Tu Ngọc cảm thấy đột nhiên mình không thể chịu đựng được nữa, nước mắt tích cóp từ lâu mất đi không chế mà chảy xuống hai gò má tái nhợt. Hắn cố gắng giơ cánh tay đuổi về hướng người kia, mơ mơ màng màng mở miệng nỉ non: “Cầu dẫn... Cầu dẫn...”

Minh vương đột nhiên tạo phản làm không ít người kinh ngạc. Nhưng mà kiếm đã chỉ về cung thành, dưới sức công phá của đại quân mà muốn giữ vững nơi này thì cũng có chút khó khăn. Một vài quan lại kiểu “cò đầu tường” đã bắt đầu tính toán đi về dưới trướng Minh vương, đứng sau lưng đại quân lớn tiếng la hét tố giác đương kim Thánh thượng phạm tội quá nhiều.

Hoàng đế Tiêu Thừa Tuyên mặc giáp đứng ngoài thành nhìn đám người ô hợp phía dưới, có chút khinh thường mà hừ một tiếng, nói: “Tứ đệ sao lại sốt ruột như vậy? Ta nghĩ các người phải biết rõ hơn ta lí do Phụ hoàng rút cuộc tại sao mà tử trận chứ nhỉ. Lúc trước Tôn thị đã làm gì, hai ta đều hiểu rõ, có một số việc chắc người cũng không cần Hoàng huynh chính miệng nói ra phải không...”

Động tác của Tiêu Thừa Ứng dừng lại, nụ cười trên mặt lại càng nham hiểm hung ác, hắn quay đầu nhìn quân lính của chính mình, cười nói: “Rút cuộc tại sao Tiên đế tử trận cũng không quan trọng, quan trọng là... qua một lúc nữa, ta sẽ là đương kim Thánh thượng.”

Hắn ngừng một chút rồi lại ngửa đầu nhìn Tiêu Thừa Tuyên, cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Mà người, sẽ trở thành Hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Đại Du bởi vì giết cha soán vị mà trở thành tội nhân. Không biết Hoàng huynh có thấy vừa lòng với sắp xếp lần này của thần đệ không?”

Tiêu Thừa Tuyên mặt không đổi sắc, tiếp tục ngắm nghía trường kiếm trong tay, dường như không hề để tâm tới lời nói của đối phương, nụ cười bên khóe môi còn có chút thoải mái.

Tiêu Thừa Tuyên đưa mắt liếc nhìn Tiêu Thừa Ứng, dường như nhớ ra chuyện gì thú vị liền cười nói: “Nghe nói Tứ đệ có lễ vật muốn dâng cho trẫm? Nếu đại quân chưa khai chiến thì nhanh chóng đưa lên để trẫm nhìn thử. Nếu trẫm vừa ý có khi còn miễn cho người tội danh tạo phản, giúp người lưu lại toàn thân, thế nào?”

Tiêu Thừa Ứng nhú chặt mày, cảm giác mọi việc có chút không giống trong kế hoạch. Tiêu Thừa Tuyên cứ kéo dài thời gian khai chiến, hắn đã sử dụng hết mọi chiêu thức nhưng đối phương vẫn cứ đơ ra không thêm phản ứng, hoàn toàn không có ý chiến đấu. Điều này đối với Minh vương điện hạ đang sốt ruột muốn đi lên ngôi Hoàng đế thì không có gì tốt.

Tiêu Thừa Tuyên nhìn bên ngoài thì có vẻ nhẹ nhàng phong độ nhưng trong bụng lại toàn ý xấu. Khi còn bé, hắn cũng bị người này ức hiếp không ít. Vì thế, muốn dùng mưu kế để lật đổ hoàng quyền cũng có chút khó khăn, nhưng Minh vương rất tự tin với kế hoạch của mình. Hắn tin tưởng rằng Tiêu Thừa Tuyên hôm nay sẽ chết không nghi ngờ gì, mà hắn cũng sẽ thành công đi lên ngôi Hoàng đế, trở thành người nắm quyền cao nhất thiên hạ.

Cũng may là Minh vương còn giữ lấy một quân át chủ bài, chỉ cần lật quân bài này ra, Tiêu Thừa Ứng tin rằng hoàng huynh nhà mình chắc chắn sẽ mất bình tĩnh.

Hắn rũ mắt xuống vẫy vẫy tay với phó tướng, hạ giọng nói mấy câu sau đó nhìn thẳng vào gương mặt đang cười của Tiêu Thừa Tuyên, nói: “Chi bằng để ta dùng lễ vật đã chuẩn bị tỉ mỉ này chiêu đãi Hoàng huynh chiêm ngưỡng xong rồi hãy chờ định đoạt tiếp! Chắc rằng Hoàng huynh sẽ rất vừa lòng...”

Anh em hai người cứ tấn công bằng lời nói. Tường đồng vách sắt Tiêu Thừa Tuyên dựng lên gần như khiến Minh vương không có một kế sách nào để ứng phó. Nhưng hắn cũng không nóng vội, dù sao cũng còn một quân bài chưa lật, chỉ cần người này xuất hiện chắc chắn Tiêu Thừa Tuyên sẽ rối loạn.

Mà chỉ cần vị Hoàng đế này đi sai một bước, bọn họ liền sẽ bắt được thời cơ. Minh vương có thể lấy có Hoàng đế bệ hạ thẹn quá thành giận muốn tiêu diệt hắn để bịt miệng làm cố tự vệ, thuận theo đó mà giết sạch những người này. Sau đó, hắn có thể lên ngôi Hoàng đế, hoàn thành giấc mộng tạo phản bao lâu nay.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, một tên lính mặc giáp đen mang theo một cô gái tóc tai bù xù cưỡi ngựa chậm rãi đi đến. Hắn đem cô gái bắn thiêu đó ném vào giữa rồi mới quỳ xuống hành lễ, nói: “Bảo cáo Vương điện hạ, Lâm Uyển Uyển đã được đưa đến.”

Minh vương đưa mắt lên liếc nhìn Hoàng huynh nhà mình theo bản năng, quả nhiên Hoàng đế bệ hạ xưa nay luôn bình tĩnh lí trí đã mất bình tĩnh ngay khi nhìn thấy cô gái này. Tiêu Thừa ứng dù đang lo lắng vẫn cong môi cười, hắn chỉ cần chờ đến khi Hoàng đế không khống chế được nữa thì kế hoạch liền sẽ diễn ra thuận lợi.

Cô gái kia cuộn người trên mặt đất nhìn chăm chăm hai tay của mình. Tiêu Thừa Tuyên dường như đã mất hết nhẫn nại, gần như không kiềm chế được sát ý trong lòng. Hắn hít sâu một hơi, xiết chặt trường kiếm, vừa chuẩn bị mở miệng nói gì thì bỗng nhiên lại thấy cô gái vẫn đang nằm kia đứng dậy giật lấy kiếm của thị vệ đứng cạnh đâm về phía Minh vương.

Hoài Ân hầu Lâm gia cả nhà dửng mẫn, ngay cả công phu của con gái cũng không hề kém cạnh. Nếu không gặp phải kiếp nạn ngày xưa, Lâm Uyển Uyển cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

Nàng trơ mắt nhìn nhà mình, thân nhân mình đã chết như thế nào dưới lưỡi dao của những người này. Vì để báo thù rửa hận, nàng đã phải chịu nhục giả ngây giả dại, may là lúc trước nàng vẫn còn nhỏ nên cũng khiến đám người này mất đi cảnh giác.

Hơn ai hết, nàng hiểu rõ Minh vương muốn làm gì. Nàng nhịn nhục nhiều năm như vậy, hận thù nhiều năm như vậy chỉ để chờ đến ngày này, làm sao nàng có thể chấp nhận những tên đao phủ này dùng nàng như vũ khí để thương tổn huynh đệ Hoàng thượng. Hôm nay, cho dù có phải liều mạng, nàng cũng quyết lấy được cái mạng chó của Tiêu Thừa Ứng.

“Tiêu Thừa Ứng, hôm nay Lâm Uyển Uyển ta phải lấy mạng của người báo thù cho cả dòng tộc Lâm thị, cầu siêu cho các vong hồn!”

Lâm Uyển Uyển tấn công quá bất ngờ, hơn nữa lại ra tay không chút bài bản nào. Dù cho Tiêu Thừa Ứng có né ra cũng bị chém vài kiếm, nhưng các tướng sĩ bên cạnh hắn cũng không phải bù nhìn, đã kịp phản ứng lại nàng.

Phó tướng đang giơ kiếm lên chuẩn bị lấy mạng của cô gái điên này thì thấy Minh vương dù có chặt vật vẫn ung dung lau đi vết máu, mặt không đổi sắc cười nói: “Trước tiên đừng giết, nữ nhân này vẫn còn dùng được, chết đi thì thật đáng tiếc. Cứ để nàng đứng đây nhìn, so với giết nàng còn thú vị hơn nhiều.”

Lâm Uyển Uyển gào thét giãy dụa nhưng cơ thể nhiều năm sống lay lắt làm thế nào có thể đối chọi được với những binh lính trong quân ngũ. Dù cho trong lòng có khó chịu đến mức nào, nàng cũng không thoát được việc bị bắt giữ.

Minh vương là đang muốn làm nhục nàng trước mặt Tiêu Thừa Tuyên, muốn làm cho người kia mất đi lí trí. Nhưng Hoàng đế bệ hạ lại quá mức thâm trầm, đã sớm đoán ra kế hoạch của hắn, đương nhiên sẽ không làm hắn hài lòng. Lí do kéo dài vẫn chưa khai chiến cũng rất đơn giản, Hoàng đế đang chờ đợi Thịnh vương trở về, như vậy phần thắng của bọn họ sẽ tăng lên.

Còn về Lâm Uyển Uyển, nhóm ám vệ đã vào vị trí sẵn sàng, chỉ cần có thời cơ sẽ cứu lấy nàng trước tiên.

Trải qua một hồi thương thuyết, Tiêu Thừa Tuyên vẫn cứ sừng sững bất động. Rốt cuộc Tiêu Thừa Ứng không kiên nhẫn nổi nữa, tất cả kiên nhẫn của hắn đã bị mài mòn hết. Nhưng vì sự nghiệp lớn sau này, hắn phải ẩn nhẫn không hành động, trong lòng càng lúc càng nôn nóng.

Tiêu Thừa Ứng cười to một tiếng, cố quên đi vết thương trên người mà hét lớn: “Hoàng huynh, hôm nay huynh đệ chúng ta phải dùng gươm đao nói chuyện với nhau là điều mà không ai muốn. Nhưng Hoàng huynh đã làm ra nhiều chuyện khiến người người oán trách, thần đệ cũng là con dân của Đại Du, làm sao có thể nhẫn tâm đem giang sơn giao vào tay hôn quân được. Cho nên, hôm nay ta không thể không thuận theo ý trời mà quét dọn sạch sẽ phe phái của hôn quân. Nếu Hoàng huynh tự nguyện đầu hàng, thần đệ sẽ vì thế mà nhân nhượng lưu lại cho người chút tiếng tốt trong sử sách sau này, ít nhất là cũng lưu người toàn thân. Ý Hoàng huynh thế nào?!”

Tiêu Thừa Tuyên nhíu mày muốn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghe được một tiếng cười to vang lên. Hắn đưa mắt nhìn thì thấy đúng là Thịnh vương gia Tiêu Thừa Diệp đang ôm Lâm Tu Ngọc khinh công về phía này.

Lâm Tu Ngọc đã được uống thuốc giải, ký ức của hắn đang dần khôi phục trong khung cảnh mơ hồ hỗn loạn. Dù cho toàn thân vẫn còn yếu đuối vô lực nhưng tâm trí cũng đã tỉnh táo đôi chút.

Hắn cầm lên trường kiếm Tiêu Thừa Diệp đưa tới chỉ thẳng vào Tiêu Thừa Ứng, cười lạnh nói lớn: “Đại Du năm Vĩnh Xương thứ 11, tiên đế vì bình loạn đã tự đưa quân ra trận, lại bị nội gián trong quân để lộ bí mật dẫn đến kế hoạch tác chiến mất đi hiệu lực. Tiên đế trọng thương, đã băng hà trên đường hồi kinh. Tháng sáu cùng năm, trong lúc tiên đế xuất chinh, quý phi nương nương mà bây giờ đã thành Hoàng Thái phi Tôn thị lấy có Hoài Ân hầu Lâm gia phạm thượng mà tàn sát toàn bộ Lâm gia, không biết Minh vương điện hạ còn nhớ rõ việc này?”

Tiêu Thừa Ứng hiển nhiên không ngờ tới việc Tiêu Thừa Diệp có thể tìm thấy Lâm Tu Ngọc nhanh như vậy. Dù cho trong lòng bất an nhưng hắn cũng đã bố trí xong toàn bộ kế hoạch, cho dù có chút chuyện ngoài ý muốn cũng không thể ảnh hưởng đến toàn cục.

Hắn cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Năm đó việc này chấn động khắp nơi, hay là người muốn nói nội gián là ta cài, Lâm gia là bị ta hại chết tất cả à?”

Lâm gia tiểu thế tử đã khôi phục kí ức đương nhiên đã lấy lại được sức chiến đấu mạnh hơn hẳn người thường. Hắn nhướng mày nhìn người kia, không quan tâm đến ánh mắt xung quanh, mặt không đổi sắc tiếp tục vứt bom: “Lâm Tu Ngọc thật không ngờ rằng Minh vương điện hạ lại thành thật như vậy, chủ động gánh hết tội danh, giúp Lâm Tu Ngọc đỡ phải nói thêm mấy câu. Đúng rồi, Minh vương điện hạ còn nhớ rõ lúc trước đã giết bao nhiêu người Lâm gia không?!”

Dường như nhớ ra điều gì mới, Lâm Tu Ngọc cong môi cười, tiếp tục nói: “À đúng rồi, nếu lúc trước không có quân gia liệu mình bảo vệ, chắc rằng Lâm Tu Ngọc ta cũng đã chết dưới lưỡi dao của điện hạ rồi. Nhưng dù có mất đi kí ức mà ngơ ngác sống hơn mười năm, chân tướng rốt cuộc vẫn được vạch trần. Minh vương điện hạ, người có phản kháng cũng vô dụng thôi, hay là người cho rằng tất cả bộ hạ cũ của Hoài Ân hầu đều đã bị người tiêu diệt hết rồi?!”

Ngày xưa, Lão Hầu gia có quan hệ rất rộng rãi trong triều đình. Nhiều năm nay Minh vương luôn muốn biết cụ thể tất cả thế lực của ông. Ngặt nỗi Lâm Uyển Uyển đã điên rồi nên không thể moi thêm được gì từ nàng.

Dù cho không cam lòng tới mức nào, Minh vương cũng chỉ có thể từ bỏ. Thế mà hôm nay Lâm Tu Ngọc lại đột nhiên nhắc tới thủ hạ cũ của Hoài Ân hầu.

Nhưng mà Lâm Tu Ngọc đã bị hắn hạ được, không thể khôi phục trong chốc lát. Cho nên, Tiêu Thừa Diệp không thể nào vừa đi cứu Lâm Tu Ngọc đồng thời đi liên lạc thủ hạ cũ của Hoài Ân hầu được. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tiêu Thừa Ứng thở ra một hơi, không hề để tâm tới những gì Lâm Tu Ngọc vừa nói.

Dù sao đi nữa, mọi người cũng đã đến đông đủ. Kế hoạch gì cũng không còn quan trọng, Tiêu Thừa Ứng đã không còn kiên nhẫn chờ đợi được lên ngôi Hoàng đế, sau đó đem tất cả những người đã sỉ nhục hắn giẫm nát dưới chân.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, trong ánh mắt là sát ý không thể kiềm nén, khoé môi cũng chậm rãi cong lên, la lớn: “Chư vị tướng sĩ, hãy phụ giúp bốn vương tàn sát sạch sẽ những dư nghiệt này, cho Đại Du một nền hoà bình mới! Giết!”

Mỗi ngày đều nhìn thấy hoạ sĩ vẽ đông cung đồ –

11. Chương 11: Chiến Sự Kết Thúc

Chiến sự hết sức căng thẳng. Lâm Tu Ngọc vẫn chưa khôi phục thể lực nên không thể tham dự vào. Hắn đứng nhìn em gái không ngừng giằng dụa bên quân địch, trên mặt không có biểu tình gì nhưng móng tay đã cắm sâu vào trong lòng bàn tay hắn.

Hắn gần như không thể nén lại sát ý đang muốn làm chính mình phát điên lên. Hít sâu một hơi, Lâm Tu Ngọc vẫn ngoan ngoãn lui về phía sau Tiêu Thừa Diệp. Hắn hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình nhất, đang trong thời điểm mấu chốt này, hắn không thể sơ suất cản đường mọi người được. Bởi vậy, dù cho trong lòng có phần nộ đến mức nào đi nữa, Lâm Tu Ngọc vẫn cắn răng chịu đựng.

Không một lời dư thừa, quân lính hai bên đã lao vào chiến đấu. Lâm Tu Ngọc được ám vệ bảo hộ kĩ lưỡng nhìn Tiêu Thừa Diệp đang rút kiếm chém giết, trong lòng lại cực kì hỗn loạn.

Từ khi tỉnh lại sau giấc mơ hỗn loạn, người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là y. Khi hắn chìm đắm trong những kí ức bị thăm đến nỗi không thể kiềm chế bản thân, cũng là y làm bạn bên người hắn. Bây giờ, lần thứ hai hai người gặp phải vấn đề sinh tử, y cũng vẫn che chở bảo hộ trước mặt hắn. Hoàng tử nhỏ luôn bị hắn ăn hiếp ngày trước, bây giờ đã trở thành người đàn ông mạnh mẽ, còn hắn thì sao...

Trừ bỏ một thân oán giận, chắc chẳng còn gì khác.

Tiêu Thừa Diệp lại không hề biết gì. Các vết thương lớn nhỏ trên người y đang cố gắng khiến y phải chú ý đến, y càng phát lực thì chúng càng đau nhức. Nếu không có ám vệ và phó tướng bảo vệ xung quanh, chắc là trên người y sẽ có thêm càng nhiều vết thương.

Nhân số của ngự lâm quân cũng có hạn, nếu như cứ tiếp tục chiến đấu tiếp thì tình thế sẽ càng bất lợi hơn với bọn họ. Cũng may là bọn họ cũng đã lên kế hoạch trước, dù không dự tính được Minh vương sẽ vội vàng hành động như vậy nhưng các bước tiến hành kế hoạch cũng đã hoàn thành, thực hiện bây giờ cũng được dù vẫn còn phải trông chờ một ít vào vận may.

Tiêu Thừa Diệp quay lại nhìn thoáng qua Lâm Uyển Uyển đang đứng bên phía quân địch, đưa tay ra một dấu hiệu phức tạp. Minh vương liền nhíu mày cảnh giác, danh vọng của Tiêu Thừa Diệp trong quân đội lớn hơn rất nhiều so với hắn. Dù cho Binh bộ thượng thư đang phục vụ cho hắn nhưng không phải những tướng sĩ trong quân cũng đều một lòng như vậy.

Quân đội riêng của hắn bao nhiêu năm nay đã được hắn dùng bao công sức bồi đắp lên, phần lớn đều là người giang hồ trong sạch, có thể nói đó là một quân bài lớn trong tay hắn. Chỉ cần đội quân này vẫn còn, thêm cả quân cờ Lâm Uyển Uyển, hắn có thể gạt đổ Thịnh vương cùng Hoàng đế.

Nhưng mà lời nói vừa rồi của Lâm Tu Ngọc làm hắn nổi lên nghi ngờ. Quan hệ của Lâm Tu Ngọc và Tiêu Thừa Diệp tốt đến bao nhiêu ai cũng biết. Trước khi Hầu phủ chưa bị diệt, hai người lúc nào cũng thân mật mật, trong kinh thành còn truyền ra tin đồn cả hai là đoạn tụ phân đào. Sau đó xảy ra sự kiện của Hầu phủ, Lâm Tu Ngọc không rõ sống chết, cũng không biết tung tích, dần dần cũng không còn ai nhắc đến chuyện này.

Nhưng mà bây giờ Lâm Tu Ngọc tưởng đã chết lại sống lại, cũng khôi phục ký ức. Ai mà biết được những bộ hạ cũ của Hoài Ân hầu có thể đi về trướng của Thịnh vương hay không. Nếu quả thật như vậy, mưu kế phản nghịch của Minh vương vương phải rất nhiều yếu tố bất ngờ, khó rõ thành bại.

Dù cho Minh vương rất hài lòng với kế hoạch của mình, nhưng hắn cũng không thể nào tha thứ cho những nhân tố bất ngờ có thể ảnh hưởng đến kế hoạch. Có điều Minh vương còn chưa kịp hành động lại phát hiện mình đang bị bao vây, mà những người vây quanh hắn chính là những sĩ quan phụ tá cùng những tướng sĩ mà hắn có chút tín nhiệm.

Rút đi sự cung kính giả tạo, các tướng sĩ rút kiếm ra khỏi vỏ, đưa mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ Minh vương. Sĩ quan đó nhíu mày, lạnh lùng nói: “Minh vương điện hạ, người đã bị chúng ta bao vây, bây giờ người đưa tay chịu trời, ngoan ngoãn rút quân vẫn còn kịp. Nếu chậm chạp, chỉ sợ đầu người sẽ phải dời đi thôi.”

Tiêu Thừa Ứng trăm nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ rằng phó tướng từ trước đến nay luôn theo cạnh mình lại đột nhiên làm phản. Nhớ đến dấu hiệu vừa nãy của Tiêu Thừa Diệp, Tiêu Thừa Ứng giật mình, hắn gầm rú với bộ dạng dữ tợn đáng sợ, mắt đỏ ngầu: “Tiêu Thừa Diệp! Ngươi đã làm gì!”

Thịnh vương điện hạ cười vô tội, nhìn đáng vẻ dữ tợn không cam lòng của đối phương, y không chút sợ hãi mà ném thêm một quả bom vào, chậm rãi nói: “Phụ hoàng đã sớm nhận thấy lòng dạ lang sói của mẹ con các người cho nên đã sớm xếp vào bên người người một vài cao thủ. Một là để giám thị ngươi, hai là để bảo vệ người an toàn.”

Dường như nghĩ đến điều gì, nụ cười trên mặt y dần dần rút đi, ánh mắt khi nhìn Tiêu Thừa Ứng cũng tràn ngập thương hại và khinh bỉ: “Nếu ngươi chưa bao giờ nảy ra ý định mưu phản thì đương nhiên đã có thể bình an sống hết quãng đời còn lại. Phụ hoàng thương yêu ngươi, cho dù là trước khi băng hà cũng luôn nhắc nhở ta dù sao cũng đừng đụng đến tính mạng của ngươi.”

Y hít một hơi, tiếp tục nói: “Nhưng mà tất cả đều đã chậm rồi, nếu cục diện đã trở thành thế này, Tiêu Thừa Ứng, bốn vương huynh ngươi nhanh chóng quay đầu lại may ra còn có đường sống. Nếu ngươi cứ tiếp tục bước đến, sợ rằng chỉ gặp phải đường chết mà thôi. Nể tình ngươi từng là anh em với ta, hôm nay hảo tâm mà nhắc nhở ngươi, ngươi nên suy nghĩ cho rõ ràng.”

Tiên đế đã sớm cảnh giác với Minh vương lòng lang dạ sói cho nên ngay từ khi lông cánh hắn còn chưa đầy đủ đã âm thầm xếp vào bên hắn người của mình. Trừ bỏ Tiên đế cùng những người đó, dù là Hoàng đế hay Thịnh vương đều không biết thân phận chân thật của bọn họ.

Nhưng mà trước khi băng hà, Tiên đế vẫn nói cho Tiêu Thừa Diệp chuyện này. Trong mắt hắn trước giờ, đứa con trai này luôn là người đàn ông tốt, lại trọng tình trọng nghĩa, cũng không có dã tâm. Nói cho y biết, đầu tiên là để phòng ngừa vạn nhất, tránh cho việc Minh vương tạo phản rồi lại làm tổn hại đến giang sơn Đại Du.

Thứ hai, là một chút tư tâm của người làm cha như hắn. Rốt cuộc cũng là con trai của mình, làm sao có thể nhẫn tâm xuống tay với hắn. Dem chuyện này nói cho Tiêu Thừa Diệp cũng không phải là muốn tuyệt đường sống của Minh vương. Hắn hiểu được Tiêu Thừa Diệp cũng sẽ không muốn lấy mạng của Tiêu Thừa Ứng.

Đương nhiên, nếu Hoàng Thái phi cùng Minh vương chưa từng động thủ với Hoài Ân hầu Lâm gia, Tiêu Thừa Diệp cũng sẽ không lấy mạng của hắn. Nhưng mà không ai ngờ tới, bọn họ lại lớn gan đến như vậy. Tiêu Thừa Diệp hiểu rất rõ Minh vương đã có chấp niệm quá sâu với ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể nói buông là buông được. Nên, chờ đợi hắn chính là một con đường chết mà thôi.

Nếu Minh vương dám xuống tay với người y để ý đương nhiên cũng phải trả một cái giá tương xứng. Xưa nay, Tiêu Thừa Diệp luôn đối xử dứt khoát với địch nhân, không có nửa phần nhân từ. Chỉ cần mấy tội danh xây dựng quân đội trái phép để tạo phản, bắt vua thoái vị thì đầu Minh vương chắc chắn phải chuyển nhà. Tiêu Thừa Diệp giữ hắn lại vì hắn vẫn còn chút hữu dụng, không muốn lấy đi tính mạng của hắn sớm như vậy.

Nhìn ngửa lâm quân đưa Minh vương còn đang giãy dụa gào thét đi vào thiên lao, Tiêu Thừa Diệp cuối cùng đã có thể thở ra một hơi. Những quân binh Minh vương còn lưu lại giờ đây chỉ có hai con đường.

Một là đi theo con đường chết của Minh vương, thứ hai là tiếp nhận kêu gọi của triều đình. Những quân lính này phần lớn đều là người giang hồ, lí do chấp nhận lời mời của Minh vương cũng không tránh khỏi mấy chữ tiền tài quyền lợi.

Hiện giờ rõ ràng là Minh vương đã thất bại, những kế hoạch, mưu lược vĩ đại kia không còn khả năng thực hiện nữa, sau này còn không tránh được đoạn đầu đài. Bọn họ đối với vị diện hạ này không có bao nhiêu trung thành, đương nhiên sẽ không vì một người đã thất bại mà vứt bỏ tính mạng của mình. Lựa chọn tốt nhất là đi theo lời kêu gọi của triều đình, trở thành một binh lính bình thường, tốt xấu gì còn đảm bảo được con đường lần quan sau này. Nếu lập được quân công, không chừng còn được tăng lương tặng thưởng, bọn họ đương nhiên hài lòng rồi.

Tiêu Thừa Diệp quay đầu chuẩn bị đi tìm Lâm Tu Ngọc liền thấy được hắn đang ôm Lâm Uyển Uyển. Huỳnh muội hai người sau bao nhiêu năm gặp lại, cảnh còn người mất, chuyện muốn nói với nhau nhiều lắm nhưng không biết phải nói làm sao.

Tiêu Thừa Diệp hít sâu một hơi, gắng gượng giữ cho thân thể đang lão đảo muốn ngã đi về phía bọn họ, vươn tay sờ đầu Lâm Tu Ngọc, khoe môi y cong lên chuẩn bị nói gì đó thì bỗng thấy trước mắt tối đen, trước khi hôn mê còn thấy được khuôn mặt trắng bệch của Lâm Tu Ngọc.

Y muốn mở miệng nói gì đó nhưng cảm giác mệt mỏi do đại chiến vừa rồi mang đến, hơn nữa những vết thương vẫn còn đang đổ máu lập tức kéo y vào trong bóng tối.

Tinh thần vẫn luôn căng cứng của Tiêu Thừa Diệp vừa được buông lỏng sau khi thấy Minh vương sa lưới, cơ thể y cũng không ngăn được mệt mỏi liền ngủ say.

Lâm Tu Ngọc nhìn thấy y té xỉu thì sợ hãi hết sức, còn chưa kịp ôn chuyện cùng muội muội đã thấy Thịnh vương gia ngã vào lòng mình. Hắn rối rối loạn loạn ôm người kia chạy vào hoàng cung, Hoàng đế Tiêu Thừa Tuyên vẫn đang đứng một bên liền nhanh chóng hạ chỉ gọi Thái y đến khám bệnh.

Thế nhưng cục diện rối rắm ở đây vẫn còn cần người thu dọn, Hoàng đế chỉ kịp nói vài tiếng với Lâm Tu Ngọc đã nhúu chặt mày rời phòng. Hắn chuẩn bị triệu tập nhóm triều thần đến rồi mới có thể xử lí những chuyện có liên quan đến Minh vương.

Lâm Uyển Uyển bị Hoàng hậu nương nương kéo vào trong hậu cung nghỉ ngơi, Lâm Tu Ngọc thì luôn ngồi canh Tiêu Thừa Diệp. Hắn nhìn những vết thương trải rộng trên người y, nước mắt không thể ngừng rơi được.

Hắn muốn đem y từ trên giường lôi xuống đánh cho một trận, nhưng mà nhìn một thân vết thương này lại không biết phải xuống tay thế nào. Dù sao cũng là người được mình đặt trong tim, làm sao có thể nhẫn tâm được, dù cho ngoài miệng vẫn cứ lầm bầm mĩa mai, động tác tay của y vẫn rất nhẹ nhàng.

Lấy khăn nhẹ nhàng lau đi mồ hôi rịn ra trên trán Tiêu Thừa Diệp, Lâm Tu Ngọc chuẩn bị bỏ khăn vào chậu rửa lại nghe thấy người đang nằm mê man trên giường nói mấy câu vô nghĩa: “Tiểu Chi... Tiểu Chi... Ta ở đây... bảo vệ người... Người đừng sợ...”

Lâm Tu Ngọc cảm giác mũi mình chua xót, oán giận trừng y một cái, hút hút mũi giữa mặt hừ một tiếng, nói: “Đừng tưởng rằng nói như vậy ta sẽ tha thứ cho người, một mớ thương tích này ta vẫn còn chưa tính sổ với người đâu! Nếu người thật sự có chuyện gì, người muốn ta về sau phải ăn hiếp ai chứ... Dù sao, ta cũng chỉ có một mình người...”

Quen biết Tiêu Thừa Diệp nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng yếu ớt như vậy của y. Sắc mặt trắng bệch, cả người đầy vết thương. Nếu là hồi trước, Lâm Tu Ngọc không bao giờ có thể đem bốn chữ yếu ớt nhu nhược dùng trên người y. Nhưng mà, hiện giờ nhìn lại, thứ đang trào lên trong lòng hắn không phải là ý muốn cười nhạo mà là sự đau đớn đè nén khiến hắn không thở được.

Hơn mười năm này hắn không có kí ức, dù cho việc sinh hoạt có gian khổ nhưng cũng coi như là sống vô lo vô nghĩ. Những người mang theo kí ức mà sống như Tiêu Thừa Diệp mới đau khổ, sống không bằng chết.

Hắn hít một hơi nhưng vẫn không khống chế được tình cảm, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán Tiêu Thừa Diệp, ôn nhu cười nói nhẹ nhàng: “Yên tâm ngủ đi, Cầu dẫn, ta ở đây cùng người.”

12. Chương 12: Thắng Làm Vua Thua Làm Giặc

Lâm Tu Ngọc đang nằm phoir nắn trên ghế mềm trong tiểu viện, nhưng hắn còn thích thú được bao lâu thì trên mắt đột nhiên bị một đôi tay mềm che lại, nghe được âm thanh khăn khăn sau lưng, Lâm Tu Ngọc trợn mắt, chán nản hít vào một hơi: “Uể Uể, đừng phá mà.”

Lâm Uể Uể bĩu môi bực bội một chút, do đã không nói chuyện trong thời gian dài nên âm thanh của nàng luôn khăn khăn. Nàng tiến lại trước mặt Lâm Tu Ngọc, lôi kéo hai tay ca ca mình, lầu bầu: “Ca, người không thể phối hợp với ta một chút được à.”

Ca ca đại nhân bá đạo vô tình lãnh diễm liếc nàng một cái, hoàn toàn không thèm quan tâm đến bộ dạng muốn rơi lệ thật đáng thương của Uể Uể. Tính tình muội muội của mình ra sao, Lâm Tu Ngọc là người hiểu rõ nhất.

Lúc nhỏ bị con nhóc kia ăn hiếp không ngừng, bây giờ trưởng thành rồi, thật vất vả mới khôi phục được kí ức đương nhiên hắn không thể để mình mắc lừa nữa. Vì thế ca ca đại nhân hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ta cũng không ngốc, con bé ngốc nhà người đi lại rõ ràng như vậy, làm sao ta có thể không đoán ra chứ.”

Liếc liếc mắt nhìn khuôn mặt ghen đỏ của Lâm Uể Uể, Lâm Tu Ngọc chỉ có thể nói sang vấn đề khác: “Đứng rồi, hôm nay đã uống thuốc chưa? Bây giờ thù của Lâm gia cũng đã được báo, muốn sống lâu thêm vài năm với ca ca thì phải biết chăm sóc mình cho thật tốt biết chưa? Đừng có mà để lại một mình ca ca của người cô đơn, cũng chẳng còn ai để ăn hiếp, ta sẽ buồn chết mất...”

Lâm Uể Uể còn chưa kịp cảm động chảy nước mắt đã bị câu nói sau cùng của Lâm Tu Ngọc làm cho tức điên. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tu Ngọc, nàng lại không biết phải phản kích ra làm sao, chỉ có thể ngồi bên cạnh ghế mềm hừ nhẹ, quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn hắn.

Lâm Tu Ngọc là ví dụ cho việc tính cách thay đổi rất nhiều. Nếu như là trước lúc mất trí nhớ, hắn sẽ tìm mọi cách để chọc phá muội muội. Nhưng mà đã gặp phải đại nạn, hắn cũng trưởng thành rất nhiều.

Mấy năm mất đi kí ức, dù cho cuộc sống có chút nghèo khó nhưng lại vẫn thoải mái tự do, không bị những đau đớn này tra tấn. Ngược lại, Lâm Uể Uể thì trái ngược hoàn toàn, nàng may mắn trốn thoát lưới đào nhưng lại thiếu chút nữa phải lưu lạc thanh lâu. Cũng may Minh vương vô tình phát hiện nàng đưa về bên người.

Những năm ở bên Minh vương chính là thời gian thống khổ nhất trong đời Lâm Uyển Uyển. Vì để có thể sống sót chờ đợi một ngày tự tay giết Minh vương, Lâm Uyển Uyển không thể không thần phục hắn, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Một lần thần phục này kéo dài hơn mười năm, bây giờ nhìn Minh vương đang phải nằm trong ngục tù nhận lấy trừng phạt, trong lòng Lâm Uyển tràn đầy sự thoải mái vui sướng. Nhưng mà mười năm này, Lâm Uyển Uyển cũng chịu không ít thương tổn lớn nhỏ, Lâm Tu Ngọc rất lo lắng nên đã tiến cung thỉnh Hoàng thượng an bài một vài y nữ có thể tin tưởng về Thịnh vương phủ với hắn, để chăm sóc sức khỏe cho Uyển Uyển.

Phủ Hoài Ân hầu đã để không rất nhiều năm, khi nơi đó còn chưa được thu dọn xong, hai anh em Lâm Tu Ngọc và Lâm Uyển Uyển cũng chỉ có thể ở chung trong Thịnh vương phủ.

Vết thương trên người Tiêu Thừa Diệp vẫn chưa khỏi hẳn, mấy ngày nay y luôn lấy cớ dưỡng thương để ở nhà nghỉ ngơi. Ngay cả những việc rắc rối trong triều đình y cũng không thêm quan tâm, cứ để chúng áp lên đầu Hoàng đế.

Lâm Tu Ngọc cũng không muốn nhìn y phải làm việc vất vả, nhìn bề ngoài có vẻ hắn không hề ôn nhu chút nào nhưng việc dứt cơm xoa bóp mỗi ngày cho y, hắn không thiếu một bữa, dù cho phương hướng xoa bóp luôn sẽ hướng đến vài chỗ kì quái nhưng tóm lại vẫn rất thoải mái.

Chân tướng việc tiên đế băng hà cũng hơi khó để điều tra ra, nhưng sự kiện Hoài Ân hầu thì khác. Mấy năm nay, Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp cùng đương kim Hoàng thượng đều có chuẩn bị về việc này, cũng nắm trong tay không ít chứng cứ.

Hiện giờ, chủ mưu là Minh vương Tiêu Thừa Ứng đã sa lưới, vụ án được chính thức lật lại chưa được bao lâu cũng đã có kết luận. Minh vương cũng bị phán tội danh hãm hại trung thần.

Sự tình càng tra lại khiến lòng người thêm kinh hãi. Dù là việc Tiên đế tử trận trước kia hay là những sự việc ăn theo sau đó đều nhiều ít có mối liên hệ với nhau. Sau khi Tiên đế băng hà không bao lâu, Thái tử Tiêu Thừa Tuyên cùng với Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp đã gặp phải không chỉ một lần ám sát, may mà ám vệ không phải là kẻ bất tài nên có thể dễ dàng đối phó với những cao thủ giang hồ này.

Minh vương phải tốn bao nhiêu công sức mới giết được Tiên đế, giờ chỉ còn việc quét dọn sạch sẽ các đối thủ cạnh tranh để thuận lợi bước lên ngôi Hoàng đế. Nhưng mà, bất kể là Tiêu Thừa Tuyên hay Tiêu Thừa Diệp cũng không phải là người dễ chọc. Minh vương và Hoàng Thái phi Tôn thị đều không phải là đối thủ của hai người kia. Để tránh lộ ra dấu vết, bọn họ chỉ có thể ngừng kế hoạch, trừng mắt nhìn Tiêu Thừa Tuyên bước lên ngôi Hoàng đế. Dù cho sau này hắn cũng phản kích lại được vài lần nhưng Minh vương cũng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để trở thành Hoàng đế của mình.

Bây giờ, kế hoạch tưởng chừng không có kẽ hở cũng thất bại, đương nhiên Minh vương không thể cam lòng. Có điều là hắn giờ đang ở trong thiên lao, trước mặt cũng chỉ còn con đường chết. Tôn Thái phi cũng đồng dạng tránh không khỏi kiếp ngục tù, dù sao cũng là tội liên quan đến việc mưu sát hoàng tộc, có là ai đi chăng nữa cũng không thể chạy trốn khỏi pháp luật cùng xử phạt, cái giá phải trả là rất lớn.

Hoàng đế bệ hạ cũng không cố ý giữ gìn danh dự hoàng thất, hắn công khai tất cả tội trạng của Minh vương Tiêu Thừa Ứng cùng với Tôn Thái phi, sau đó trực tiếp hạ lệnh xử phạt không chút lưu tình. Bên trong thiên lao, Minh vương nằm cuộn mình trong góc nghe thái giám the thé đọc bản tuyên án, nhin không được mà cười lớn. Hắn như không hề nghe thấy bọn thái giám nhỏ giọng châm chọc, chỉ ghé vào sàn nhà lẩm bẩm một mình, hiển nhiên đã muốn điên rồi.

Minh vương bị ban cho một ly rượu độc, Hoàng Thái phi Tôn thị bị ban cho ba thước vải trắng. Có thị vệ ở bên cạnh giám thị, bọn họ có muốn làm gì cũng không thể thoát được, cuối cùng chỉ có thể tiếp nhận việc này.

Lâm Tu Ngọc sau khi nghe được tin tức Minh vương và Tôn thị bị ban tử cũng không có phản ứng gì nhiều, hắn bình tĩnh đến kì lạ, chỉ lạnh nhạt buông cây bút trong tay, đưa mắt liếc nhìn Tiêu Thừa Diệp, nói: “Chúng quy cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão, việc này ta cũng đã dự tính trước. Chờ cho việc tu sửa từ đường hoàn tất, Cầu đàn cũng đi với ta đi, như vậy cũng coi như đặt dấu chấm cho tất cả mọi việc đã xảy đến với Lâm thị của ta.”

Tiêu Thừa Diệp gật gật đầu, y hơi lo lắng cho hấn, dù cho vết thương trên người vẫn chưa khỏi nhưng y vẫn không muốn rời đi hấn nửa bước. Lâm Tu Ngọc thoát nhìn có vẻ bình tĩnh tự nhiên, giống như hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

Nhưng mà Tiêu Thừa Diệp rất hiểu hấn, đương nhiên biết được đây chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi. Nhìn bức tranh bị hấn vẽ lộn xộn, Tiêu Thừa Diệp hít một hơi, lấy bút vẽ trong tay hấn để lại chỗ cũ, sau đó ôm hấn về phòng.

Đặt Lâm Tu Ngọc còn có chút ngơ ngác lên giường, Tiêu Thừa Diệp cúi người cởi giày cho hấn, rồi lại lột áo ngoài ra, dèm chăn lại cho tốt rồi mới hôn nhẹ lên trán hấn, cười nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày nay ngươi cũng mệt mỏi rồi. Ngủ cho thật ngon đi, ta ở ngay bên cạnh canh cho ngươi, không cần sợ hãi.”

Lâm Tu Ngọc nắm chặt tay y không buông, gương mặt lúc nào cũng kiêu ngạo của Tiểu thế tử Hầu phủ cuối cùng cũng lộ ra vẻ yếu đuối. Tiêu Thừa Diệp nhìn thấy bộ dạng này của hấn làm sao có thể làm gì khác, chỉ có thể ngồi lên giường, kéo hấn vào trong ngực.

Lâm Tu Ngọc tìm được vị trí thoải mái trong ngực y, cọ cọ một chút rồi đem đầu chôn ở trước ngực y, nỉ non: “Cầu dẫn, ta không cho phép ngươi rời khỏi ta, cả đời này ngươi đều là người của Lâm Tu Ngọc ta. Nếu ngày nào đó ngươi cãi lời mà rời khỏi ta, ta sẽ đánh gãy chân ngươi, đem đời này rồi cả đời sau nữa của ngươi đều khoá ở bên cạnh ta.”

Vẫn cứ bá đạo không thêm để ý gì như trước, nhưng mà Tiêu Thừa Diệp lại thích nhất tính cách này của hấn, hôn nhẹ tóc hấn, hít một hơi rồi nói: “Yên tâm đi, nếu có một ngày ta bỏ ngươi mà đi, ngươi có giết ta, ta cũng không oán hận một câu.”

Lâm Tu Ngọc nằm trong ngực y lẩm bầm vài câu, âm thanh quá nhỏ nên y cũng không nghe rõ, chỉ có thể đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng hấn để trấn an. Không biết có phải vì hơi ấm này quá quen thuộc hay không mà chưa qua bao lâu mà Lâm Tu Ngọc đã mơ mơ màng màng đi gặp Chu công.

Cừu nhân làm hại bọn họ tan cửa nát nhà rốt cuộc đã nhận phải trừng trị thích đáng. Đây vốn phải là một chuyện rất vui vẻ nhưng mà cảm xúc của Lâm Tu Ngọc dạo này không được ổn định. Ấy vậy với mọi người, dù loại cảm xúc vì sự vô dụng của mình cứ chèn ép làm hấn thở không nổi.

Lâm Uyển Uyển lại là một người vô tư, hoàn toàn không chú ý đến tâm trạng khác lạ của ca ca. Tên bệnh nhân Tiêu Thừa Diệp lại là người đầu tiên phát hiện chuyện này. Mấy ngày nay, chỉ cần không có việc phải xử lý, Tiêu Thừa Diệp luôn sẽ đi theo Lâm Tu Ngọc, làm chuyện gì cũng được, miễn là có thể dời đi sự chú ý của hấn, để hấn không phải suy nghĩ đến những việc phiền lòng kia nữa, tâm trạng cũng có thể thả lỏng một chút.

Mọi việc Minh vương cùng Thái phi Tôn thị gây ra cũng đã kết thúc, bất kể là việc giết hại cả một nhà Hoài Ân hầu trước kia hay việc phát diên lên cấu kết với ngoại tộc ám hại Tiên đế, rất nhiều tội danh làm cho bọn họ dù có chết ngàn vạn lần cũng không hết.

Hoàng đế bệ hạ cũng không muốn che đậy chuyện này, dù đây chính là nỗi sỉ nhục của hoàng thất nhưng hấn vẫn cứ công khai tất cả tội lỗi của hai mẹ con này. Một là để cho thấy thiên lý vẫn còn trên đời, hai là cũng để răn đe, nhắc nhở quan lại trong triều đừng vì ham muốn của bản thân mà làm ra bất kì sự việc gì tổn hại đến Đại Du. Nếu không, kết cục cũng sẽ giống như hai người này mà thôi.

Một chiều này của Hoàng đế bệ hạ qua nhiên có tác dụng không tồi. Những việc phiền nhiễu trong triều cũng ít hơn hấn, những quan viên thuộc phe phái của Minh vương cũng bị thay thế. Trong triều đình bây giờ phần lớn đều là thanh quan có tài năng thật sự, đều là vậy cánh mà Hoàng đế đã bồi dưỡng mấy năm nay.

Sự tình của Minh vương và Hoàng Thái phi Tôn thị đã được xử lý xong, còn về phần huyết mạch còn sót lại của gia tộc Hoài Ân hầu, để an ủi họ, Hoàng đế ngay ngày hôm sau đã tuyên triệu Lâm Tu Ngọc cùng Lâm Uyển Uyển vào cung, giao cho huynh muội hai người một đạo thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Hoài Ân hầu Lâm thị cả nhà trung liệt, tận trung vì đất nước nhiều năm lại gặp phải đại nạn, đây quả thật là mất mát cho Đại Du. Thế tử Hoài Ân hầu Lâm Tu Ngọc thiên tư thông minh, là tài năng của Đại Du, hạ chỉ cho kế tục tước vị Hoài Ân hầu. Hoài Ân hầu Lâm thị

đích nữ Lâm Uyển Uyển có tri thức, hiểu lễ nghĩa, đoan trang hiền thực, phong thành Đại Du Trường Nhạc Công chúa, ban thưởng cho Quận Thành Dương ở phía Nam Đại du làm đất phong, khâm thử.”

13. Chương 13: Động Phòng Hoa Chúc

Phủ Hoài Ân hầu vẫn còn đang sửa chữa, huynh muội hai người bọn họ đương nhiên phải ôm chặt áo cơm cha mẹ của mình hiện giờ: cái đuôi vàng thiết bị của Vương gia Tiêu Cầu dẫn.

Toàn bộ kinh thành cũng biết quan hệ trước kia của hắn cùng Thịnh vương gia tốt đến mức nào, dù cho đã hiểu rõ lòng nhau nhưng hai người này vẫn còn đang nghiêm túc thảo luận xem ai sẽ làm Vương phi hay là trở thành Hầu gia phu nhân. Có điều là vị tân nhậm Hoài Ân hầu này đã sớm ra quyết tâm, mặc kệ Thịnh vương gia có khốc lóc om sòm hay bán manh cũng vô tác dụng.

Vì thế, ngay ngày hôm sau, tiểu Hầu gia kéo Thịnh vương gia đang sống không bằng chết vào cung, mạnh mẽ quỳ gối trước mặt Hoàng đế bệ hạ thỉnh cầu được tứ hôn, gả Thịnh vương gia cho hắn, trở thành Hoài Ân hầu phu nhân được cưới hỏi đàng hoàng.

Hoàng đế bệ hạ đang ôm nhi tử trên đùi liếc mắt nhìn gương mặt tái nhợt chán chường của em trai, nhíu mày, rồi lại phát phát tay cười sung sướng: “Tu Ngọc vừa mới được phong Hầu, lại đã rời xa triều chính nhiều năm. Nếu không có phu nhân ở bên cạnh trợ giúp chắc cũng sẽ gặp khó khăn. Vì vậy, trăm đồng ý.”

Hoàng đế bệ hạ bình thường cũng không có nhiều thú vui, cũng chỉ có mỗi việc trêu chọc em trai giải trí này. Em trai nhỏ Cầu dẫn nhà hắn là một người trầm ổn đáng tin cậy, hơn nữa, uy vọng của y ở kinh thành đang ngày càng cao lên, đa số người đều tỏ thái độ cung kính khi gặp y.

Thường ngày, Hoàng đế bệ hạ cũng phải ra vẻ để giữ gìn hình tượng, duy trì hình ảnh đáng tin cậy của một vị vua. Tuy rằng cũng có len lén trêu chọc y đôi chút nhưng đã hạn chế rất nhiều.

Nhưng mà Lâm Tu Ngọc thì khác hẳn. Hắn và y cùng lớn lên từ nhỏ, tới khi thiếu niên lại bị sắc đẹp của đối phương hấp dẫn mà thu hút nhau thành tình yêu. Có điều, cách thức ở chung của hai người vẫn không khác lắm, vẫn là Lâm Tu Ngọc liên tục ăn hiếp Tiêu Thừa Diệp.

Còn Thịnh vương diện hạ vang danh thiên hạ ngoại trừ việc lẩn lộn làm nũng thì cũng đã hết cách với vị tiểu Thế tử Hầu phủ bốc đồng này.

Tuy nói rằng gả Thịnh vương cho Hoài Ân hầu nhưng người sáng suốt nhìn vào là có thể thấy được vị trí chính xác của hai người khi ở trên giường. Quân gia Lâm phủ mấy năm nay luôn chăm sóc cho Lâm Tu Ngọc đã được đón về phủ, còn về người vợ đáng sợ kia của hắn thì sau khi được Lâm Tu Ngọc ban cho ít tiền liền kí vào hưu thư, giữa hai người không còn quan hệ gì nữa.

Trương thị này không ngờ rằng tiểu thư sinh luôn luôn gây chướng mắt mù hoá ra lại là Thế tử của Hầu phủ, bây giờ đã trở thành Hầu gia trẻ tuổi nhất kinh thành. Đối với một thôn phụ miền núi như mù, đây thật sự là một địa vị rất cao, chỉ cần một ngón tay cũng có thể đè chết mù.

Nói chi bên cạnh hắn còn có một Thịnh vương gia quyền thế, bất kể là Vương gia hay Hầu gia đều khiến cho mù hiểu được rằng dù cho trong lòng có không cam đến đâu, có hối hận đến đâu cũng chỉ có thể thành thành thật thật nhận bạc rồi trở về sống tiếp cuộc sống của mình. Cũng may là Lâm Tu Ngọc rất hào phóng, số ngân lượng này cũng đã giúp mù cả đời vô lo rồi.

Đại hôn của Thịnh vương và Hoài Ân hầu là sự kiện được nhiều người đoán trước, quan hệ của cả hai từ lúc còn nhỏ đã rất thân mật, mà nam phong tại Đại Du cũng không phải là chuyện quá ngạc nhiên. Thời tiết trong ngày đại hôn rất tốt, trang phục của hai vị tân lang đều một màu đỏ. Vì nghĩ đến thân phận của hai người, hơn nữa cả hai đều là nam tử nên cung không có khăn trùm hay mũ phượng đội đầu gì cả, những nghi thức cưới hỏi cũng được giảm bớt.

Phu phu hai người sẽ cưới hai con ngựa đi quanh thành một vòng rồi trở về lại Thịnh vương phủ hoàn thành lễ bái thiên địa, cao đường và đối bái. Xong xuôi hai người tự trở về phòng, uống xong rượu giao bôi liền có thể sung sướng đi tới bước động phòng hoa chúc.

Lâm Tu Ngọc có chút khấn trương, ngay cả khi tham dự lễ phong hầu hấn cũng không có cảm giác này, giống như là cảm xúc thoải mái khi đạt được một điều mình đã mơ ước bao nhiêu lâu nay. Tiêu Thừa Diệp cũng thế, một đại nam nhân quyền cao chức trọng lại đứng trước gương bối rối cả nửa canh giờ, không phải là ghét bỏ màu sắc dây cột tóc quá xấu thì lại là chê bai phát quan rất lòe loẹt, ám vệ đang hầu hạ bên cạnh hẳn cũng phải chán chường đứng nhìn.

Sau một hồi gà bay chó sủa, cuối cùng Thịnh vương gia vẫn lựa chọn cái phát quan màu vàng khảm mã não có chút lòe loẹt kia. Y nhìn gương mặt đẹp trai ngút trời của mình trong gương đồng, cảm thấy hài lòng gật gật đầu, rồi lại xoay người nhìn nhìn xem quần áo của mình có vấn đề gì không. Bỗng nhiên, y nhớ ra điều gì đó, thân mình ngừng một chút, quay về phía ám vệ hỏi: “Bây giờ là lúc nào?”

Ám vệ đưa kiếm cho y, nhẹ giọng đáp: “Sắp giờ Dậu, điện hạ, đến lúc lên đường rồi.”

Tiêu Thừa Diệp lại nhìn chính mình trong gương, hít sâu một hơi nhận lấy kiếm. Trong lòng vẫn cứ thấp thỏm, ý tiến lại trước mặt ám vệ, hỏi: “Ám Nhất, người nói nhìn ta như vậy thì tiểu Chi sẽ thích không?”

Ám Nhất không dám ngẩng đầu nhìn y, chỉ có thể thầm oán mấy câu trong lòng, trên mặt vẫn là vẻ cung kính, khích lệ: “Vương gia thiên nhân chi tử, tuần mỹ phi phạm, đương nhiên Hầu gia sẽ thích.”

Nghe được câu trả lời mình muốn, tâm trạng khấn trương của Thịnh vương gia tiêu biến không ít, y hít sâu một hơi, mang theo nhân mã đã chuẩn bị chu đáo từ trước ra Vương phủ, sau đó lại leo lên lưng ngựa đi về phía phủ Hoài Ân hầu. Việc tu sửa ở Hầu phủ cũng đã cơ bản hoàn thành, hai toà phủ này cũng không cách nhau quá xa. Để cam đoan tức phụ của mình về sau không phải liên tục nhớ về nhà mẹ đẻ, Tiêu Thừa Diệp đã tính toán sau khi thành thân liền bắt đầu cải tạo hai toà phủ đệ này.

Sau khi dỡ bỏ mặt tường đằng sau thì hai toà phủ đệ sẽ hợp lại thành một, diện tích lại lớn hơn trước nhiều. Đến lúc đó lại sửa chữa một hồi, trang trí thêm vào chắc hẳn sẽ phù hợp với thẩm mỹ của tiểu Hầu gia nhà bọn họ.

Tiểu Hầu gia nhà y rất thích vẽ tranh. Trước đó vài ngày, y đã rất vất vả mới lấy được một ít giấy bút và mực từ chỗ Hoàng huynh, dù cho y cũng không hiểu biết nhiều về lĩnh vực này nhưng đồ đoạt được từ tay Hoàng thượng thì chắc chắn cũng không phải dạng thường rồi.

Cho dù tiểu Hầu gia nhà y bây giờ cũng không thiếu những thứ này nhưng quý ở chỗ tấm lòng người tặng, Lâm Tu Ngọc có không được tự nhiên đến đâu cũng nhận lấy.

Tiêu Thừa Diệp còn đang ngồi ngẩn người trên lưng ngựa thì nghe thấy thị vệ nhắc nhở rằng đã đến Hầu phủ. Thịnh vương gia hồi thần lại, nhanh nhẹn nhảy xuống nhận lấy sợi dây đỏ thị vệ đưa lên rồi hít sâu một hơi bước vào trong phủ.

Tiểu Hầu gia Lâm Tu Ngọc đang ở trong Hầu phủ cũng không đỡ hơn tí nào. Lâm Uyển Uyển đang bồi hấn giúp hấn chỉnh lí quần áo, nhìn ca ca tuần mỹ phi phạm đang được mình trang điểm, tiểu quận chúa cười đắc ý, vỗ vỗ bả vai Lâm Tu Ngọc, nói: “Đợi chút nữa Cậu dẫn ca ca đi vào, có khi sẽ quỳ gối dưới chân ca ca luôn đó.”

Lâm Tu Ngọc quay người lại gõ đầu nàng, có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu dẫn ca ca nhà người dù sao cũng là Vương gia, mấy lời này người mà đem đi nói ở bên ngoài thì còn đâu hình tượng anh dũng thần võ của y. Sau này đừng có nói lung tung, chỉ khi nào hai ta lén lút nói chuyện thì được.”

Lâm Uyển Uyển che miệng cười trộm một chút, đang định mở miệng nói thêm gì đó thì đã nghe được thị vệ ngoài cửa thông báo Thịnh vương gia đã vào phủ. Huynh muội hai người nhìn nhau cười, Lâm Uyển Uyển đưa tay ôm chặt ca ca mình, ánh mắt tự dưng đỏ lên. Nàng hít vào một hơi, khoé môi cong lên một nụ cười nhẹ, nói: “Ca ca, về sau phải sống thật tốt nha.”

Lâm Tu Ngọc sờ sờ đầu nàng, cũng không nói gì. Huynh muội hai người sóng vai chậm rãi đi ra khỏi phòng. Lâm Uyển Uyển mấy năm nay sống không tốt, thân hình nàng gầy yếu, sắc mặt lại vàng vọt không khoẻ mạnh, may mà mấy ngày nay được tính tâm điều dưỡng nên cũng có chút tươi tắn.

Hôm nay là đại hôn của ca ca nhà mình, thân là muội muội, đương nhiên tiểu quận chúa cũng muốn ăn diện. Bộ váy may bằng vải thêu Quảng Đông cũng làm gương mặt nàng sáng lên rất nhiều, nhìn qua đã có chút bóng dáng thiếu nữ.

Về mặt trịnh trọng đặt tay ca ca mình vào trong tay Tiêu Thừa Diệp, Lâm Uyển Uyển nhìn hai người mười ngón tay siết chặt nhau lại tiếp tục đổ hốc mắt. Đã trải qua bao nhiêu đau khổ, bọn họ cuối cùng cũng là những người có tình lại về với nhau. Sau này, bọn họ đã có thể cùng sống cùng sinh hoạt, có người để dựa vào, điều này làm cho Lâm Uyển Uyển yên lòng rất nhiều.

Hai người cầm hai đầu sợi dây đỏ, ngồi trên lưng ngựa đi dạo quanh thành một vòng, thường thường còn nói chuyện nhỏ nhỏ với nhau. Bất kể là tướng mạo hay khí chất cũng như địa vị, cả hai đều là nam nhân hiếm có trong kinh thành. Sau khi được phong Hầu, Lâm Tu Ngọc đã trở thành người được chú ý nhất kinh thành, bá thiếp mỗi ngày gửi đến Thịnh vương phủ cũng tính cả chồng.

Số lượng thiếu nữ hoài xuân trong kinh thành ôm mơ mộng với vị Hầu gia này cũng không ít, những bá thiếp đưa đến Thịnh vương phủ đều có chung mục đích này.

Nhưng mà Thịnh vương gia cơ trí đã sớm nhìn thấu hết thấy điều này. Tất cả bá thiếp, dù được đưa đến từ ai cũng bị từ chối. Sắc đẹp của phu nhân y thì để y tới hưởng dụng, tên tiểu yêu tinh trên hoa ghẹo nguyệt này là người của y, dù là ai cũng không được phép cướp đi hắt từ tay y.

Đối với một chút tâm tư này của Tiêu Thừa Diệp, Lâm Tu Ngọc cũng không thêm quan tâm. Nói chung thì ông bướm mà Thịnh vương gia thu hút cũng không kém hẳn, hẳn cũng đã lấy việc công làm việc tư cản lại không ít hoa đào. Bây giờ, thấy y ngồi một mình trong thư phòng hờn dỗi, tiểu Hầu gia còn tỏ ra thích thú. Sau đó, hẳn sẽ phân phó cho đầu bếp làm vài món y thích đem vào cho Cậu dẫn ăn, cho ăn một hồi lại cho ăn đến tận trên giường. Tóm lại, một lần ăn giãm cũng được giải quyết hoàn hảo, Thịnh vương phủ cũng trở nên yên tĩnh hơn trước.

Sau khi quy quy củ củ hoàn thành tất cả lễ nghi của đại hôn, phu phu hai người cũng đã thuận thuận lợi lợi đi vào động phòng. Nhưng mà cả hai sau một ngày qua lại cũng đã mệt mỏi, không còn sức lực để thực hiện vận động giao lưu tình cảm nữa rồi.

Thịnh vương ít ra còn chút tinh lực, nhưng nhìn thấy tiểu Hầu gia đang nằm úp sấp trên giường mơ mơ màng màng ngủ thì y cũng không nhẫn tâm làm gì, chỉ có thể nhận mệnh đi hầu hạ hẳn thoát y cởi giày. Y mới vừa bò lên giường, Lâm Tu Ngọc liền theo bản năng mà lăn qua ôm.

Nhìn tiểu Hầu gia đang ôm thắt lưng mình không buông tay, còn nơi nơi cọ cọ, Tiêu Thừa Diệp cảm thấy sống không bằng chết. Y cố gắng áp chế tiểu huynh đệ đang điên cuồng thể hiện sự tồn tại của mình, cảm thấy hình như lần đại hôn này không phải là để y cưới Vương phi. Rõ ràng là tên tiểu Hầu gia Lâm Tu Ngọc này đang cưới về nhà một lão bảo mẫu siêu cấp phục vụ trọn đời thì có. __(: __.

Tiêu Thừa Diệp ngẩng đầu nhìn trời, thuận tiên chảy hai hàng nước mắt cá sấu, ôm chặt chủ nhân tiểu Hầu gia của mình. Trong đêm động phòng hoa chúc tràn ngập không khí tao nhã này, hai người dựa sát vào nhau, đắp chăn bông cùng đi gặp Chu công nói chuyện.

14. Chương 14: Thệt Thệt Đến Đây

Lên chức tiểu Hầu gia không hề thú vị như trong tưởng tượng. Rời xa triều đình đã nhiều năm, dù có Tiêu Thừa Diệp ở bên trợ giúp, Lâm Tu Ngọc vẫn cứ không thể quen thuộc với công việc. Phe phái của Minh vương đã bị xử lý xong xuôi, những việc phiền toái trong triều cũng ít đi rất nhiều, nhưng, chỉ cần chức vị Ngự Sử còn tồn tại, triều đình vẫn chẳng bao giờ được an tĩnh.

Nam phong ở Đại Du cũng thịnh hành nhưng dù sao vẫn không quá phô trương. Đối với vị Ngự Sử bảo thủ này thì chuyện tình cảm nam nam đã đi ngược lại luân thường. Bởi vậy, làm đôi phu phu hợp pháp đầu tiên ở Đại Du, Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp cũng Hoài Ân hầu Lâm Tu Ngọc mới nhậm chức liền vinh dự trở thành đối tượng bị oanh tạc, mỗi ngày đều phải sống trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

Mấy vị Ngự Sử này từ xưa đến nay đều chung một kiểu, muốn làm cho bọn họ thay đổi không phải là chuyện đơn giản. Lúc mới bắt đầu còn chưa quen lắm, giờ đây, Lâm Tu Ngọc đã có thể bình bình tĩnh tĩnh mà phớt lờ họ.

Dù sao hai người vẫn còn có địa vị, bất kể là Thịnh vương hay là Hầu gia hẳn đều có thân phận vượt xa những người kia. Nên, cho dù trong lòng vẫn còn bất mãn, bọn họ cũng không thể làm gì quá phận, nếu không, chỉ cần bị phán cho tội phạm thượng thì mũ cánh chuồn cũng sẽ bay mất.

Tiêu Thừa Diệp đã thành công đem Hoài Ân hầu đưa về Thịnh vương phủ. Để cho hai toà phủ đệ cũng nối liền với nhau, y đã dùng một số tiền lớn mua sạch mấy cửa hàng ở giữa. Trải qua mấy tháng cải tạo, hai toà phủ đệ cũng đã hợp lại thành một.

Muốn làm vui lòng tiểu Hầu gia nhà mình, Tiêu Thừa Diệp còn xây dựng nhiều cảnh trí hẳn yêu thích trong phủ. Để thuận tiện cho việc vẽ tranh của Lâm Tu Ngọc, y còn cố y xây dựng một vườn hoa trong phủ, trồng những loại hoa Lâm Tu Ngọc thích nhất, rồi cho một nhóm thợ làm vườn chăm sóc cẩn thận.

Đối với sắp xếp của Tiêu Thừa Diệp, đương nhiên là Lâm Tu Ngọc rất hài lòng. Mà để thưởng cho việc này, cuối cùng Thịnh vương gia đã chiếm được phần thưởng y luôn mơ ước — một phần tiểu Hầu gia trắng trắng mềm mềm nằm dài trên giường. Có điều, Lâm Tu Ngọc vẫn còn giữ chút tính cách gian xảo của tiểu Chi ngày bé, cho nên con đường ăn thịt của Tiêu Thừa Diệp sẽ vẫn còn lắm khó khăn.

Lâm Tu Ngọc là một nam nhân, dù cho người hẳn có nhỏ bé mềm mại đôi chút những vẫn là một nam nhân. Khi đối mặt với người mình yêu, hẳn cũng sẽ ảo tưởng một chút hình ảnh “tao nhâ”. Lâm Tu Ngọc đối với việc nằm bên dưới không có chút hứng thú, bởi vậy, khi hẳn quyết tâm lấy tiểu huynh đệ của mình thoả mãn Tiêu Thừa Diệp, ai cũng biết đêm nay của y sẽ tràn ngập huyết lệ.

Mười mấy năm sống trong cảnh bần cùng khiến cho thân thể Lâm Tu Ngọc gầy yếu rất nhiều. Dù cho trong thời gian gần đây, Tiêu Thừa Diệp cũng đã cố gắng bồi dưỡng cho hẳn, nhưng vẫn không thể thắng được mười mấy năm thiếu thốn.

Tiêu Thừa Diệp lại là một người có dày kinh nghiệm chiến trường. Bất kể là sức mạnh hay khí phách đều áp đảo Lâm Tu Ngọc. Lâm Tu Ngọc thật ra cũng hiểu được điều này, nhưng thân là một tiểu Hầu gia tự tay vẽ đông cung đồ cho mình, hẳn có chút xiu phản cảm với việc mình phải nằm dưới thân y hầu hạ. Không liên quan đến việc yêu hay hận, đó là một chút không được tự nhiên trong lòng, cộng thêm chút sợ hãi mà không ai biết được.

Tiểu huynh đệ của Tiêu Thừa Diệp to lớn bao nhiêu, Lâm Tu Ngọc là người biết rõ nhất. Chỉ cần nghĩ đến cảnh vật kia sẽ tiến vào trong hoa cúc của mình, Lâm Tu Ngọc liền nhịn không được mà rung mình, điều này càng làm suy nghĩ nằm trên của hẳn chắc chắn thêm.

Tên thần kinh thô như Tiêu Thừa Diệp đương nhiên không phát hiện ra ý tưởng của tiểu Hầu gia nhà y, thấy hẳn đang ngồi lên người mình, Thịnh vương gia hơi nheo mắt lại, nụ cười nơi miệng lại càng sáng thêm chút ít.

Thấy y tự nhiên nở nụ cười, cả người Lâm Tu Ngọc theo bản năng mà run lên, cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng không đợi hẳn phản ứng lại đã cảm thấy có một vật thể cứng rắn to to chọt vào mình.

Thân mình Lâm Tu Ngọc cứng lại, sắc mặt cũng trắng hơn, Tiêu Thừa Diệp vốn đang định trêu đùa hẳn vài câu lại nhận thấy Lâm Tu Ngọc hình như đang sợ hãi liền cảm thấy đau lòng. Không thềm quan tâm đến tiểu huynh đệ còn đang đứng thẳng, y vội vàng vươn tay đem người đang ngồi trên thân ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi: “Bảo bối đừng sợ, ta không đi vào đâu, người đừng lo lắng.”

Lâm Tu Ngọc ôm sát y theo bản năng, sắc mặt vẫn không tốt hơn bao nhiêu. Tiêu Thừa Diệp cũng không có tâm tình quan tâm đến điều gì khác. Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, y đưa tay cầm lấy tiểu huynh đệ đang mềm nhũn giữa hai chân tiểu Hầu gia nhà mình.

Dùng khoái cảm phân tán lực chú ý vẫn là phương pháp tốt nhất từ trước đến nay. Dù cho vẫn có chút sợ hãi với bước cuối cùng, nhưng chuyện giúp nhau thắm du thì Lâm Tu Ngọc không chán ghét.

Hai bàn tay lên xuống mấy lần, Tiêu Thừa Diệp xoay người đẩy Lâm Tu Ngọc nằm dưới mình, hon nhẹ bên môi hẳn, ôn nhu lưu luyến trong con người y khiến Lâm Tu Ngọc thả lỏng hơn một tí.

Tiêu Thừa Diệp cười thật dịu dàng, người xưa nay không hề đứng đắn một khi đã ôn nhu thì lực sát thương rất mạnh, Lâm Tu Ngọc vượt trái tim bé nhỏ đang đập loạn của mình nghĩ. Nhưng không qua bao lâu, hẳn lại bị hấp dẫn lực chú ý lần hai.

Tiêu Thừa Diệp thế mà lại cúi xuống ngậm thứ đang đứng thẳng giữa hai chân hắn, Lâm Tu Ngọc muốn đưa tay đẩy y ra nhưng khoái cảm truyền đến từ bộ phận đang nằm trong khoang miệng ấm áp kia lại nuốt trọn hắn rồi.

Lâm Tu Ngọc vô ý thức ngược nhìn đỉnh giường ngấn người, hai tay cứ nắm chặt nệm. Môi hắn hơi hơi hé mở, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng tràn ra từ miệng hắn lại làm Tiêu Thừa Diệp không nhả nhin được nữa.

Y tăng mạnh thêm lực độ, tiếng hít thở của Lâm Tu Ngọc lại càng dồn dập, đến khi gần tới đỉnh mới vươn tay đẩy y ra. Chất lỏng phun lên gương mặt tuần mỹ tinh xảo của Tiêu Thừa Diệp làm Lâm Tu Ngọc mặt mũi đỏ bừng.

Hắn không thể ngờ được Tiêu Thừa Diệp thế mà lại nguyện ý vì hắn làm việc này. Điều đó làm hắn cảm thấy chút tính toán của mình trở nên thật ích kỉ.

Hắn thút thít nghẹn ngào đứng lên, kéo lấy quần áo lại gần mặt y, chà xát sạch sẽ mớ chất lỏng trên mặt.

Nhìn ôn nhu tràn đầy trên gương mặt Tiêu Thừa Diệp, Lâm Tu Ngọc hít sâu một hơi, quyết định mở miệng nói: “Cầu dẫn, chúng ta động phòng đi...”

Tiêu Thừa Diệp thấy bộ dạng kiên định hạ quyết tâm của hắn, nụ cười bên môi càng thêm sâu sắc. Y nghiêng người hôn nhẹ trên tóc hắn, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, ta không muốn ép buộc người, ta hi vọng người có thể tự nguyện động phòng với ta..”

Y không ngờ Lâm Tu Ngọc vùng tay lên, dù cho gương mặt vẫn còn nét khấn trương nhưng ngữ khí lại thật khí phách: “Không sao, dù sao hai ta cũng đã thành thân, động phòng vốn là việc phải làm. Chúng ta đã lập gia đình mấy tháng mà vẫn không hề thân cận da thịt, một nam nhân như ta cũng sẽ có như cậu. ta sẽ cố gắng kiên cường...”

Tiêu Thừa Diệp dù chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn thấy heo chạy, việc thân cận của hai nam nhân, bên thừa nhận luôn thống khổ hơn một chút. Nếu như người phía trên không có chừng mực, việc hạnh phúc này cũng sẽ trở thành một tai nạn.

Vì một ngày này, Tiêu Thừa Diệp đã học tập rất nhiều, thậm chí ngay cả đông cung đồ mà tiểu tử nam Lâm Tu Ngọc vẽ y cũng không buông tha, nghiên cứu kĩ lưỡng từ trên xuống dưới. Nhưng dù là như thế, Tiêu Thừa Diệp cũng không dám cam đoan là hắn sẽ không chịu chút đau đớn nào.

Nội tâm hai tên nam nhân đều rất khấn trương, nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh. Không biết từ khi nào, môi răng hai người đã giao nhau. Lúc này, ai cũng không chịu lùi bước, mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ, ngọn lửa dấy lên quanh thân hầu như đốt rụi lí trí của họ.

Lâm Tu Ngọc dựa vào ngực y thở hổn hển, cảm thấy tứ chi bủn rủn vô lực, cũng rút đi hoàn toàn khí lực để đi hoàn thành sự nghiệp phản công của hắn. Hắn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn tên Cầu dẫn bị bị dục dục cổ mình, để lại một hàng vết hôn xanh tím.

Dù sao cái thân thể bé nhỏ này của mình cũng không phản kháng được tên đại ma vương Tiêu Cầu dẫn, Lâm Tu Ngọc cũng lười giãy dụa, hắn hiểu lòng y, đương nhiên hiểu được tiểu Cầu dẫn nhà hắn sẽ không bao giờ làm hắn tổn thương. Cho nên hắn cũng dần dần thả lỏng thân thể hưởng thụ.

Nhìn đôi mắt bị dục vọng xâm chiếm cùng gương mặt có chút vẻ xâm lược của Tiêu Thừa Diệp, Lâm Tu Ngọc cũng không kiềm nén tâm ý của mình nữa, chủ động vươn hai tay ôm lấy cổ y, hôn lên môi y.

Không có gì có thể biểu đạt tình ý bằng hành động, Tiêu Thừa Diệp cố gắng không nhìn đến tiểu huynh đệ đang cố gắng ngóc lên chào hỏi của mình, để lại đầy dấu vết trên người hắn, khiến hắn hoàn toàn trở thành người của mình.

Động tác của Tiêu Thừa Diệp nhẹ lại, mở hai chân hắn ra để cẩn thận khai thác thành trì. Lâm Tu Ngọc nhả mây theo bản năng nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường. Hắn thấy y cẩn cẩn thận thận như vậy thì cười rộ lên: “Chỉ có chút xíu không quen thôi, cũng không đau đớn gì. Ta không phải là búp bê thủy tinh, đâu có yếu ớt đến thế.”

Tiêu Thừa Diệp cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên khoé môi hắn, cười nói: “Cho dù không phải là búp bê thủy tinh, ta cũng không muốn khiến người đau. Người là bảo bối quan trọng nhất đời ta, ta yêu người

như vậy, sao có thể nỡ làm người tổn thương.”

Nghe được lời tâm tình, mặt Lâm Tu Ngọc đỏ lên, hôn lên má y, tim đập cũng nhanh hơn bình thường nhiều.

Hiếm hoi lắm Tiêu Thừa Diệp mới thấy được bộ dạng ngượng ngùng của hắn liền bật cười, nhưng lại không dám trêu chọc gì, chỉ sợ tiểu Hầu gia nhà mình thẹn quá hoá giận thì thịt đến bên miệng sẽ bay mất.

Tiếp tục vùi đầu vào công tác khai thác thành trì đầy gian nan, may mà động tác của y đã nhẹ nhàng hết mức nên đến khi ba ngón tay cùng tiến vào, ngoài một chút khó chịu thì Lâm Tu Ngọc cũng không cảm nhận được quá nhiều đau đớn. Thấy thời cơ chín mùi, Tiêu Thừa Diệp rút ngón tay ra, nhìn người đang ửng đỏ dưới thân, nhẹ giọng hỏi: “Bảo bối?”

Lâm Tu Ngọc đương nhiên hiểu được ý muốn của y, tên đã lên dây còn có thể làm sao giờ. Hơn nữa, cảm giác vừa rồi cũng không tệ lắm, nên hắn liền gật gật đầu chờ đợi mưa rền gió dữ sắp tới.

Dù cho động tác tiến vào của Tiêu Thừa Diệp đã hết sức nhẹ nhàng nhưng dù sao nơi đó cũng không dùng để làm những việc thế này, Lâm Tu Ngọc vẫn cảm thấy đau đớn, có điều không đáng sợ như trong tưởng tượng của hắn.

Lâm Tu Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, động tác của Tiêu Thừa Diệp bắt đầu bị dục vọng dẫn dắt, hắn cũng nâng lên thất lưng đỡ đỡ đưa qua lại. Góc độ cứ thay đổi liên tục, y chỉ hi vọng tìm được điểm sẽ đánh tan lí trí của hắn, may mà quá trình này cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Lâm Tu Ngọc đang cố gắng nén lại tiếng thở dốc đã cảm giác được vật trong cơ thể mình chợt trúng một chỗ khiến cho cả người hắn muốn nhảy dựng lên, thanh âm của hắn cũng biến đổi. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã chìm dần vào lốc xoáy dục vọng được tạo ra từ Tiêu Thừa Diệp.

Đêm đã khuya, Tiêu Thừa Diệp ôm Lâm Tu Ngọc đã mê man, hôn nhẹ lên thái dương hắn, cười nói: “Bảo bối ngủ ngon, ta yêu người...”

Y cũng chậm rãi nhắm mắt chìm vấp giấc ngủ, mơ mơ hồ hồ nghe được một thanh âm hơi hàn khan: “Ta cũng yêu người, Cầu dẫn...”

15. Chương 15: Kết Thúc

Người mình tưởng niệm hơn mười năm cuối cùng đã bình an không thương tổn trở về bên cạnh, giờ đây, niềm vui lớn nhất mỗi ngày của Tiêu Thừa Diệp là ngắm nhìn hắn. Cách thức ở chung của hai người chính là trêu chọc lẫn nhau, hay nói đúng hơn là Lâm Tu Ngọc đơn phương ăn hiếp y.

Nhưng mà, dù sao cũng là một bên muốn đánh một bên nguyện chịu, chỉ cần hai người này tụ lại làm bất kì chuyện gì thì cái mùi hạnh phúc ngọt ngào cũng làm tất cả những ai độc thân trong Vương phủ phải ghen tị, ngay cả quận chúa Lâm Uyển Uyển cũng không chịu được.

Đạo này, Lâm Uyển Uyển luôn kiếm cớ trốn ra ngoài. Nghe nói gần đây tiểu nha đầu này đã trở thành thiếu nữ hoà xuân. Cũng không biết nhóc con nhà ai chán sống mà lại đi thích nha đầu kia, Lâm Tu Ngọc vẫn thường xuyên tò mò muốn biết.

Dù cho ngoài mặt vẫn luôn tỏ vẻ ghét bỏ muội muội nhưng Tiêu Thừa Diệp hiểu rất rõ thuộc tính cuồng em gái của hắn, luôn phải ngáng chân mấy tên nhóc con có ý với tiểu Quận chúa để giúp hắn nguôi giận. Chỉ cần tưởng tượng đến ngày muội muội bảo bối nhà mình phải xuất giá, Lâm Tu Ngọc liền cảm thấy cả người khó chịu.

Nhưng mà Lâm Uyển Uyển cũng đã lớn rồi, sớm hay muộn cũng phải lập gia đình. Chỉ có điều, Lâm Tu Ngọc chường mắt với hết thấy những tên thiếu gia nhà giàu trong kinh thành, vẫn chưa vừa ý với một ai. Chỉ là, trái tim thiếu nữ cô đơn của Lâm Uyển Uyển thì chịu không nổi, mà nha đầu kia cũng không hề thích tên thiếu gia giàu có nào, mà là một người tất cả đều biết — — Tương vương Tiêu Thừa Chiêu.

Tính tình Tương vương ôn hoà nổi tiếng, đến bây giờ vẫn chưa thành thân, hơn nữa, tuổi tác cũng phù hợp với Lâm Uyển Uyển. Hai người rõ ràng là chàng có tình thiếp cũng có ý, coi như là một đôi trời sinh.

Chẳng qua, Lâm Tu Ngọc mới không cho phép Tương vương thành công nhanh như vậy. Hẳn cứ giả vờ như không biết chuyện gì, chờ đến lúc hai người tự lại đây thú nhận.

Tên nhóc con Tiêu Thừa Chiêu từ nhỏ đã bị hấn ăn hiếp, bây giờ nếu muốn nhờ đi củ cải trong vườn rau của hấn đương nhiên cũng phải tiếp nhận kiểm tra mới có thể bình ổn được lửa giận trong lòng Lâm Tu Ngọc.

Hôn sự của Tương vương cùng Lâm Uyển Uyển thuận lợi hơn hẳn tưởng tượng của Lâm Tu Ngọc. Hoàng đế bệ hạ vừa mới nghe nói việc này liền lập tức hạ chỉ ban hôn, vàng bạc châu báu đất đai ban thưởng cũng nhiều không đếm được, làm bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân trong kinh thành hâm mộ một hồi lâu.

Khoảng cách giữa Tương vương phủ và Thịnh vương phủ có chút xa, trước khi lập gia đình, để lấy lòng vị anh vợ quyền uy là Lâm Tu Ngọc, Tương vương chỉ có thể đi tìm Tiêu Thừa Diệp để hỏi thăm sở thích của hấn. Cuối cùng, bước lấy lòng đầu tiên của của Tương vương còn chưa thành công đã bị Thịnh vương đầy cảnh giác đá ra khỏi phủ.

Tương vương diện hạ bị từ chối chỉ có thể dùng cách hỏi bóng gió để tìm hiểu được một ít sở thích của đối phương. Gần như mỗi ngày, hấn đều đem tặng vài món lễ vật phù hợp với Lâm Tu Ngọc.

Nếu không là bút mực thì sẽ là một ít điểm tâm ngon trong kinh thành. Hấn hi vọng tiểu Hầu gia có thể cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay. Dù trong lòng Lâm Tu Ngọc có khó chịu đến đâu, nhưng nếu đã nhận quà của hấn thì chắc cũng không đối xử quá tệ bạc.

Nhưng mà Lâm Tu Ngọc có bao giờ chịu làm theo lễ thường, trong mắt tiểu Hầu gia bốc đồng thì tiếp nhận lễ vật của Tương vương là một chuyện, còn có tiếp nhận hấn làm em rể hay không thì lại là chuyện khác, căn bản không hề giống nhau. Về vấn đề cưới hỏi thì Lâm Tu Ngọc sẽ không hề nương tay cho ai.

Vì thế, những người hầu ở Vương phủ kiêm Hầu phủ thường xuyên nhìn thấy tiểu Hầu gia tặc mao, tiểu Hầu gia bá đạo dùng gậy lớn đánh uyên ương, còn có thể nhìn thấy đôi uyên ương số khổ là Tương vương và tiểu Quận chúa. Chuyện này cũng tạo ra không ít sóng gió trong kinh thành.

May là hiện giờ gốc rễ của Thịnh vương diện hạ cũng đã vững vàng, thêm nữa Hoàng đế bệ hạ cũng rất tín nhiệm y, không chút nghi ngờ nên chuyện đối phó với mấy lời đồn nhảm cũng rất dễ dàng.

Chẳng qua là, mỗi ngày phải nhìn Lâm Tu Ngọc như ăn phải pháo, Tiêu Thừa Diệp cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hơn ai hết, y hiểu rõ địa vị của Lâm Uyển Uyển trong lòng Lâm Tu Ngọc. Đây là người thân duy nhất trong cuộc đời hấn, đương nhiên hấn phải rất quý trọng nàng.

Mặc kệ việc đã vừa lòng với vị em rể Tương vương này, trong lòng hấn vẫn cứ luyến tiếc, dù thế nào cũng không muốn buông tay.

Mấy năm nay, khổ cực mà Lâm Uyển Uyển phải chịu đựng nhiều hơn của hấn rất nhiều, bởi vậy, Lâm Tu Ngọc vẫn muốn chăm sóc nàng vài năm để bù lại sự khó chịu trong lòng mình. Nhưng mà còn chưa chăm sóc được bao lâu thì muội muội đã bị người ta trộm đi, làm sao Lâm Tu Ngọc có thể chịu được, đương nhiên là phải nắm chặt tay lại rồi.

Tiêu Thừa Diệp chỉ có thể ra mặt làm bên hoà giải. Dưới sự tấn công của hai bên, cuối cùng Lâm Tu Ngọc cũng miễn cưỡng đồng ý hôn sự của em gái nhà mình cùng với Tương vương.

Nhiều ngày tiếp theo đó, Lâm Tu Ngọc liền đem tất cả những việc phiền toái trên triều ném hết cho Tiêu Thừa Diệp xử lý, toàn tâm toàn ý lo lắng cho hôn lễ của em gái.

Tất cả đồ cưới hoặc là mũ phượng khăn trùm cùng các loại châu báu đều đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hấn đem toàn bộ bổng lộc của mình ném hết vào đó không hề chùn tay, chỉ hi vọng có thể tặng cho muội muội một hôn lễ long trọng.

Tiêu Thừa Diệp cũng chung tay cùng hấn. Của cải của Thịnh vương thì vô số, y đem tất cả những kì trân dị bảo đang bám bụi tại kho phòng ra làm lễ vật hết.

Một danh mục quà tặng giá trị như vậy được bày ra, đồ cưới cũng nhiều không đếm hết, long trọng không kém gì lễ cưới của công chúa, chắc hấn sẽ làm người dân trong kinh thành bàn tán ít lâu.

Ngày tiểu Quận chúa lập gia đình, nhìn em gái đội mũ phượng đeo khăn trùm đứng sòng vai với Tương vương cũng đang mặc hỉ phục, Lâm Tu Ngọc cảm thấy không thể kiềm chế bản thân, dựa vào vai Tiêu Thừa Diệp mà khóc.

Bây giờ, hắn đã trải nghiệm được tâm tình của Lâm Uyển Uyển trong ngày thành hôn của hắn. May mà nàng đã hứa sẽ thường xuyên đem đồ ăn ngon tới Vương phủ thăm anh trai, nếu không, có khi Lâm Tu Ngọc sẽ lật mặt giữa chừng cũng nên.

Sau khi tiểu Quận chúa lập gia đình, Lâm Tu Ngọc mới phát hiện vị Tương vương nổi tiếng ôn hoà này hoá ra lại là một tên thâm độc, thật khó có thể tin được.

Nhìn bộ dáng cẩn thận săn sóc của hắn với em gái mình, lại nhìn em gái nhà mình đang ngồi như nữ vương trên ghế, dù nội tâm có khó chịu đến thế nào, Lâm Tu Ngọc cũng cảm thấy thương tiếc thay cho Tương vương.

Hắn cũng đã có thể nhẹ nhõm thở ra, dù sao tâm ý của Tương vương với em gái nhà mình thì người nào nhìn vào cũng thấy được rõ ràng. Sau này, Uyển Uyển có một người bên cạnh chăm sóc như vậy cũng thật tốt.

Trong vương phủ gần đây cũng có một ít gia đình sinh sống, còn tuyển thêm một số người hầu cho nên cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Trước đó vài ngày, Thịnh vương Tiêu Thừa Diệp vừa chia tay với trắc phi trong vương phủ. Y cho đối phương một số ngân lượng không hề nhỏ, dù sao cô nương kia cùng Thịnh vương gia cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không có gì lưu luyến. Lúc rời khỏi, cô ấy còn thật kính trọng khấu đầu trước Tiêu Thừa Diệp để cảm tạ ân nghĩa y thu lưu cô nhiều năm như vậy.

Sở dĩ y đem trắc phi duy nhất trong vương phủ đưa đi không phải vì sợ tiểu Hầu gia nhà mình ăn dấm. Trong mắt Tiêu Thừa Diệp, tiểu Hầu gia lúc ghen thật sự rất đáng yêu, nhưng mà, đây dù sao cũng là vấn đề liên quan đến tính phúc sau này của y.

Thật vất vả mới được ăn thịt, Tiêu Thừa Diệp phải cực kì cẩn thận. Dù sao vị kia nhà y cũng không phải là tiểu bạch thỏ ngây ngô, đây chính là một vị cực kì bư hãn. Nếu như y có chỗ nào hầu hạ không tốt thì sẽ cứ tiếp tục đau khổ mà ăn chay.

Đương nhiên, Thịnh vương vẫn vui vẻ chịu đựng những việc này. Bầu không khí yêu đương của hai người này quả thật rất lớn mạnh, ngay cả Hoàng đế bệ hạ đã có vợ có con cũng cảm thấy chói mắt, không chịu nổi ánh sáng ngược cầu của bọn họ.

Trái lại, tiểu Thái tử lại rất thích chơi cùng Lâm Tu Ngọc. Mỗi lần nhìn thấy hắn, bé luôn dùng hai cái chân ngắn cùn của mình khập khiễng chạy tới chỗ hắn, nắm lấy mái tóc dài của hắn ư ư a a nói gì đó. Dù cho không hiểu bé nói gì, Lâm Tu Ngọc vẫn chơi đùa cùng bé cực kì vui vẻ.

Lâm Tu Ngọc là một người thích chơi với trẻ em, điểm này Tiêu Thừa Diệp đã sớm biết. Nhưng mà, sau khi hai người lập gia đình rồi, chắc chắn sẽ không thể có em bé.

May mắn là, sau khi xác nhận mình có song bào thai, Lâm Uyển Uyển liền thương lượng cùng Tương vương điện hạ, quyết định đem con mình cho anh trai để làm con thừa tự, coi như là bảo tồn hương khói của Lâm gia, dù sao làm Thế tử Hoài ân hầu cũng không tính là chịu thiệt. Tin này làm Lâm Tu Ngọc vui mừng không ngớt, từ khi chưa có gì đã bắt đầu chuẩn bị một số đồ dùng của em bé, thậm chí ngay cả bà vú cũng đã được mời đến.

Tiêu Thừa Diệp lúc nào cũng chiều hắn, chỉ cần là chuyện không quá đáng thì cứ tùy hắn muốn làm gì thì làm. Hơn nữa, dù sao cũng không ai phải đối việc có thêm một đứa bé về ở chung với mình.

Tốc độ làm việc của tiểu Quận chúa và Tương vương thật sự nhanh, mới lập gia đình một tháng đã phát hiện có thai, còn là song bào thai hiếm thấy. Đây cũng là một tin vui đối với hoàng thất, Hoàng đế bệ hạ vui vẻ mà ban cho bọn họ một mớ lễ vật, các nước láng giềng cũng tiến cống thêm nhiều đồ chơi, chắc chắn bọn nhỏ sẽ rất thích.

Hai nhóc con mập sinh ra vào mùa thu, ca ca tên là Tiêu Hoài Viễn còn em trai theo họ của Lâm Tu Ngọc, gọi là Lâm Bồi An. Tính tình hai đứa trẻ khác nhau hoàn toàn, anh trai thì ồn ào quậy phá còn em trai thì yên lặng hơn hẳn.

Cả Tiêu Thừa Diệp và Lâm Tu Ngọc đều là lần đầu tiên chăm sóc trẻ sơ sinh, hai người không hề có kinh nghiệm cứ cuống hết cả lên. Bà vú luôn phải túc trực bên cạnh hướng dẫn, nếu không, đứa nhỏ đáng thương bị hai người chăm sóc chẳng khác nào sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Phu phu hai người vì đứa bé này mà ngày ngày căng thẳng. May mắn là em bé cũng ngoan ngoãn, nếu không có nhu cầu gì thì cũng chẳng la hét nên bọn họ cũng đỡ phải lo. Có đứa nhỏ ở bên, cuộc sống của Tiêu Thừa Diệp và Lâm Tu Ngọc trở nên đa dạng hơn. Đôi lúc, phu phu hai người tụm lại một chỗ chăm sóc cho đứa bé, có cảm giác một nhà ba người thật hạnh phúc.

“Đại bảo bối, tiểu bảo bối, ta yêu hai người.”

“Đại cậu dẫn, tiểu cậu dẫn, ta cũng yêu các người.”

Tiêu Thừa Diệp hôn nhẹ lên môi Lâm Tu Ngọc, phu phu hai người nhìn nhau cười, ôm tiểu bảo bối còn đang o oe khóc, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Cuộc sống hạnh phúc của họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-deu-thay-hoa-si-ve-dong-cung-do>